

Pražská vysoká škola psychosociálních studií

Prožívání lidí stojících modelem při malbě aktu

Kryštof Pšenička

Bakalářská práce

Studijní program: Psychologie

vedoucí práce: Mgr. Ing. Eva Dubovská, Ph.D.

Praha 2024

Prague College of Psychosocial Studies

**The experience of people who stand as model
when painting a nude**

Kryštof Pšenička

The Bachelor Thesis

The Bachelor Thesis Work Supervisor: Mgr. Ing. Eva Dubovská,
Ph.D.

Praha 2024

Prohlášení

1. Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval samostatně a výhradně s použitím citovaných pramenů, literatury a dalších odborných zdrojů.
2. Prohlašuji, že práce nebyla využita v rámci jiného vysokoškolského studia či k získání jiného nebo stejného titulu.
3. Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne 14.4.2024

.....
Kryštof Pšenička

Poděkování

Tímto bych rád své vedoucí práce Mgr. Ing. Evě Dubovské Ph.D. za konzultace praktické části a trpělivost. Moc rád bych také poděkoval všem účastníkům, kteří se podíleli na této studii, jelikož bez nich by tato práce nemohla vzniknout. Děkuji své rodině a nejbližším.

Anotace:

Bakalářská práce se zabývá problematikou prožívání osob stojících modelem při malbě aktu a jejich zkušeností. Teoretická část vymezuje zkoumanou disciplínu a nabízí náhled do historického kontextu, terminologie sebepojetí, body image a jejich vlivu na subjektivně vnímanou psychickou pohodu, dále definuje určité typické aspekty prožívání osob, jež stojí modelem při malbě aktu, jako je stres, sebepřijetí, nuda či pocity studu.

Empirická část se ve výzkumném šetření zaměřuje na porozumění žité zkušenosti participantů. Výzkumu se účastnilo pět žen a jeden muž. S účastníky byly provedeny polostrukturované rozhovory na téma stání modelem při malbě aktu. Nasbíraná data z rozhovorů byla následně analyzována za pomoci interpretativní fenomenologické analýzy.

Klíčová slova: Nahota, Stud, Normalita nahoty, Sebepřijetí, Malba aktu

Abstrakt:

The bachelor's thesis deals with the issue of the experience of people standing as a model when painting a nude. The theoretical part defines the discipline under study and offers insight into the historical context, the terminology of self-concept, body image and their influence on subjectively perceived psychological well-being. It also defines certain typical aspects of the experience of people who stand as models in nude painting, such as stress, self-acceptance, boredom or feelings of shame.

The empirical part of the research focuses on understanding the lived experience of the participants. Five women and one man participated in the research. Semi-structured interviews were conducted with the participants on the topic of becoming a nude model. The data collected from the interviews was then analysed using interpretative phenomenological analysis.

Key words: Nakedness, Shame, Normalization of nakedness, Paintings of nudes

OBSAH

ÚVOD	7
TEORETICKÁ ČÁST	8
1 PÓZOVÁNÍ	8
1.1 VYMEZENÍ PRAKTIKY	9
1.2 NAHOTA VE SPOLEČNOSTI	9
1.3 PROCES NORMALIZACE NAHOTY	10
2 SEBEPOJETÍ	11
2.1 SEBEPOJETÍ	11
2.2 BODY IMAGE	12
2.3 SOCIÁLNÍ IDENTITA	13
2.4 SOCIÁLNÍ ROLE	14
3 PROŽÍVÁNÍ	15
3.1 STRES A NERVOZITA	15
3.2 STUD	16
3.3 NUDA	17
3.4 SEBEPŘIJETÍ	17
VÝZKUMNÁ ČÁST	19
4 METODOLOGIE	19
4.1 VÝZKUMNÝ CÍL A VÝZKUMNÉ OTÁZKY	19
4.2 VÝZKUMNÝ SOUBOR	19
4.2.1 <i>Výběr participantů</i>	19
4.2.2 <i>Charakteristika participantů</i>	20
4.3 SBĚR DAT	21
4.4 METODA ZPRACOVÁNÍ DAT	22
4.4.1 <i>Postup analýzy IPA</i>	22
4.5 PŘEDPOROZUMĚNÍ ZKOUMANÉHO TÉMATU	23
4.5.1 <i>Očekávaný průběh procesu</i>	23
4.5.2 <i>Motivace</i>	24
4.5.3 <i>Otázka identity</i>	24
4.6 ETICKÉ ASPEKTY VÝZKUMNÉHO ŠETŘENÍ	25
4.7 ZDROJE VALIDITY VÝZKUMNÉHO ŠETŘENÍ	25
5 VÝSLEDKY VÝZKUMNÉHO ŠETŘENÍ	26
5.1 ANALÝZA A INTERPRETACE ZKUŠENOSTÍ JEDNOTLIVÝCH PARTICIPANTŮ	26
5.1.1 <i>Antoinetta</i>	26
5.1.2 <i>Kateřina</i>	30
5.1.3 <i>Linda</i>	33
5.1.4 <i>MIRIAM</i>	37
5.1.5 <i>Vivian</i>	41
5.1.6 <i>Sylvestr</i>	44
5.2 CELKOVÁ ANALÝZA DAT A INTERPRETACE VÝSLEDKŮ	47
5.2.1 <i>Pózování</i>	48
5.2.2 <i>Stud</i>	48
5.2.3 <i>Ochlupení</i>	48
5.2.4 <i>Ocenění</i>	49
5.2.5 <i>Prostředí</i>	49
5.2.6 <i>Nahota</i>	49

5.2.7	<i>Sebepřijetí</i>	50
5.2.8	<i>Vydržet sám se sebou aneb nuda</i>	50
5.2.9	<i>Konflikt rolí a méněcennost</i>	50
5.2.10	<i>Pocit Bezpečí</i>	51
5.2.11	<i>Hranice</i>	51
5.2.12	<i>Komentáře</i>	51
5.2.13	<i>Společenská přijatelnost</i>	51
6	DISKUSE	52
7	ZÁVĚR	55
	SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	56
	PŘÍLOHY	62

Úvod

Nahota je v moderní Evropské společnosti stále vnímaná jako tabu, avšak není tomu tak všude. Například v uměleckém světě je na nahotu pohlíženo převážně se studijním zájmem a určitá společenská sexualizace nahoty se tak dostává do pozadí (Górnicka, 2016). Zkušenost s nahotou v takovém prostředí, pak může mít dalekosáhlý vliv na to, jak jedinec vnímá své tělo v otázce sebezpřijetí a pozitivního přijetí svého body image (představa o svém těle). Této potenciální pozitivní změně však můžou předcházet pocity studu či nervozity, jež jsou spojeny s povahou takové zkušenosti (Phillips, 2006).

Ve své práci se věnuji zdokumentování a interpretaci příběhů lidí, kteří absolvovali zkušenost se stáním modelem při malbě aktu. Zajímá mě, jak se modelové vypořádávali s nároky této pracovní role, co v jejím průběhu prožívali a jak je jejich zkušenost ovlivnila, pakliže ovlivnila. Nejprve je toto téma zpracováno z teoretického hlediska. Následně, v empirické části této práce, je šest polostrukturovaných rozhovorů vedených na toto téma analyzováno a zpracováno za použití interpretativní fenomenologické analýzy.

Téma nahoty je převážně na veřejnosti vnímáno jako tabu či něco co patří pouze do nejintimnější sféry života, přestože každému z nás není cizí. Proto si myslím, že se máme co naučit od lidí, kteří jsou schopni vystavit své nahé tělo hodnotícím pohledům druhých lidí a odcházet se zkušeností, která je pro ně významná a jež by se dala popsat jako růstová.

Teoretická část

1 Pózování

Studium figurální malby s živými modely nebylo vždy veřejností přijímáno. Modelové jsou si vědomi toho, že většinová společnost na jejich profesi pohlíží s nedůvěrou, ale i přesto věří, že s úctou ocení výsledky jejich práce. S nástupem renesance ve světě umění došlo ke změně. Bylo odstoupeno od fascinace božským či nadpozemským a pozornost byla nově směřována k přirozenému a pozemskému. V té době byly většinově modelové muži, jelikož pózování žen, bylo vnímáno jako nevhodné. V dnešní době však této disciplíně dominují ženy (Phillips, 2006).

Pózování při malbě aktů tak zahrnuje složitou souhru uměleckého vyjádření, psychologického vnímání a společenských norem. Malba aktů má v západním umění dlouhou tradici jako prostředek zprostředkování ideálů krásy a lidských kvalit (Juzefovič, 2016). Pózování je proces, kde je lidské tělo využíváno jako prostředek k vyjádření různých emocí, konceptů a estetiky (Abellard, 2024).

Vnímání uměleckého aktu se může mezi diváky značně lišit, přičemž interpretaci umění ovlivňují faktory, jako je kontext uměleckého díla, způsob prezentace nahoty a individuální preference. Studie ukázaly, že diváci mohou vnímat obrazy aktů jako erotické, pornografické, nebo dokonce obscénní, přičemž rozdíly v reakcích se odvíjejí od pohlaví a počtu zobrazených aktů (McDowall, 2008). Kromě toho mohou názvy doprovázející umělecká díla ovlivnit emocionální reakce a interpretace, což zdůrazňuje roli kontextu při utváření diváckého zážitku (Silvia, 2005).

Arteterapie zahrnuje tvorbu a oceňování umění a je uznávána pro svůj pozitivní dopad v oblasti snížení stresu a zlepšení duševního zdraví (Kongkasuwan et al., 2016). Otevírá se před námi tedy otázka, zdali by se dalo pózování, jakožto proces uměleckého vyjádření, začlenit do praktik arteterapie a získat tak s tím spojené benefity v oblasti duševního zdraví.

1.1 Vymezení praktiky

Phillips (2006) ve své knize píše, že modelové se často cítí jako „miska ovoce“ jsou pouze objektem, který se snaží umělec zachytit na plátno. To se stává zejména pokud ztvárňující umělec je začátečníkem a není schopen vidět, že za obrysy těla se skrývá něco víc – lidský duch, který může malbu obohatit a inspirovat. Pro modely tento typ objektivizace není degradující, jak může být v dnešním společenském kontextu občas mylně interpretováno, jelikož nejde o to, že model musí být miskou ovoce, ale o to že dokonce i může být miskou ovoce. Objektivizace se tak stává praktickým nástrojem pro vykonávání jejich práce, ve které jsou aktivním činitelem, který rozhoduje, kdy k ní dochází. Jestli záměrem umělce je zachytit objekt, pak netvoří umění, jelikož uměním se dílo stává pouze pokud se umělci podaří zachytit fenomén, který vzniká interakcí mezi ním a modelem, čímž se model stává spoluautorem díla (Phillips, 2006).

1.2 Nahota ve společnosti

Abychom mohli pochopit, proč je nahota ve společnosti tabuizovaná musíme se seznámit s procesem civilizace (Elias, 1978). Naše tělo bylo v průběhu let svazováno společenskými normy a regulacemi ve snaze oddělit se od naší animální minulosti. Skrze zkrocení našich instinktů a pudů tak vznikla kontrola, která pak následně v průběhu renesance dovolila společenské označení všech naturálních projevů našeho těla jako neslušné či vulgární. Následně jakékoliv projevy zvířecí stránky člověka byly doprovázeny emocemi studu, znechucení či zostuzení. (Górnicka, 2016) Tato snaha desexualizovat naše těla, proto abychom na sebe mohli pohlížet novým způsobem odděleným od přírody, tak nutně vedla k erotifikaci nahého lidského těla (Wouters, 2010).

Proces hanobení je jeden z nejběžnějších sociálních mechanismů, jehož účelem bylo chránit „tradiční a známé“ proti „novému a neznámému“. Jedním z nejběžnějších tabu v zemích moderní Evropy je veřejná nahota, jež stále zůstává právně regulována, avšak existují místa, kde je nahota dovolena, jako je sauna či nudistické pláže. Výjimkou od postihnutelnosti veřejné nahoty jsou také malé děti či nahota při návštěvě lékaře (Górnicka, 2016).

Zobrazení nahoty v umění bylo historicky více přijímáno zejména kvůli své symbolické povaze a přísným pravidlům jež takové zobrazení doprovázely. Tradičně svaté

osoby byly znázorňovány bez pubického ochlupení, které se naopak stávalo odlišujícím prvkem pro běžný lid či hříšníky. Regulaci také podléhala pozice, ve které bylo nahé tělo zobrazováno. Například pozice rozkročených nohou byla tolerována jenom pakliže dílo vznikalo s pornografickým účelem. Nahota u žen byla mnohem běžnější, než tomu bylo u mužů, jelikož ženy byly z historického hlediska vnímány jako krásnější (Górnicka, 2016).

V dnešní době můžeme vidět, že vnímání nahoty se posouvá. Opouští se dříve stanovené stigma a nahota přestává být vnímaná jako něco nebezpečného a perverzního a spíše začíná být vnímaná jako něco hloupého či neškodného (Górnicka, 2016).

1.3 Proces Normalizace nahoty

Normalizace nahoty je proces ovlivněný různými společenskými, kulturními a individuálními faktory. V průběhu historie a v různých kontextech podléhalo odhalování nahého těla různým interpretacím a společenským normám. Kulturní přesvědčení, náboženské učení a umělecká zobrazení mohou ovlivňovat vnímání nahoty (Burke, 2013). V některých kulturách je nahota spojována s čistotou, nevinností nebo osvobozením, zatímco v jiných může být spojována se studem, neskromností nebo neslušností (Levine, 2008)

Umělecká zobrazení nahého těla významně formovala společenské postoje k nahotě. Vývoj nahoty v umění odráží měnící se ideály krásy, morálky a smyslnosti (Burke, 2013). Umělci využívali lidskou podobu ke zkoumání zranitelnosti, moci a identity a vyzývali diváky, aby přehodnotili své vnímání nahoty a těla (Zamir, 2023). Normalizace nahoty v umění přispěla k širším diskusím o hranicích veřejného a soukromého (Burke, 2013).

Normalizace nahoty navíc přesahuje rámec umění a týká se i každodenního života a sociálních interakcí. V určitých kontextech, například ve specifických domorodých komunitách nebo naturistických hnutích, je nahota přijímána jako přirozený stav, zpochybňují tak tradiční normy týkající se skromnosti a obrazu těla a podporují přijetí a oslavu nahého těla (Cherrier, 2016).

Barbora Górnika (2016) popisuje proces, kdy nahé tělo přestává být asociováno v sexuálním kontextu a nabývá nového sexuálně neutrálního, kontrolovaného kontextu.

Tento proces je zprvu doprovázen napětím, než dojde k aklimatizaci na vzniklé situace. Podíl na desexualizaci takového setkání nese, dle jejího výzkumu přítomnost většího počtu lidí. I přestože se jedná o jiný typ nahoty než při stání modelem při malbě aktu, proces normalizace se zdá být podobný ne-li totožný s tím, který popisovali účastníci praktické části této práce.

Závěrem lze říci, že normalizace nahoty je složitý a dynamický proces ovlivněný kulturními, historickými a individuálními faktory. Zkoumáním různých reprezentací a vnímání nahoty v různých kontextech můžeme získat vhled do toho, jak společnost konstruuje významy obklopující naše nahé tělo.

2 Sebepojetí

2.1 Sebepojetí

William James (1890) jako první rozlišil dva aspekty Já (self). Já poznávající, jež je subjektem duševní činnosti a já poznávané, jež se stává objektem našeho poznávání – obrazem našeho subjektivního činného já. Tím zpřístupnil Já poznávané vědeckému zkoumání, které později bylo nahrazeno v psychologii pojmem sebepojetí. Rozlišení mezi nimi však bývá často možné pouze na teoretické úrovni, a proto lze ve většině příkladů vztáhnout výsledky z výzkumů sebepojetí taktéž k činnému já. (Blatný et al., 1993) jak již psal Balcar (1983) je pojem sebepojetí více teoretickým konstruktem, protože vědomá formulace sebe není nutná, pro běžné fungování ve světě, jelikož procesy zpracování a hodnocení informací relevantních pro já probíhá i na nevědomé úrovni.

V dnešní době bývá sebepojetí definováno na základě různých metodologických a teoretických přístupů tato práce však bude vycházet z teoretické definice Blatného (1993). Sebepojetí může být vnímáno jako kognitivní struktura jejíž základ stojí na verbálně nebo sémanticky uchovaných generalizacích, do nichž jsou progresivně ukládány nové údaje. Tyto generalizace zahrnují postoje, vlastnosti, schopnosti, vědomosti, sociální role a všechno čímž se sami definujeme a následně zhodnocujeme.

2.2 Body image

Definice body image se v literatuře různí. Pojem Body image zavedl do psychologie koncem padesátých let dvacátého století neurolog Paul Schilder (1935), při jeho průkopnickém výzkumu na téma vnímání vlastního těla u ne klinické populace. Jeho hlavním zájmem byla fluktuace hodnocení subjektivně vnímané velikosti a pocitu lehkosti a těžkosti. Bádání v oblasti body image bylo rozšiřováno až vznikla kognitivně behaviorální teorie, jež body image rozdělovala do dvou kategorií. První je „body image evaluation“, které slouží jako hodnocení, tedy spokojenost či nespokojenost a v druhé kategorii „body image investment“, jež zastává kognitivní, behaviorální a emocionální důležitost těla pro daného jedince (Cash, 2004). Grogan (2016) pak následně ve své publikaci tuto definici zjednodušuje, kvůli snadnější mezioborové aplikaci a říká, že pod tento pojem spadají veškeré myšlenky a vnímání týkající se našeho těla.

V české literatuře pojem Body image bývá také překládán jako tělesné sebepojetí či ve formě slovního spojení „představa o svém těle“ a je považováno jako důležitá část celkového fenoménu „self – já“. Skrze tělo interagujeme s okolním světem, ze kterého čerpáme vnímáním, poznáváním a hodnocením informace, ke kterým se následně vztahujeme a na jejichž základě pak regulujeme naše chování. Vnímání našeho těla není v čase konstantní a je ovlivňováno jak subjektivní zkušeností, tak sociálními vlivy a kulturním prostředím (Schlegel & Fialová, 2023).

Nejkritičtějším vývojovým obdobím ve vytváření body image se jeví adolescence, avšak v dnešní době se mohou objevovat první známky nespokojenosti se svým tělem již v předškolním věku (Spiel et al., 2012).

V dospělosti je postoj vůči vlastní osobě ovlivňován zejména spolupracovníky, osoby z referenčních skupin, rodinou, partnerem, přáteli, a nakonec i vlastními dětmi (Blatný & Plháková, 2003).

Pozitivní body image úzce koreluje se subjektivně vnímanou psychickou pohodou jedinců a jejich zdravím. Existují určité postupy, které se specificky zaměřují na zvyšování tohoto faktoru, avšak jejich efektivita varuje napříč genderem, kdy většina existujících intervencí není v případě mužů tak účinná (Guest et al., 2019). Naopak negativní body image koreluje s menším zájmem o aktivity spojené s péčí o své tělo a sníženou kvalitou

života (Becker et al., 2019). Jiná studie zkoumala roli body image ve vztahu mezi sebeúctou a úrovní závislosti na sociálních médiích u dospívajících. Z výsledků této studie lze vyčíst vzájemnou provázanost sebeúcty, body image a psychické pohody. (Colak et al., 2023)

Body image, který je převážně budován a ovlivňován v průběhu dospívání, se tak stává jedním z determinujících faktorů pro subjektivně vnímanou psychickou pohodu jedince v budoucnosti.

2.3 Sociální identita

Sociální identita je základním aspektem sebepojetí jedince a úzce souvisí s jeho osobní identitou. Zahrnuje role nebo kategorie členství, s nimiž se jednotlivci spojují. Sociální identita může mít různé podoby, včetně vztahových identit, skupinových identit a kolektivních identit, přičemž každá z nich jedinečným způsobem přispívá k utváření sebepojetí jedince (Brewer, 2001). Osobní identita je založena na osobních charakteristikách, zatímco sociální identita je zakotvena ve významných sociálních kategoriích, jako je pohlaví, rasa nebo vzdělání (Lawler, 2003).

Sociální identita nejen utváří sebepojetí jednotlivců, ale také poskytuje základ pro jednání s druhými tím, že nabízí kategorie pro sebedefinici a uznání. Sociální identita je zároveň sociálně konstruována a slouží, proto i jako ukazatel sociálního statusu. (Ashmore et al., 2004)

Komplexnost sociální identity navíc odkazuje na to, jak jednotlivci reprezentují vzájemné vztahy mezi svými skupinovými identitami, což zdůrazňuje její složitou povahu. Sociální kontexty významně ovlivňují pocit sounáležitosti jednotlivců, přičemž sociální identita je vnímána jako mnohočetná a vzájemně se prolínající. Vyjadřování sociální identity může potvrzovat, přizpůsobovat nebo posilovat individuální či skupinovou identitu a také ovlivňovat ostatní k přijetí určitého chování (Roccas & Brewer, 2002).

Sociální identita je v podstatě koncept, který zahrnuje různé dimenze sebepojetí jedince ovlivněné osobními zkušenostmi, sociálními interakcemi a členstvím ve skupinách. Hraje zásadní roli v tom, jak jedinci definují sami sebe, komunikují s ostatními a orientují se ve svém sociálním prostředí.

2.4 Sociální role

Sociální role se dají dělit do tří kategorií a to rodina, práce a komunita. Mají tak zásadní význam pro chování, vnímání a interakce jedinců ve společnosti (Havighurst, 1973). Teorie sociálních rolí předpokládá, že jedinci přebírají role na základě společenských očekávání souvisejících s jejich pohlavím nebo příslušností k jisté skupině (Gage et al., 2004). Tato teorie předpokládá, že role, které jsou jednotlivcům přisuzovány, ovlivňují jejich chování a postoje. Vliv sociálních rolí na chování můžeme vidět například na míře konzumace alkoholu, která se může v různých společnostech lišit v důsledku rozdílných norem a očekávání v rámci jednotlivých společností (Kuntsche et al., 2011).

Sociální role zahrnují různé aspekty života kromě pohlaví, také práci, rodinné zázemí a zapojení do komunity. Tyto role a vztahy jsou základními složkami sociálního vlivu ve společnosti. Poskytují rámec, jehož prostřednictvím se jednotlivci orientují ve svých interakcích a odpovědnosti. Různé sociální role mohou vést k utváření stereotypů, což mohou dokládat například stereotypy o homosexuálních mužích založené na jejich specifických sociálních rolích (Fingerhut & Peplau, 2006).

Sociální role jsou navíc dynamické a mohou se v průběhu času vyvíjet a dále ovlivňovat naše chování. Studie zkoumaly, jak změny v sociálních rolích, jako je například nástup mateřské role a ústup pracovní role souvisí s chováním, jako je užívání alkoholu (Kuntsche et al., 2011). Tato zjištění podtrhují vzájemnou provázanost sociálních rolí a chování a naznačují, že změny rolí mohou ovlivnit různé aspekty života jedinců.

Výzkumy ukazují, že konflikt mezi rolemi, vznikající v důsledku množství sociálních rolí jedince, může ovlivnit jeho prožívání a chování (Herman & Gyllstrom, 1977). Může také významně přispívat k vyhoření u osob v různých profesích, který vyplývá z protichůdných požadavků nebo očekávání v rámci rolí (Tang & Li, 2021).

Sociální role a naše konformita s nimi, tak významně ovlivňuje naše cítění a prožívání určitých situací, kromě toho byla kvalita sociálních rolí, zejména pracovních, zdůrazněna jako významný faktor ovlivňující psychickou pohodu, přičemž spokojenost s rolemi, které daný jedinec zastává, hraje rozhodující roli (Miller et al., 1998).

3 Prožívání

3.1 Stres a nervozita

Nervozita, stres a rozpaky při pózování aktů mohou být významným aspektem procesu modelingu, který ovlivňuje jak samotné modely, tak potenciálně i ty, kteří se na dílo dívají nebo s ním komunikují. Akt nahého pózování může být posilující a umělecký, avšak může také vyvolávat pocity zranitelnosti. Vystavení nahého těla před ostatními, ať už v prostředí ateliéru nebo pro konkrétní umělecký projekt, může vést k prožitkům rozpaků a stresu, zejména pokud se model cítí být posuzován nebo kontrolován. Strach z negativního hodnocení nebo prožívání společenského diskomfortu může přispívat ke zvýšené míře rozpaků, zejména v situacích, kdy je tělo středem pozornosti nebo když pózují ve zranitelných pozicích s vědomím, že jejich tělo je interpretováno ostatními. (Phillips, 2006)

Stres lze definovat jako stav obav nebo duševního napětí způsobený obtížnou situací. Jedná se o přirozenou lidskou reakci, která nás nutí řešit problémy a hrozby v našem životě. Každý člověk v určité míře zažívá stres a způsob, jakým na stres reagujeme, má velký vliv na naši celkovou pohodu. Stres ovlivňuje tělo i mysl. Mírné množství stresu je dobré a může nám pomoci při každodenních činnostech, zatímco příliš mnoho stresu může způsobit tělesné i duševní zdravotní problémy. Stres nám ztěžuje relaxaci a může s sebou nést celou řadu emocí, jako je třeba úzkost a podrážděnost. Stresu také může ovlivňovat naši schopnost se soustředit. Může se projevat bolestí hlavy nebo jiné bolesti těla, můžeme mít žaludeční potíže nebo problémy se spánkem. Může se stát, že ztratíme chuť k jídlu nebo jíme více než obvykle. Chronický stres může také zhoršit již existující zdravotní problémy či zvýšit užívání alkoholu, tabáku, kofeinu a dalších návykových látek. Stresové situace mohou také způsobit nebo zhoršit duševní onemocnění, nejčastěji úzkost a deprese, které vyžadují zdravotní péči. Pokud trpíme duševním onemocněním, může to být proto, že příznaky stresu začaly přetrvávat a začaly ovlivňovat každodenní fungování. Každý reaguje na stresové situace jinak. Styly zvládnání stresu a jeho příznaky se u jednotlivých lidí liší. Je přirozené, že v náročných situacích je hodnota stresu vyšší. U mnoha lidí se reakce na stres postupem času snižuje tím, jak se jedinec učí situaci emočně zvládat. (World Health Organization, 2024)

Potenciální dopad těchto emocí na zážitek z pózování podtrhuje důležitost vytvoření podpůrného a respektujícího prostředí pro modely. Umělecké prostory, které již mají vybudovanou dobrou pověst v umělecké sféře a které upřednostňují komunikaci, souhlas a vzájemný respekt, mohou pomoci zmírnit pocity nervozity a stresu. Kromě toho, pokud modelkám a modelům poskytneme možnost rozhodovat o svých pózách a hranicích, můžeme jim umožnit efektivnější orientaci v jejich emocích a prožitcích. (Phillips, 2006)

Závěrem lze říci, že prožívání nervozity, stresu a rozpaků při modelingu aktů je složitou souhrou individuálních emocí, společenských očekávání a uměleckých souvislostí. Uvědoměním si těchto emocí a jejich řešením mohou modely i osoby zapojené do uměleckého procesu pracovat na vytvoření inkluzivnějšího a příznivějšího prostředí pro umělecké vyjádření.

3.2 Stud

Stud je definovaný jako velmi nepříjemný pocit vyplývající z vlastního chování či situace, kterou sám jedinec vnímá, jako nečestnou, neskromnou či neslušnou. Obvykle se vyznačuje tím, že se člověk stáhne ze společenského styku – například tím, že se skrývá nebo odvádí pozornost druhého člověka od svého hanebného jednání – což může mít hluboký dopad na psychickou pohodu a mezilidské vztahy. Stud může motivovat nejen vyhýbavé chování, ale také takzvaný obranný hněv. Psychologický výzkum soustavně uvádí vztah mezi náchylností ke studu a jehož důsledkem je deprese, úzkost, poruch příjmu potravy či nízké sebevědomí. Stud má podle teorie také adaptační funkci, protože reguluje prožitky nadměrného a nepřiměřeného zájmu a vzrušení a rozptyluje potenciálně ohrožující sociální chování (American Psychological association, 2024).

Emoce studu primárně vychází z evolučního systému zaměřeného na sebe monitorování, který se soustředí na kompetitivní aspekty sociálního prostředí a touhy prokázat ostatním svoji akceptovatelnost či žádoucnost. Strach z ostudy a zesměšnění dokáže nabývat takové intenzity, že jedinec může riskovat seriózní zranění či dokonce smrt, aby se ostudě vyhnul a s ní spojenými dopady na jeho sociální status a akceptaci (Gilbert, 2006).

Dle výzkumu existují dva typy studu a sociální úzkosti. První je vázán na strach z vyčlenění, který je doprovázen pocitem méněcennosti, nedostatečnosti. Jedná se tak o stud deficitní, kdy jedinec v důsledku nedostatečnosti či neadekvátnosti v určitém ohledu přichází o možnost vytvářet vztahy s ostatními. Druhým typem je intrusivní stud, který je typický tím, že nám blízký jedinec skrze sílu, pramenící z jeho důležitosti v našem životě, prosazuje negativní náhled na naši osobu. Tento typ studu pramení ze strachu z blízkosti druhé osoby kvůli možné kritičnosti (Trower et al., 1990).

Nejlepší obranou proti studu se ve výzkumu ukázala moc v daném sociálním kontextu a důvěra v sebe samotného, jež se jeví jako prediktory ve schopnosti snášet zahanbení či kritiku „druhého“ a schopnosti uchovat si pozitivní sebepojetí tváří v tvář druhým, kteří vás mohou definovat odlišně (Gilbert, 2003).

3.3 Nuda

Zvládání nudy a zvyšování spokojenosti v práci jsou zásadní aspekty pro udržení pohody a produktivity na pracovišti. Výzkum naznačuje, že účinné strategie zvládání nudy hrají významnou roli při snižování nudy a zvyšování pracovní spokojenosti. Trénink v dovednostech zvládání nudy, iniciativy na změnu designu práce a schopnost dobře zvládat pracovní činnosti jsou spojeny s vyšší úrovní pracovní spokojenosti. (Game, 2007)

3.4 Sebepřijetí

Sebepřijetí, zejména ve vztahu k tělu, je mnohostranný pojem, který zahrnuje různé dimenze. Tylka (2011) identifikuje tři klíčové způsoby chování, které tvoří sebepřijetí: přijetí těla, vyjádření pohodlí a lásky k tělu navzdory nedokonalostem a rezistence vůči negativnímu hodnocení.

Výzkum Maryam & Ifdil (2019) naznačuje silný vztah mezi body image a sebepřijetím, což naznačuje, že pozitivní body image je spojen s vyšší úrovní sebepřijetí, zatímco negativní body image koreluje s nižší úrovní sebepřijetí. Přijetí svého těla je klíčovou složkou celkového sebepřijetí, což podtrhuje význam toho, jak jedinci vnímají své tělo.

Koncept pozitivního přístupu k tělu, jak o něm hovoří Makhanya (2024), má za cíl zpochybnit společenské stereotypy a podpořit toleranci, respekt k různým typům těla, a

nakonec podpořit sebepřijetí. To je v souladu s myšlenkou, že podpora přijetí všech tvarů a velikostí těla je zásadní pro pěstování sebepřijetí.

Hijrianti (2024) navíc zdůrazňuje pozitivní vztah mezi sebepřijetím, body image a sebedůvěrou tak, že vyšší úroveň sebepřijetí a pozitivní body image zvyšuje celkově sebedůvěru studentů. To naznačuje, že zdravý sebeobraz a přijetí vlastního těla hraje významnou roli při budování sebedůvěry.

Závěrem lze říci, že sebepřijetí, zejména pokud jde o tělo, je úzce spjato s body image, společenským vnímáním a individuálními postoji. Přijetí vlastního těla, podpora pozitivního obrazu těla a zpochybňování kulturních stereotypů jsou zásadními kroky k pěstování sebepřijetí a podpoře celkové psychické pohody.

Výzkumná část

4 Metodologie

4.1 Výzkumný cíl a výzkumné otázky

Výzkumná část této práce se věnuje kvalitativní analýze dat, které byly získány od lidí, kteří mají zkušenost se stáním modelem při malbě aktu. Zaměřuje se na porozumění živé zkušenosti participantů v daný moment, ale i na dalekosáhlý vliv, který na ně tato zkušenost měla i v jiných oblastech jejich života. Cílem této práce je explorace zaměřená na proces a význam. Daná problematika zatím nebyla tolik prozkoumána, a tudíž tato práce může umožnit jedinečný náhled do tématu, které má do budoucna velký potenciál.

Výzkumná otázka:

Jaké je prožívání osob stojících modelem při malbě aktu?

4.2 Výzkumný soubor

Při práci s interpretativní fenomenologickou analýzou je smysluplnější pracovat s menším počtem participantů, kteří plnohodnotně reprezentují dané téma či fenomén, jelikož pro tento typ výzkumu se preferuje bohatost relevantních dat jednotlivých případů nad potenciální kvantitou. Pro bakalářské práce je doporučen vzorek od tří do šesti participantů v jejichž skupině je kladen velký důraz na homogenitu, jež umocňuje validitu získaných poznatků. (Řiháček et al., 2013)

4.2.1 Výběr participantů

Výběr participantů probíhal metodou záměrného výběru, jehož kritériem byla zkušenost se stáním modelem při malbě aktu. Po konzultaci s vedoucí bakalářské práce byl výběr zúžen na osoby ve věku 20-30 let pro zachování větší homogenity skupiny a zvýšení validity poznatků. První žádost o účast na výzkumném šetření byla podána slovně před započítím výzkumu a následně na ni bylo navázáno oficiálním pozváním přes email, doplněném o základních informace a povahu výzkumu. Pro realizaci prvního rozhovoru byly autorovi, se svolením participantů, předány kontakty na potenciální účastníky, kteří pak byli následně kontaktováni skrze sociální sítě s obdobnou pozvánkou. Doplňující komunikace týkající se realizace setkání probíhala stejnou formou či telefonicky. Bylo

vybráno pět žen a jeden muž, kteří měli či stále mají zkušenost se stáním modelem při malbě aktu.

4.2.2 Charakteristika participantů

V rámci zachování anonymity participantů byly pozměněny všechna jména a identifikační údaje.

Antoinetta

Antoinettě je 25 let, je magistrou umění a žije se prací na zahradě a v knihařské dílně. Nahota před lidmi pro ni nebylo úplně nové téma, protože má partu kamarádů, se kterými ráda běhá nahá po lese. Ve svém vnímání je velmi empatická, hodně jí záleží, jak se cítí druzí lidé, i když je třeba vůbec nezná. Ráda je součástí skupiny a nemá ráda, když je na ni příliš velká pozornost.

Kateřina

Kateřině je 29 let má vystudované magisterské vzdělání v oblasti umění a pracuje jako edukátor v galerii, ve své mluvě používá hodně expresivní výrazy a celkově je hodně energetická. Dokáže se stejně rychle nadchnout pro nějaké téma, jako je i schopná od něho zase upustit. Figurální modelky na vysoké škole obdivovala, a tak se jí i po studiu na rok stala.

Linda

Lindě je 25 let a pracuje v gastronomickém odvětví, její přátelé ji popisují jako bezprostřední a otevřenou novým zkušenostem. Často se také zaměřuje na překonávání sama sebe, což ji náhodou také dovedlo i k pózování. Má velmi empatické cítění k lidem ve svém okolí a občas si musí připomínat, že nějaké věci nejsou její chybou.

Melanie

Melanie je studentkou pedagogické vysoké školy se zaměřením na ruštinu a angličtinu, je členkou LGBTQ+ komunity a do České republiky se přistěhovala za studiem. Je jí 24 let a poslední tři roky pracuje jako modelka na umělecké škole na hodinách kresby anatomie. Celý život sportuje a její nynější zálibou v tomto odvětví se stal bodybuilding. Ve svém prožívání je orientovaná na praktičnost, profesionalitu a pracovitost. V pózování tyto ctnosti uplatňuje.

Vivian

Vivian je dvaceti pěti letá umělkyně, která se nebojí zkoušet nové věci, sama o sobě říká, že občas dokáže být docela tvrdohlavá a o určitých věcech příliš nepřemýšlí, než je udělá. Do jisté míry ji takové nejasné situace přitahují. Pracuje v galerii umění, vede vzdělávací kurzy, občas pózuje a míří ke svému snu prosadit se ve světě umění. V minulosti trochu tíhla k exhibicionismu. Zkušenost s pózováním v ní otevřelo téma nahoty a jaký k ní má vlastně vztah.

Sylvester

Sylvesterovi je 28 let a má vystudované magisterské vzdělání v oboru animace, avšak dnes se živí navrhováním plošných spojů a také vyrábí hudební syntezátory. Ve svém prožívání se hodně opírá o logiku, která je středobodem jeho rozsáhlých myšlenkových procesů. Když pózoval často se obsahem těchto pochodů stávalo téma nahoty.

4.3 Sběr dat

Kritériem metody sběru dat bylo zvolit formu, která bude dostatečně flexibilní na to se přizpůsobit vyoňujícímu tématu, které postupně nahrazuje témata, která do rozhovoru přináší výzkumník. Proto byl metodou sběru dat zvolen polostrukturovaný rozhovor, který dovoľoval participantům volně mluvit na dané téma a reflektovat své myšlenky či postoje.

Rozhovory byly pak následně se souhlasem participantů nahrány a přepsány do elektronické podoby. První rozhovor proběhl ve formě online skrze platformu Zoom, ale všechny následující proběhly osobně v tichém prostředí soukromé fyzioterapeutické místnosti. Délka variovala od 58 minut do 1 hodiny a 24 minut a proběhly v časovém rozmezí prosinec 2023 až únor 2024.

Realizaci rozhovorů předcházel screening tématu s jedním z participantů, na jehož základu pak byl zhotoven scénář s návodnými otevřenými otázkami, které byly pouze orientační a jejichž účelem bylo podnícení konverzace na vyoňující se témata, která byla pro participanty důležitá. Před a po položení otázky byl vždy participantovi věnován prostor pro to, aby se mohl nad danou otázkou zamyslet. Předem sestavené otázky a

reálná struktura rozhovoru, se volně přizpůsobovala tématu, které do rozhovoru přinášel participant. Konkrétní struktura otázek je součástí přílohy (Příloha 1).

4.4 Metoda zpracování dat

Jako výzkumný nástroj pro zpracování kvalitativních dat byla zvolena interpretativní fenomenologická analýza (IPA) která nám umožňuje do hloubky nahlédnout do procesu, jak člověk utváří význam své zkušenosti, a to nám dovoluje přiblížit se porozumění subjektivního prožitku druhé osoby (Smith et al., 2009). V tomto procesu zastává výzkumník podobně důležitou roli jako participant a analýza se tak stává výsledkem jejich společného úsilí (Larkin et al., 2006). Jelikož je analýza ze své podstaty nutně subjektivní, její závěry jsou proto vždy dočasné a prozatímní (Smith et al., 2009).

4.4.1 Postup analýzy IPA

Postup analýzy dat je převzatý z interpretativní fenomenologické analýzy dle Řiháček et al. (2013). Nejdříve je nutné reflektovat vlastní předporozumění tématu, aby bylo možné zachovat transparentnost výzkumu (Řiháček et al., 2013), pak následuje přepsání prvního rozhovoru před provedením dalšího, jedná se doporučenou metodu postupu práce, která zajistí idiografický přístup k jednotlivým participantům (Smith, Flowers a Larkin, 2009).

1. Opakované čtení

Opakované čtení nám dopomůže přiblížit se participantovi v jeho zkušenosti. je nutné v jeho zážitku najít určité zaujetí, abychom mohli interpretovat správně data.

2. Tvorba počátečních poznámek a komentářů

V této fázi jde o zachycení všeho, co se jeví důležité, zajímavé, významné. Také vzniká prostor pro vlastní prvotní poznámky, které mohou být zárodkem budoucího tématu. Důležité je snažit se zůstat v kůži participanta, k tomu může dopomoci vypůjčení si slovních výrazů participanta pro své poznámky.

3. Rozvíjení vznikajících témat

Zde se naše pozornost trošku odklání od původního textu a soustředí se na redukování předchozích poznámek, čímž se snažíme najít tzv. rodící témata, která budou vystihovat zkušenost participanta.

4. Hledání souvislostí napříč tématy

Jakmile byla stanovena výstižná nosná témata pro danou zkušenost, tak se dalším krokem stává hledání souvislosti. Témata často vycházejí z různých myšlenek či přesvědčení, a ne málokdy se navzájem prolínají a potkávají. Naším úkolem je následná hierarchizace a roztrídění témat podle důležitosti.

5. Hledání vzorců napříč tématy

Nakonec se napříč všemi analýzami hledají společná témata, které se jeví jako nejdůležitější. (Řiháček et al., 2013) finální témata jsou interpretována a dílčí témata jsou doložena citacemi.

4.5 Předporozumění zkoumaného tématu

Předporozumění bylo vypracováno formou vedení vnitřního dialogu sama se sebou a výsledná reflexe vlastní motivace a postojů byly následně i přepsány v dialogické formě (Řiháček et al., 2013).

4.5.1 Očekávaný průběh procesu

Očekávám, že bude hodně náročné poprvé se svléknout a stoupnout si před místnost plnou lidí, které neznáte a kteří vás budou velmi pečlivě pozorovat, případně i hodnotit. Hodnocením bude na povrch vyplouvat veškerá zvnitřněná kritika pramenící ze sociálních norem – viz. Jsem tlustá/ hubená, pihatá, nemám dokonalou postavu/prsa. Model pak bude situací vyzýván, aby se s tím nějak vypořádal. Představuji si, že je možné zaujmout dva druhy postojů, které můžou v průběhu fluktuovat.

Prvním z nich je odosobnění, jak od svého těla, tak i od situace ve které se nachází. Ve snaze se vzdálit svým emocím model ještě více strne ve své póze. Odreaguje se přemýšlením nad nesouvisejícími věcmi či je zaneprázdněný racionalizací, že je to jenom práce, připomíná si že to skončí a že ty lidi nikdy více neuvidí jakoby se vzdálil a nahlíží na sebe ze třetí osoby a všechno je to živeno touhou splnit úkol, být dobrým modelem. Připouštění emocí by mohlo neblaze ovlivnit schopnost být statický jako socha. Socha má pouze jednu emoci a v průběhu se nemění na rozdíl od člověka.

Druhou formou by bylo naopak se vědomě dostat do svého těla, úpěnlivě sledovat procesy, které v něm probíhají. Tato praktika by se svým procesem mohla blížit trendu mindfulness. Člověk v tomto ladění se pak snaží vypořádat s myšlenkami a

emocemi, které přicházejí racionalizací či účelným prožíváním, což se současně stává vyjednáváním proti nepropustné strnulosti, která byla hlavním nástrojem při odosobnění.

4.5.2 Motivace

Domnívám se, že důvody, proč to člověk dělá se v průběhu mění. Ze začátku je to určitě výstup z komfortní zóny, který může být motivovaný jak zvědavostí, tak i třeba sázkou s kamarády či marnotratností, nudou nebo prosté využití nabízené příležitosti. První zkušeností se vnitřní postoj hodně změní.

Někdo může vzít jakýkoli výsledek jako selhání a od té zkušenosti uteče, někdo jiný první zkušenost přetaví jako výzvu k dalšímu překonávání.

Někdo si uvědomí, že je rád na očích, obdivovaný a začne na tento popud podobné situace vyhledávat, jiný si tuto zkušenost odškrtně ze seznamu a již se k ní nemá potřebu vracet.

Budou i tací, kteří v tom najdou pracovní činnost, která časem zevšední bez citelnějších propadů do emocí. A pro někoho se tento akt stane validací jejich krásy, hodnoty a naplní si tím potřebu pozornosti od druhých lidí.

4.5.3 Otázka identity

Věřím, že identita je formována celoživotně, avšak za jedno z nejdůležitějších období považuji dospívání. S nárůstem sekundárních pohlavních znaků a zájmu o druhé pohlaví také vzniká mnohem větší společenský nátlak na to, jak vypadáme. V tomto kritickém období také většinou poprvé dochází ke sdílení intimní nahoty, v tento moment je také formován náš náhled, zdali je naše nahota „přijatelná“, což do budoucna velmi ovlivňuje, jaký budeme mít vztah k našemu vlastnímu tělu. Myslím si, že tyto okamžiky mají tak silný emoční náboj, že s námi zůstávají po zbytek života. Domnívám se, že bytí modelem při malbě aktu může pozitivně ovlivnit toto vnímání, že se jedná o jedinečnou příležitost, kde lidé mohou objevovat svoji nahotu. Předpokládám pozitivní vliv na jejich partnerský život i sebevědomí. Tento vliv očekávám i v důsledku toho, že se jedná o prostředí, kde je modelu věnováno hodně pozornosti, které by se mu za normálních každodenních okolností třeba nikdy nedostalo. A současně vnímám, že by

modelům mohlo pomoci i srovnání mezi společenskou a uměleckou perspektivou na krásu.

4.6 Etické aspekty výzkumného šetření

Vzhledem k možnosti, že v průběhu rozhovoru může naše konverzace přejít k tématům s velkým emočním nábojem, bylo k participantům přistupováno s empatickou opatrností a na začátku jim bylo sděleno, že pakliže by se naskytla otázka, na kterou nechtějí odpovídat, tak nemusí. V informovaném souhlasu (Příloha 2) jim také bylo sděleno, že všechna data budou anonymizována a elektronický přepis nahrávaného rozhovoru jim bude poskytnut k odsouhlasení. Všichni participanté, též daly svolení k využití nasbíraných dat v praktické části této bakalářské práce.

4.7 Zdroje validity výzkumného šetření

Ústředním prvkem v kvalitativním výzkumu je transparentnost, které je u fenomenologické interpretační analýzy dosahováno před samým začátkem výzkumu vyhotovením předporozumění daného tématu a celkové transparentnosti v dílčích krocích výzkumu. V rámci zvýšení validity byla také snaha vytvořit, co nejvíce homogenní skupinu respondentů. Všechny interpretace výzkumníka jsou dokládány citacemi z textu, který byl vyhotoven z doslovného přepisu rozhovoru s participanty. A nakonec během analýzy bylo na každého participanta nahlíženo fenomenologicky bez ovlivnění předchozí zkušeností z ostatních hovorů.

5 Výsledky výzkumného šetření

Cílem výzkumné části je přiblížit se žité zkušenosti participantů a následně skrze analýzu vytvořit seznam témat, která pro ně byla nejvýznamnější a v rámci toho zachytit esenci jejich prožívání. Výsledky jsou prezentovány nejdříve jednotlivě, každý participant zvlášť a následně v celkové analýze jako výčet témat napříč účastníky. Veškeré interpretace jejich zkušenosti jsou předloženy v narativní formě a podloženy přímými citacemi.

5.1 Analýza a interpretace zkušeností jednotlivých participantů

5.1.1 Antoinetta

1. PÓZOVÁNÍ

Pro Antoinettu znamená pózování občasný únik z hlavy více do prožitků svého těla. Dodává ji také pocit důležitosti, který je pro ni příjemný a užívá si to, že je součástí procesu, kde má co nabídnout. Pózování ji tak přináší pozitivní pocity. *„baví mě pracovat s tělem ... víc vnímám a nejsem jenom v hlavě ... si v ten moment nějak přijdu důležitá a je to jako příjemný, že mě jako je potřeba ... formou ... kterou jsem schopná nabídnout ... vím že mě baví být kreslená a kooperovat.“*

2. TĚLO

Antoinettino prožívání jejího těla v průběhu pózování bylo hodně ovlivněno lidmi zvenčí, kteří ji kreslili a kteří vytvářeli atmosféru prostoru. Skrze pózování se jí otevřely nové otázky ohledně jejího těla a jejich zodpovězení ji nakonec dovedlo k většímu přijetí vlastního těla.

Nahota – Pro Antoinettu nebyla nahota výzvou, jelikož ji brala spíš jako přirozenost a zároveň pro ni nenesla sexuální konotaci. Stud pociťoval vždy na začátku, ale pak vždy odezněl. Nahota při pózování pro ni však byla odlišná, než na co byla zvyklá a její překonání pomohlo na cestě sebepřijetí. *„Vnímala nahotu dost jinak ... nepřišlo mi to jako výzva.“*, *„běháme nahatý po lese“*, *„přirozenost, a ne jako něco sexualizovaného.“*, *„Však to nebylo ... jenom chráněný pro partnery nebo nejbližší už jsem to měla takový rozvolněnější.“*, *„by to bylo o dost těžší, když bych předtím nebyla zvyklá.“*, *„Jako kapka*

studu tam možná byla ... vždycky tu první hodinu.“ „Nový pocit než to, co jsem znala z toho prostředí těch kamarádů.“

Pozornost, její přijetí a samota – Ze začátku se nejtěžší Antoinettě na této nové zkušenosti jevila čtyři hodiny dlouhá úpěnlivá pozornost druhých, se kterou musela hodně pracovat, protože na takový typ pozornosti nebyla zvyklá. Byla pro ni výzvou. Snažila se od své zkušenosti oddělit a odprostit sebe a své emoce, jež pro ni fungovalo jako odlehčení od nároků této situace. Vznášela se nad svým tělem a skrze uvolňování se nakonec dokázala přijmout. Těžké pro ni bylo, že nebylo úniku a člověk byl pak uzavřený ve své hlavě. Občas se paradoxně cítila uprostřed veškeré pozornosti osamocena. Její zkušenost ji posunula ve zvládnutí pozornosti druhých a samoty ve své hlavě. *„Hodně velká výzva“, „nějak si na to zvyknout ... se v tom uvolnit nebo cejtit se v tom dobře“, „Oddělit a odprostit“, „Nejdřív jsem se snažila tak nějak na sílu právě nemít vůbec spojený s emocema samu sebe.“, „Tady je nějaký nahý tělo ... Bylo těžké jakoby si přiznat, že tam jsem já ... postupně tam přicházelo takový uvolnění se do toho.“, „Jo, přijímám to, že tohle jsem já, takhle vypadá moje tělo a ty lidi ho viděj a kreslí.“, „to nebylo tak moc o tom těle, spíš o tý jako situaci ... že to tělo bylo nahatý bylo jakoby ještě něco navíc ... a ke všemu ve vlastní hlavě a není z toho úniku“, „v ten moment je to vlastně takový vězení v těle“, „když jsem tam byla sama ... nejenom, že člověk je sám ve vlastní hlavě, ale ještě o tý pauze ... někdy to bylo příjemný, někdy nepříjemný ta samota v tom.“*

Soklík – Prostředí hrálo pro Antoinettu velkou roli v procesu zvládnutí pózování. Hodně pozitivně hodnotila stoličku či podstavec, který byl vždy připravený uprostřed místnosti a který značil že tam patří nahé tělo, a tudíž je i adekvátní, aby tam bylo. *„Tam přímo pro teda to nahý tělo byl ten soklík, takže mě to přišlo ... tady je to normální, že je tu nahatý tělo a všichni to tak berou.“*

Ochlupení – Otázka ochlupení a jeho adekvátnosti ze začátku v Antoinettě zanechávala strach, zdali je to v pořádku, avšak pozitivní zpětná vazba od studentů ji však utvrdila ve správnosti rozhodnutí, že je to v pořádku. Došlo tak k potvrzení předchozího přesvědčení. *„Znovu se setkala s tou otázkou, jak to třeba je vnímaný.“, „Jestli v nějakým prostředí je to v pohodě a v nějakým ne, jako nějak si za tím stát“, „jsem tady asi jediná chlupatá modelka, je to v pohodě, jako můžu tu práci dělat?“, „se mi párkrát stalo, že mě jako přišel někdo pochválit ... hrozně cením, že se neholíš!“*

Sebepřijetí – Antoinetta vnímá, že pózování ji pomohlo na cestě k přijetí svého těla. Věří, že pakliže někdo věnuje nehodnotící pozornost vašemu tělu, tak je pro vás pak jednodušší tu samou pozornost svému tělu také věnovat. Nakonec odchází s tím, že je za své tělo ráda a vděčná. *„Možná mě to posunulo o kus dál k přijetí svého těla. Asi tím, že dostane tu pozornost a lidi ho kreslí ... můžou i vidět to, co kreslí.“*, *„I když třeba na tom těle jsou místa, který člověk by chtěl jinak, tak je to v pohodě.“*, *„Vidět, že pro ty, co kreslí, to není zásadní, že prostě kreslí to, co viděj ... fakt je to baví a zajímá, se dívat na ty tvary a nějak nesoudit, a tak mě pomáhalo to nějak vnitřně, taky tak vnímat.“*, *„Jsem vlastně byla za něj ráda nebo vděčná.“*, *„Myslím si, že na té cestě přijetí všeho, jak je pomohlo.“*

3. VYČLENĚNÍ

Antoinetta ve své zkušenosti s pózováním hodně řešila své členství v určitých skupinách. Hodně se od toho odvíjelo její vnímání bezpečnosti prostředí, sounáležitosti a jejích vlastních příjemných pocitů.

Dvojakost – Pro Antoinettinu zkušenost byl také významný konflikt mezi rolí studentky a modelky. Cítila, že její role modelky ji vyčleňuje z kolektivu studentů a bylo pro ni těžké se s nimi propojit, což pro ni bylo nepříjemné. Přišla ji hranice mezi nimi pomyslná a že by si každý student s ní mohl úplně stejně tak vyměnit místo. Nakonec si paradoxně přišla nejbližší s ostatními modely, kteří byli z úplně jiné sociální bubliny, avšak v ten moment je společná pracovní role sblížovala. *„Dvojakost“*, *„Jak na mě asi koukaj?“*, *„Jestli mě berou prostě jenom jako tu modelku?“*, *„jestli jakoby chápou, že jsem taky studentka“*, *„se jakoby se mnou moc nechoděj bavit ...během přestávek se nějak propojit“*, *„Já jsem se s nima vlastně taky nechodila moc bavit.“*, *„Jsem se mnohem víc tam bavila se s dalšíma modelama ... jeden hodně starý pán a paní ... z jiný sociální bubliny než já ... měla jsem k nim blíž než k těm studentům“*

Bariéra – Antoinetta spekovala nad tím, že její nahota vytvářela určitou bariéru, kterou se ostatní studenti báli ze studu překročit. *„že jsem tam cítila, jak kdyby nějakou bariéru, že v ten moment jakoby nešlo se společně bavit úplně ... je to jiný během tý kresby ... že jsme v hodně jiných rolích na to abysme se tam spolu normálně bavili“*, *„Možná z nějakého studu“*, *„No, jestli tam ta bariéra opravdu je nebo není skrze“*

tu nahotu“ „aby ta nahota nebyl důvod, proč prostě se s někým nepřijít normálně bavit.“

Prostředí – Tím že má Antoinetta zkušenosti, jak z pózování na umělecké škole, tak soukromého ateliéru uvědomila si také, jaký má vliv prostředí a motivace kreslíčího na to, jak se cítí. V ateliéru se mnohem více rozpustila „bariéra“ oddělující ji a kreslíčí a nahota se už vůbec nejevila jako problém. To ji dodávalo pocit bezpečí a celkově to pro ni bylo příjemnější. Atmosféra je pro Antoinettu stěžejní pro vytvoření pocitu bezpečí. *„měla pocit ... větší rovnosti ... respektu a vděčnosti ... že jim sedím ... jsem se cítila tam tak opečovaná ... že se právě jak se mnou i chodili bavit.“* „Ty role toho kreslíčího a kresleného jsou vyváženější než v té škole.“ „hrozně jako těšilo tyhle interakce.“ „si to ti lidi, zaplatěj, aby mohli kreslit“ „dám nějakou energii v tom, že tam jako pózuju a vrátí se mi energie těch lidí.“ „nějakou povinnost“ (ve škole), „Jim to vlastně bylo jedno ... nevnímali to, že je to vlastně super nebo důležitý.“ „hodně vnímavá, nebo taková citlivá na tu atmosféru v prostoru.“

4. BEZPEČÍ A PROFESIONALITA

Proto, aby se Antoinetta cítila v bezpečí je pro ni nutné, aby všichni chápaly, proč se to nahé tělo kreslí, že ten důvod je studijní, ale zároveň si uvědomovaly, že není pouze objektem, ale brali ji také jako člověka. Také pro ni bylo důležité, aby nikdo neměl narážky nebo komentáře a prostor, kde se pózuje byl uzavřený, aby bylo pomyslně dohodnuto, kdo ji tedy uvidí a kdo ne a nedocházelo k narušení toho prostoru lidmi zvenčí. Zároveň si také uvědomuje že pouze ona sama má ve svých rukách zodpovědnost za to, aby se cítila v bezpečí. Pocit bezpečí, tedy čerpá z nepsané dohody o chování a pravidel. *„To se bralo automaticky tahle ta holka to přišla dělat tu modelku to znamená, že to asi chápe a umí.“* „že by tam jako někdo opečoval jeho emoce jinej než on sám, to se, to není nějak zvykem.“ „Jsem potřebovala cítit, že oni vnímají, že jsem jako člověk jako oni a ne objekt, který kreslí.“ „tam ani nešel kreslit (kamarád) ... tak v ten moment to se mnou jako hrklo ... jakože to možná bylo ... nekonsensuální ... šok... hrozně nečekaná věc“ „jako dohodnutý kdo mě teda uvidí a kdo ne“ „pán, který si to vyloženě užíval, tak že tam je teda nahatej ... už trochu podle mě na pováženou, jestli je pro něj taková práce vhodná ... nemyslím, že je to v pohodě ... najednou to není tak moc jakoby tvar, ale to tělo po něčem volá.“ „že všichni chápeme, že jde o to, proč vlastně to nahý tělo kreslíme.“ „Nemít nějaké jakoby

narážky nebo rádoby vtípky, to by se tam nehodilo do toho prostředí, protože by to narušilo bezpečí toho modela.“

5.1.2 Kateřina

1. CESTA PÓZOVÁNÍ

Kateřiny cesta k pózování nebyla přímočará. Jako studentka umění k tomu měla blízko, a i přestože rozhodnutí, že by to chtěla zkusit přišlo poměrně brzo, trvalo ještě další tři roky, než se realizovalo. V těchto třech letech však došlo k velkému osobnostnímu růstu, který se následně ukázal jako klíčový.

Chuť se ukázat – Kateřina obdivovala lidi, kteří stáli modelem a jejich odvahu. Postupem času se v ní zrodila chuť se ukázat druhým lidem, ukázat že je krásná a celkově si zažít ten obdiv i z druhé strany a v procesu prokázat, že na to také to sebevědomí má. To se jí splnilo a svou zkušenost si užívala. *„holky který jsem jako obdivovala ... to je tak odvážný“, „chuť se ukázat“, „já měla jakoby mít větší sebevědomí na to pózovat“, „jít mezi lidi abych se ukázala, že jsem krásná“, „užívala jsem si sama sebe, cítila jsem se dobře.“, „tohle je totálka nabíječka sebevědomí ... ukázat, že jsem sebevědomější“*

Vnitřní zkouška – Kateřina přistupovala ke stání modelem, jako ke zkoušce nebo výzvě, kterou potřebuje překonat, dokázat, že na to má. Bála se ale tento krok pro nezbytný, aby si sama více věřila a dokázala si stát za svým rozhodnutím, jako je třeba volba neholit se. *„vlastně se neholila, mívala chlupy v podpaží a chlupatý nohy.“, „vnitřní zkouška ... challenge“, „nebát se vlastně toho nebo stát si zatím, že to je v pořádku.“, „prostě jsem si řekla to vydržíš, to nevysrabiš a budeš sama za sebe.“*

Tehdy to byla blbost – Kateřina vnímala, že člověk na to, aby zvládl pózování musí mít už něco za sebou, vybudovaný určitý zdravý vztah ke svému tělu, a hlavně mít v sobě alespoň zárodek sebevědomí na kterém by to celé mohlo stát, což v prvním pokusu neměla a vedlo ji to spíš k odmítání svého těla. Pozdější zkušenost se stala nápravnou. *„jsem tehdy byla mladý, vystrašený kuře a extrémně ne sebevědomá a prostě to tehdy byla blbost“, „si začala připadat extrémně ošklivá“, „vždyť já nemůžu, vždyť se na sebe podívej šmarjá“, „co si blbla dyť nejsi ošklivá úplně“, „protože už jsem byla o 3 roky starší ... měla za sebou první vztah a byla jsem mnohem sebevědomější a zdravější určitě.“*

Nuda – Jak se pomalu z pózování vytrácela veškerá zvědavost a emoční náboj, velkým tématem se pro Kateřinu stávala nuda. V práci s ní ji pomáhalo číst knížky, poslouchat podcasty a zkoumat své plynoucí emoce a myšlenky. „*hrozná nuda*“, „*tam nebyla žádná jako extra vědomá práce ... veškerý vlastně pocity a emoce jsou vlastně to jediné ... nemáš žádnéj jinej vjem, kolem tebe se nic neděje, čumíš do prázdna, všechny emoce ... myšlenky, které mě napadaly, tak jako by byly výrazný*“, „*já jsem v životě nepřečetla tolik knížek ... jsem furt měla v uchu sluchátko s nějakou přednáškou nebo podcastem nebo audioknihou.*“

Méněcennost – Jak Kateřina pokračovala jako model, tak postupně začala mít pocit méněcennosti, že naplno nevyužívá svůj potenciál umělce a potřebovala začít dělat něco důležitého. V očích ostatních byla více modelkou než umělkyní a oni ji tak i představovali, a to ji trápilo. „*začala připadat hrozně méněcenná*“, „*protože kolem mě chodili ti profesoři, kteří mi dali magisterský titul a teď mě potom vídali, prostě jak tam sedím nahatá ... proto jsme ti titul ale nedali jako.*“, „*mě jako představovali ... to je modelka z naší školy a já jsem si v hlavě říkala, ale já nejsem sakra modelka. Já jsem normálně umělec jako vy*“, „*prostě potřebovala vlastně dělat něco důležitýho.*“

2. TĚLO

Kateřina v průběhu své zkušenosti prošla dlouhým procesem změny vnímání svého těla. Ze začátku to bylo velmi intenzivní, jak z emoční stránky, tak z té poznávací. Objevovala, co její tělo dokáže a jak se v něm cítí, postupně však veškerá intenzita a nové možnosti opadávaly, až se pro ni nahota stala něčím úplně normálním a přirozeným.

Větší nahota než nahota – Prvotní nahotu Kateřina vnímala jako velké překračování pravidel, něco nepatřičného, byl to pro ni velmi intenzivní zážitek plný různorodých emocí strachu a vzrušení, který ale po chvíli odezněl. „*svezla na tobogánu fakt hustejch pocitů*“, „*strašně úžasnej pocit ohromně plnej adrenalinu*“, „*tak nepatřičného ve škole kde 6 let studovala .. to byla větší nahota než nahota*“, „*najednou byl nahej na místě, kde jako by do té doby nesměl bejt nahej.*“, „*cítíš všechnu svoji kůži nahatou ... prožíváš ohromný dobrodružství a srdce ti buší a ... si strašně vyděšená, ale do toho máš tělo strnulý ... prostě sedíš a musíš sedět a ani nehnout brvou a všechno to, co se děje ve tvý hlavě*“, „*vlastně ne netrval ani zas tak dlouho ... pak už to bylo v pohodě po chvílce.*“

Vypadat u toho dobře – ze začátku pro Kateřinu bylo nejdůležitější u pózování vypadat dobře, potřebovala si doplnit obdiv a pozorností si vyléčit své sebevědomí. Postupně ale tento nárok s její zkušeností klesal až nakonec úplně vymizel. „*nastavit se tak, abych věděla, že mi to zrovna sluší ... prostě všechny mé tvary jsou dobře vidět.*“, „*já nevím čím to bylo, jestli to bylo tím, že se mi teda třeba trochu léčilo sebevědomí?*“, „*už jsem jako nepotřebovala být ta dokonalá, překrásná, ale že vlastně už mi to bylo jedno.*“, „*přišla s tím, že jsem byla strašně hladová po obdivu a odcházela jsem po zuby plná obdivu a pochval.*“

Stud a nahota – Skrze její zkušenost se Kateřině podařilo přenést přes svůj stud a také v jejích očích nabyla nahota nového významu, už pro ni nebyla nutně spojena s něčím sexualizovaným, s něčím, co patří jenom do postele a v důsledku se pak ona sama cítila lépe ve svém těle. Zároveň si je vědoma toho, že tento efekt není stálý, jakmile se ta nahota vytratí z každodenního života, tak se postupně tento pocit začne ztrácet. „*Co se týče toho těla jakoby myslím si, že ten stud tam vlastně odpadnul úplně. Nepřipadám si, že bych se nějak styděla za nahotu.*“, „*jsem vlastně sundala z toho těla, tu tu nálepku, že to je jako tajemství a že to patří jenom do postele, že to je vlastně sexuální objekt ... Tělo s tím, že přestalo být jakoby jako erotický? Tak mě v něm vlastně začlo jakoby být jako líp ... když se svlíknu ... tak je to prostě normální*“, „*tohleto všechno vlastně zase odchází s tím, jak člověk už tu nahotu nemá, tak přirozeně v každodenním životě.*“

3. PROFESIONALITA

Kateřina si dříve tolik neuvědomovala rozdíl mezi studentem umělecké školy a vnějším pozorovatelem a konfrontace na téma nahoty s její rodinou ji ukázalo, že ne každý je tomuto tématu tak otevřený. Na škole umění panuje všeobecně přijímaný konsensus, že nahé tělo je studijním materiálem, a ne objektem k sexualizaci, avšak když jsou tyto meze překročeny je těžké najít v tomto prostředí vnější oporu.

Spoluautor nějaké perverzní situace – Vskutku bezmocně se cítila Kateřina, když ji pořád dokola maloval ten samý člověk, každý den, bylo ji to nepříjemné. Nejvíce ji na tom zraňovaly komentáře ostatních a vlastně určitá nemožnost se vůči tomu vymezit a nebýt toho součástí. Vnímá, že každý model si musí hlídat své hranice sám za sebe, a i přestože jiní to dokázaly ona nechce být hysterkou. „*nedokážu si představit, že bych šla*

za profesorem a řekla mu teda, ten kluk mě kreslí až moc často to je hloupost.“, „vlastně jako nemáš zastání, protože tam se nemáš na co, na co odvolat ... nemůžu říct mně se nelíbí, že mě kreslí ... máš podezření, že nekreslí tvoji anatomii, ale že spíš už čumí.“, „jeden kluk mi říkal, ten je do tebe zamilovanej ne?“, „spoluautor nějaký perverzní situace ... najednou mi přišlo, že to přeci vidí všichni taky, že já tam ležím pro nějakýho perverzáků ... jako by mě ojížděl před všema lidma každej den a já s tím jako nemohu nic dělat a připadala jsem si, že jsem slizká taky nebo jakoby pošpiněná.“, „necítila jsem tam jakoby prostor na to říct ne“, „spíš se mi tam nechtělo dělat hysterku ... dělat jako z komára velblouda.“, „Důchodkyně takový jako rázný ta by mu usekla ruku, kdyby si ji vyfotil.“

Dva Světy – Kateřina po rozhovoru se svou rodinou došla k uvědomění, že umělecký svět je dost odlišný od toho všedního. Věci, které jsou běžné v uměleckém světě jsou vnímány odlišným způsobem v jiných kruzích a jejich interpretace z tohoto kontextu byla pro Kateřinu překvapující a místy až urážlivá. *„budou si tě vlastně ty kluci z té školy vážit, když se jim tam prostě takhle vystavuješ nahatá“, „nikdo si tam o modelkách nemyslí, že jsou to děvky.“, „Ale zároveň mě strašně vlastně urazilo. Urazil ten pohled tý mámy, že jsou fakt reálně lidi třeba na světě, který si myslí, že když prostě holka je někde sebevědomě nahá, že jako je děvka nebo že by, že by jí tak jako mohli začít muži brát. Hrozně mě to popudilo tehdy.“, „jsou fakt ty světy rozdílný.“*

5.1.3 Linda

1. TĚLO

Tělo pro Lindu během její zkušenosti s pózováním bylo nejdříve zdrojem nervozity, pak zájmu v podobě vědomého pozorování fyziologických procesů bolesti až nakonec docházelo k určitému odcizení v podobě „tripování“, kdy veškerá pozornost zase směřovala ven. Skrze pózování se také přiblížila akceptaci „normálnosti“ svého těla.

Skok do studené vody aneb pózování – Linda svoji zkušenost s pózováním připodobňuje skoku do studené vody či přednášení před třídou ve škole. Ze začátku pociťovala určitou trému a nervozitu, trásl se jí celé tělo, krev se jí nahrnula do hlavy a celá se potila, což pouze umocňovalo její nervozitu, chtěla utéct. Tento stav podle ní nelze vydržet moc dlouho a po chvíli přestal. Následně se dostávala do „tranzu nebo meditace“, kdy přestávala vnímat okolí a ve svém těle si začala připadat skoro až cize a odpojovala

se od toho, že vůbec její tělo reprezentuje ji. „určitá tréma a nervozita“, „když má člověk třeba přednášet na základní škole prezentaci před třídou“, prostě skok do té studené vody, strašně to nechceš“, „Fakt hodně ten třas z toho těla ... úplně cítila, jak jsem se všude orosila ... hodně krev do tváře a úplně ze mě začal stékat pot a já jsem si říkala, že to ty lidi strašně musí vidět ... ze mě teče a byla jsem z toho o to víc nervóznější.“ „Ale nejde v tom vlastně vydržet.“ „to po chvíli prostě odstoupilo ... potom ani tolik nevnímala.“ „první tři pozice a bylo to v pohodě“, „v tranzu nebo meditace ... úplně vzdálila a vlastně ani ty lidi nevnímala“, „Vlastně spíš cize“, „hele, tak tohle je moje tělo, tady ho máte nějak vůbec nebyla schopná ... vlastně jsem z toho chtěla utýct“

Překonávání bolesti – Jeden ze zákoutí, kam směřovala Linda svoji pozornost byly fyziologické procesy v jejím těle. Vnitřně pozorovala, jak se jí pomalu rozlévá bolest v určitých částech jejího těla a překonávala ji. Bylo pro ni velmi důležité „pušovat svoje limity“ zkoušet, jak dlouho vydrží bez hnutí a přestávky. „zkoumala po ty fyziologický stránce, co to dělá, nebo jak to tělo trne ... jak je lehce vychýlená páteř, tak jak to začíná bejt nepříjemný ... člověk začíná pocítovat skrz jakoby rameno až do konečků prstů“, „překonávání bolesti“, „ráda pušuju svoje limity ... Na truc jako bych chtěla strašně jako vysedět nehybně, co nejdýl, co to dokážu, abych sama sobě dokázala, že to prostě dokážu.“

Schopnost nabídnout co oni potřebují – Linda pozitivně vnímala to, že mohla nabídnout druhým, co oni potřebují. Stávala se tak spoluautorem tvorby a brala si osobně veškeré pocity nezmaru, které prosákly skrze kreslíře do atmosféry prostoru, ačkoliv nad tím dnes reflektuje, že to bylo zbytečné. „že jako by já jim dokážu nabídnou co oni potřebují“, „Já jsem docela vztahovačná, takže jsem si vždycky říkala, že to je moje chyba“, „Cítila jsem to hodně v tom, že třeba oni začali bejt nešťastný z toho, co někde jako by namalovali a že se jim to nepovedlo ... to jsem tam dávala trošku za vinu, ale úplně zbytečně.“

Sebepřijetí a mindráky, aneb jak mě vidí druzí – jedním z nejdůležitějších aspektů pózování bylo pro Lindu to, že měla možnost se podívat, jak ji vidí druzí lidé. Dopomohlo ji to k sebepřijetí a k tomu, že se vidí víc normálně a uvědomuje si, že tak jak na sebe pohlíží ona nemusí být vůbec podobné tomu, jak na ni nahlíží ostatní. „I spíš, než jako by to samotný stání se mnou hodně dělalo potom, když jsem viděla ty výsledky, co

ty lidi malujou ... Tak jsem si vlastně na tom vyléčila docela nějaký mindráky ... Že na mě je strašně ošklivý tohleto a tohleto a tohleto se mi na sobě strašně nelíbí a jakoby tady jsem tlustá a.. nevím, mám křivej nos a všechno a vlastně. Kouknout se potom na to, co udělají ty lidi, který mě vůbec neznaj. Tak jde vidět, že jako každé se zaměřuje na něco úplně jinýho a že vlastně nikdo vlastně na mě nevidí ty ošklivosti, co na sobě vidím já“, „Naopak se vidím... Jako normálně ani bych neřekla, ... že bych se díky tomu viděla jakoby v nějakém lepším světle ... prostě pomohlo nějak přijmout s tím, že jsem taková, jaká jsem jakoby a že tohle je úplně normální věc.“ „Hodně mě to jako by osvobodilo z toho mého egocentrického pohledu na sebe „oni tam projektují ty vady do do té kresby na mě ... z čeho oni mají mindráky nebo co voni si víc všímaj a tak.“ „uvědomění si toho, že tak, jak se vidím já mě vlastně vůbec nevidí ostatní.“

2. TRIPOVAT

Tripovat – Většinu svého času při pózování trávila něčím, co nazývala tripování, což ji pomáhalo se vypořádávat s nudou, studem či bolestí. Do tohoto stavu se Linda dostávala tím, že koncentrovala svoji vizuální pozornost dlouhou dobu na jeden bod, a pak se jí začaly zjevovat pseudohalucinace, které byly umocněny do abstraktního směru tím, že neměla své brýle se třemi dioptriemi. Tento jev Lindu bavil a vysvětlovala si ho její předchozí zkušenosti s psychoaktivními látkami. *„hodně pomohlo to se soustředit někam. doblba na jeden bod a. ... Tam se nad tím tripovat“, „nejdřív začnou hodně splívat barvy ... jakože obrysy, barvy všechno ... ještě víc ztrácí obrysy a hodně zplošťovatět ... začnou se tak vlnit, hodně často se začnou vlnit do dechu ... měnit do rytmu srdce ... cítila, že mi to jako pulsuje s tím, jako pulzuje krev v žilách, tak v očích, že mi to jakoby, že mi ten vizuál taky pulzuje ... Hodně to jakoby invertuje i do negativu ... Někdy prostě vidíš místo bílý černou v nějakých obrysech“, „ty obrazy hodně přeměňovaly tvary ... Od nějaký změní lidskejch těl ... po kmeny zvířat zvířecí hlavy požírající sebe až prostě na úplný abstrakt jenom barvy a tak, že se to fakt hodně prolínalo.“ „nějak se na tom pracovala hlava sama.“ „může mít nějakou spojitost s mejma zkušenostma s psychedeliky.“ „nepodporuje nějaká únava“, „mám 3 dioptrie, takže na dálku vidím docela rozmazaně“ „bavilo mě to pozorovat ... co jako z toho ještě dokáže vzniknout ... kam až daleko to může jít“, „nešlo to nikdy jakoby úplně hodně, hodně intenzivně, jako třeba to, co jsem zažila na psychedelikách, tak to zas ne.“*

3. PROFESIONALITA A BEZPEČÍ

Pocit bezpečí v závislosti na prostředí – Lindy pocit bezpečí pramenil z anonymity, čím více tam bylo lidí tím více se ona mezi nimi ztratila. Nesla nelibě, když ji někdo tuto anonymitu narušoval. Toto nastavení pramenilo z toho, že pózovala na veřejně přístupných lekcích, kam často chodili zejména starší lidé, které vnímala Linda jako potenciálně nebezpečné. Toto nastavení se ale pak změnilo, když začala pózovat pro studenty umění na vyhlášené škole, která má jméno. Cítila, že mají větší pochopení pro problémy s vlastním tělem a také cítila příležitost stát se pozitivním role-modelem. Pomohlo také, že jejich zájem je čistě studijní. *„veřejný a že můžou tam přijít úplně random lidi“, „tak to bylo anonymní pro mě“, „v tom veřejném prostoru to byly spíš většinou starší lidi.“, „mám problém, ehh ... se starejma šovinistama“, „že ten člověk, co to režíroval, tak se potom chtěl jakoby sednout a popovídat o tom ... jsem moc ehm ... Nepochopila jakoby proč? ... zbořilo mi to strašně nějakou tu anonymní stránku toho, protože oni tam taky malovali“, „Přišlo mi to tam jakoby příjemnější, protože ... prostor, kterej má jméno ... ty lidi to studujou a že to nemají jenom jako hobby“, „Že ty lidi, co tam jsou, mě řeší vyloženě z toho studijního hlediska“, „ačkoliv tam bylo míň lidí, tak to pro mě bylo mnohem víc příjemnější“, „mladý lidi se dost často jakoby spíš procházejí těma problémama se svým tělem nebo tak, a že když potom vidí člověka, kterej jakoby se jim nějak postaví a není dokonalej vůbec.... Tak jim to taky pomůže, se toho nějak zbavit i bez toho, aniž by oni tam museli stát.“, „cítím se asi víc v pohodě, když mě kreslí lidi, který jsou stejně starý, než když mě kreslí ... šedesátiletý pán.“*

Společnost – její zkušenost s pózováním nebyla v její rodině moc dobře přijata, jejím příbuzným to přišlo hloupé, drzé a sprosté. Vnímá že nahota ve společnosti, zejména na internetu, je rezervovaná pouze pro lidi, který splňují určitý ideál, což brání tomu, aby lidé začali být více v pohodě se svým vlastním tělem a přestali brát tělo pouze jako sexuální věc. Nahota v sobě podle Lindy také nese určitý aspekt strachu, protože je stále vnímaná jako tabu. *„třeba z mé rodiny, že to takový strašně ... tabu a jak můžu, že to je přece ...jakože... proč bych tohle dělala, že to je přece strašně ... nevím hloupý a drzý a sprostý“, „,když se dostanou tvoje nahatý fotky na internet, tak je to to nejhorší. Prostě, co se ti může stát a je to největší strach jakoby dnešní dospívající mládeže ... nechápu jaktože je to takový tabu pořád ... a kdyby kolem toho nebylo takový haló, tak by možná*

lidi byli i víc v pohodě sami se sebou a se svým tělem, protože mi přijde, že na internetu můžou být odhalený lidi, jenom ty, který jakoby splňují nějaký ideály“, „zjistit, že jakoby tělo není jenom nějaká sexuální věc“

5.1.4 MIRIAM

1. TI DRUZÍ A POTŘEBY, KTERÉ NAPLŇUJÍ

Pro Miriam bylo hodně náročné ve svém životě najít skupinu lidí kam zapadá, kde by se cítila plně přijímaná a pózování ji dovedlo k přesně tomu, co hledala.

Osamělost – Miriam je cizinkou, která se přestěhovala do České republiky kvůli studiu a také je členkou LGBT+ komunity, proto se často setkávala s pocitem, že nezapadá a na pedagogické fakultě pro ni bylo náročné najít společné téma se svými spolužáky. Pro její zkušenost s pózováním tudíž bylo stěžejní téma osamocení. *„když jsem byla na pedagogické fakultě, když jsem měla ty ... Err jako semináře přednášky, když jsem mluvila, pracovala, učila se s těmi spolužáky na pajdě, tak jsem vůbec neměla pocit, že tam patřím“, „s těmi spolužáky na pajdě, tak jsem vůbec neměla pocit, že tam patřím“, „Jsem pořád srovnávala to jako porovnávala s tou uměleckou školou, i když nejsem tam studentka, byla jsem tam považovaná jako studentka ...*

Ocenění – Miriam na pózování propojila svou vášeň k sportu a práci. Úspěchy sportovní části se pak odráželi v pózování. Byla oceňována a v důsledku toho se již od začátku cítila dobře. *„ty jsi spadla z nebe, z nebe pro nás, protože taková prostě jako sportuješ...“, „mi říkají, že když byste odešla, bude se nám stýskat.“ „už od začátku už jsem se tam cítila dobře, když jsem tam sedla“*

Přátelství – Nejdůležitější změna, kterou Miriam přineslo pózování bylo přátelství. Dostala se do *„prostředí otevřených lidí“*, kde byla přijímána a cítila se, že tam patří, že ji konečně někdo rozumí. Lidi z umělecké sféry vnímá jako zajímavé a nesoudící, když je s nimi ona sama se také cítí zajímavá, neobvyklá. *„hrozně to modelování vážím, protože já jsem dostala nový, novou skupinu kamarádů, které mi můžou porozumět.“ „Hodně lidí, jako z toho umění mi rozumí.“ „A jsem tomu vděčná, protože lidi z, lidi z umění jsou zajímavé, když vypadají nějak jako neobvykle, nebo nějak prostě ... nevím. Protože jsem dělala modelování, jsem se stala taková stejná, neobvyklá.“ „si myslím, že právě proto mě to osvobozuje... Takové prostředí otevřených lidí a já to potřebovala ... je*

to jako takovej komplexní pocit, že tam patřím, protože mi lidi rozumí a nebudou mě soudit ... když se svlékám mi to osvobozuje hodně. Necítím se, že jsem. Nějaká jiná nebo menší nebo horší.“

2. TĚLO A SEBEPOZNÁNÍ

Pro Miriam bylo pózování i cestou sebepoznání vlastního těla, musela se naučit pracovat s tím, že něco bolí, objevovala, co všechno její tělo dokáže a potvrdila si svá předchozí přesvědčení.

Ty nejsi tvoje tělo – Miriam na pózování dostala potvrzení o přesvědčení, že „*ty nejsi tvoje tělo*“ a že i když si sundáš oblečení, neznamena to, že jsi nějaké zvíře nebo že jsi špatný. Nahota se pro ni stala přirozenou a postupem času ji už nevnímala, jako překážku pro navazování kontaktu s druhými. „*pro mě to jako nebylo překvapením a že, jako když sundáš oblečení si nějak, nějaké zvíře, nebo to není pravda ... já jsem si to nemyslela, i když jsem tam nastupovala, ale i tak to bylo jako potvrzením, že ... Že není to tak.*“, „*Ty nejsi tvoje tělo ... A že když si jako tlustý, tak není to, že já já, já jsem špatný ... že když máš akné jo, tak jsi špatný jo jo ..., že lidi chtějí tě poznat i přes to.*“, „*„I přes společenský vzhled na nahotu ... když s tebou jako mluví po kresbě a mezi kresbou, taky můžeme jako prostě mluvit, jako obvykle lidi, jako tam ta jako, tam taková zed' není, že když jako není tam ten styd, není tam ten ... Pocit divnosti tam není.*“

Moje cena se nemění aneb změny – Za tři roky na sobě Miriam mohla pozorovat, jak se její tělo mění, ale uchovává si zdravý náhled na sebe a svůj body image. Velkým tématem se také stává bolest, která přichází v dnešní době dřív, než tomu bylo a je jí připomínkou, že tady není perfektní. „*ted' vypadám trošku větší ... neřekla bych, ... že jsem méně krásnější ... jako moje cena se nemění jo jo hodnota jo jo, že hodnota je stejná. A je to zajímavé, jak můžu vidět jako podle obrazu, co se ve mně mění ze strany, jako se podívat.*“, „*Začíná, něco bolet při větším modelování rychleji než 3 roky zpátky například ... No že že to se stává něco bolí, že jako nejsem. Tady nejsem perfektní.*“, „*tu bolest fyzickou prostě nemám ráda.*“, „*v dětství nic nebolí.*“

Sebepoznání – V rámci pózování Miriam mohla objevovat, co všechno její tělo dokáže a je za to vděčná. „*skrz tu cestu, prostě jsem se nějak poznala sebe ... nikdy jsem se tak nehejbala předtím v životu a je to dobrý vědět, že já můžu se hýbat takhle, protože je tam to ... porovnání, že co můžou dělat například starší lidi, co můžu dělat já. je tam*

ten pocit ještě jako ... Jo, vděku! Protože to pořád můžu dělat. Někdy se to stane, že hodně věcí, co můžu dělat ... nebudu moct to dělat.“

3. PRÁCE

Miriam si své práce váží a přistupuje k ní s náležitou zodpovědností. Pózování nebere jako něco, za co by se člověk měl stydět a její okolí její rozhodnutí respektuje.

Rodiče – Pro rodiče Miriam bylo nejdůležitější, aby když už něco dělá, tak to dělala pořádně a dlouhodobě, což na Miriam vyvíjelo tlak, a proto by pro ni bylo těžké skončit. Zezačátku si mysleli, že pózování je vtip a že je to leda tak dobrá práce na týden, avšak když obrazy Miriam začaly být úspěšné, tak ji v tom začali podporovat. *„no super práce na jeden týden.“* *„na začátku si mysleli, že to je takovej vtip.“* *„jako když to děláš, tak nenechej to ..., když nechci dělat, tak ... Err prostě se bojím, to jim říct, že jako no zase neděláš to a řekla si, že to budeš dělat.“* *„moje rodiče oceňují když ... dokážeš se zlepšovat a dělat nějakou věc pracovitě.“* *„a jsem teď už jako v mánesu (galerie) ... tak to je super.“*

Je to umění není to porno – Miriam má vztah k pózování, že je to práce jako každá jiná, že je to něco za co se člověk vůbec nemusí stydět, a proto je ji jedno, co si budou myslet ostatní. *„Prostě je mi to jedno, i když například bych šla pracovat dál a nějak ti lidi by to našli na mém instagramu nebo sociální síti ... To já bych řekla, no a co, to byla práce.“* *„já jsem vydělávala peníze, a je to pro umění ... Není to porno. Je to umění jo.“* *„není to nečistý, to je umění. Prostě je to umění ... Nepracuju tady v Pamele (streetbar)“*

Cizinka – Miriam ke své práci přistupovala velmi zodpovědně, jelikož to byla její první práce zde v ČR a cítí se, že jako cizinka nemá nárok na chyby, protože by pak mohla být lehce stereotypizovaná. *„moje první práce v české republice jakou cizinky.“* *„Protože jsem cizinka jsme vynuceny chovat se dobře. Protože nemám, nemám druhou šanci. Jakože lidi se na nás dívají tak, že nemáme právo na omyl. A proto se ... Chovám tak no, protože respektuju práci. Jakože vím, že když jsem tam, tak pracuju, tak musím to dělat dobře, jo.“*

4. PROFESIONALITA

Miriam se snaží, co nejvíce ctít profesionalitu na pracovišti, a proto její narušení většinou přichází zvenčí. Veškeré situace a případné poznámky na její osobu se proto snaží přecházet a nechávat bez reakce.

Profesionalita – Miriam vnímala velký rozdíl mezi tím, když se na ni kouká někdo venku na ulici a když se na ni kouká umělec. Kritické pro ni bylo to, že umělci nehodnotí to, co vidí, koukají pouze na formu, tento fakt dodával Miriam pocit bezpečí, a proto se na pózování vždy cítila tak komfortně. *„Když se natě dívají lidi, když jsi modelka tak je to jiný vzhled. Oni ti berou jako objekt pro práci. Takže se dívají jako ... neoceňují, ale se dívají proto, že chtějí vědět, jak vypadá ta forma.“*, *„Já si myslím, že jako ten ten jako vzhled odlišují a je to jinak, než nějaký kluk jako se na mě dívá jako na ulici, je to úplně jiný, a proto proto si i myslím, že ... Jsem si jako cítila jsem se tak jako komfortně. Byla jsem překvapená z toho, jak je to ... bezpečný? Jo jo.“*

Komentáře – jediné momenty, kdy byly hranice Miriam překračovány bylo v interakci s ostatními modely, zejména jejich komentáře či když docházelo k tomu, že se k ní ostatní starší modelky chovali jako k dceře. To ji uvádělo do rozpaků, většinou však tyto poznámky přecházela a odůvodňovala si je tím, že pouze neznají dnešní společenské chování a pouze se chovají, tak jak bylo adekvátní v čase jejich mládí. *„Asi... Špatné pocity v té práci mám jenom v tom kolektivu, jo? Protože hodně modelek“, „ty jejich komentáře.“*, *„už tam máš jednoho klienta, jdi tam. No, jak to vypadá?“*, *„no dobře, že sedíš takhle vedle mě, takhle mám hezký pohled ...Haha“* či *„když bych byl mladej, tak už už bych tě balil Hahá ... taky mě to to trošku vadí, ale spíš se směju z toho, protože rozumím, že ti lidi vůbec nevědí, co je to současný kontext. Jo oni vůbec nevědí, že to je nenormální ... já si myslím, že oni to nedělají jako naschvál.“*

Flirtování – Na pomezí hranic často stávaly pochvaly, kdy si Miriam nemohla být nikdy jistá, zdali je to flirt či pouze umělecká poznámka, avšak Miriam měla velkou důvěru v profesionalitu umělců. Na pracovišti pro ni také vznikl konflikt rolí, když začala chodit s jednou ze studentek. O to náročnější pro ni byly tyto nejasné situace, kdy každý komentář měl kapacitu narušit její profesionalitu na které si Miriam tak zakládala. *„Nic se neděje, protože jsme tak zvykli na to na to, že dělám a co oni dělají, a tak. Jo a můžou mi říknout, že mám super tělo, a to zase nebude to cítit jako nějaké flirtování ... jo, že jako dobře se kreslíš například hodně mi lidi říkají, a to neznamena, že jakože je to flirt ... může to znamenat, ale určitě v tom kontextu to bude profesionální.“*, *„ona říká, no se svlékáš zase? Já jsem jí říkala, jako tě to překvapuje? a ona řekla Ano, představ si ... Ale můžeš to brát, jak chceš. No, tak to se mě nelíbilo“*

5.1.5 Vivian

1. PÓZOVÁNÍ

Vivian pochází z uměleckého prostředí, a proto měla předchozí zkušenosti s lidmi, kteří stojí modelem. Vzhlížela k nim.

Obdiv – Vivian obdivovala na modelech, že se nestydí, nebojí se hodnocení ostatních lidí a cítila, že s jejich odvahou se ukázat nahý přichází určitý typ svobody, který by také chtěla zažívat. Chtěla by být jako oni. *„Hrozně obdivovala ty lidi ... který pózuje a nestydí se ... že se nebojí takhle jako ukázat ... úplně nahatý před cizíma lidma.“*, *„taková jako svoboda krásna, kterou jako většina lidí, že jo nezažívá.“*, *„obdivovala kámošku ... byla taková docela spařená, neoholená a prostě tam šla takhle pózovat“*, *„Já bych se hrozně do toho chtěla dostat, do toho je mi to jedno, co si o mě ostatní myslí, to bych hrozně chtěla.“*

Challenge zajímavá – Pro Vivian se tak stalo pózování výzvou, kterou chtěla překonat a něčím novým, co by chtěla prozkoumat. *„no taková challenge zajímavá.“*, *„rozšiřování si ... nějakých zkušeností“*, *„já se občas ráda tak jako překonávám“*

Peníze – Jednou z hlavních motivací se staly peníze. *„nemám moc těch peněz a je to pro mě teď asi nej ... ne nejdůležitější, ale hodně důležitý, no.“*

Židlička a kobereček – Důležité pro Vivian bylo prostředí, ve kterém se pózování odehrávalo. Potřebovala, aby měla své místo kam ji ostatní nechodí a mohlo tak pro ni vzniknout bezpečné prostředí. *„židličku a takový jako kobereček, na který jsem, kde nikdo nechodí, tak je vlastně jenom moje místo.“* *„Ono, to je tím prostředím strašně daný.“*

2. TĚLO

Nervozita – Vivian cítila ve svém těle nervozitu, projevovala se jako excesivní pocení, třes a necítila se moc komfortně. Postupně však tyto pocity a reakce těla odezněly. *„jako nervózní“*, *„prostě se klepala a strašně jsem se potila ... necejtila jsem se moc komfortně.“*, *„jsem z toho hrozně nervozní, že to bude strašně trapný.“*, *„nikdy u žádného modela neviděla“*, *„postupně to bylo lepší během těch asi dvou hodin.“*

Potřeba vypadat dobře – Pro Vivian bylo jedno z nejdůležitějších témat, aby vypadala dobře, aby nikdo nemohl říct, že je divná, a i přestože tuší, že kreslíři to tolik nevnímají. Dodávalo ji to pocit bezpečí, ačkoliv reflektuje, že její pocity se odvíjejí nejvíce

od jejího vlastního sebevědomí. „se snažím bejt oholená ... abych se cítila pěkně ... vím, že prostě na mě budou všichni zírat ... bejt prostě co nejvíc upravená, abych se cítila vpohodě.“, „reálně to ty lidi asi nějak jako nevnímají, nebo že i kdyby si toho všimli, tak jim to je nějak jako jedno“, „hraje roli jako největší asi to moje sebevědomí.“, „nepomysleli..., že jsem ošklivá nebo něco takovýho.“, „abych třeba měla zatažený břicho, že jo? Abych ho moc jako ne nevyvalovala, aby to nevypadalo nějak ošklivě.“, „nechci být ta divná.“ „vlastně toho člověka, který ti pózuje, vnímáš jako. Nechci říct ne člověka, ale jako prostě nějaký objekt, kterej kreslíš ... oni vnímají takhle a neposuzují to, jestli mám někde něco nějak třeba divně.“

Socha, která žije uvnitř – V průběhu pózování svůj pocit ve svém těle Vivian popisovala jako být sochou, která žije uvnitř. „jako bych byla nějaká socha, která jakoby žije uvnitř ... prostě tam byla socha a pod ní to žilo.“

Pozornost nepozornost – Ačkoliv jste středem pozornosti Vivian vnímá, že je to odlišný typ pozornosti, který vám nedodává energii, protože ji vlastně reálně nevěnují vám, ale vaším tvarům. Naopak typ pozornosti, který ji naplňoval přicházel pouze pokud se projevila její osobnost, například tím že řekla nějaký vtip. „je to taková pozornost nepozornost“, „taková ta pozornost, která ti dává energii ... když jsem třeba řekla něco, já nevím vtipnýho.“

Ocenění – pro Vivian byla nejvyšší forma ocenění a zábavy, když „trápila malíře“ vymýšlela krkolomné pozice, které byly velmi náročné na kresbu a malující ji to pak komentovali. „přemrštěný a různý hrozně jako krkolomný“, „mě hrozně baví ty kreslíře trochu trápit“, „to je tak těžký, ale je to super, ty pózy, ale to je tak hrozně těžký.“, „jsem byla taková múza na to na tu kresbu, to se mi moc líbilo.“

Polo exhibice – Vivian o sobě říká, že je trochu exhibicionistka a užívá si být lidem na očích nahá, avšak má určitá pravidla, která zajišťují její bezpečí a když nejsou splněny není ji to příjemné. „trochu jako v tomhle exhibicionistka, ale musí mít pocit toho bezpečí.“, „byla jsem vlastně nahatá, ale měla jsem přes sebe jenom nějaký župan ... máš to bezpečí, ale zároveň ... seš trochu odhalená, a to se mi hrozně líbilo.“, „polo veřejnej ... napůl otevřenej, já ho můžu zavřít ... líbilo se tam svlíkat v nějaký jako možnosti bezpečí, ale i možnosti toho, že mě třeba ty lidi uvidí“

Sebepřijetí – Skrze pózování a vnější validaci se chtěla Vivian přiblížit k většímu přijetí sama sebe, tak jak to viděla u jiných modelů. Tohoto cíle se však Vivian nepodařilo v průběhu své dosavadní zkušenosti dosáhnout. „*přiblížit se k sebelásce nebo nějakému sebepřijetí*“, „*že když uvidím, že ty lidi mě nějak takhle jako přijímaj, že pak vlastně budu schopná i já si sebe sama jako přijmout nějaký věci na svém těle, který se mi úplně třeba nelíbí ... když je budou vidět úplně všichni a bude to v pohodě*“, „*ale to pro mě úplně nefungovalo. Bohužel.*“, „*jsem tenhle pocit nikdy nějak moc jako neměla.*“

3. PROFESIONALITA

Sexualizace aneb divnej paradox – Vivian reflektuje svůj ambivalentní vztah k tomuto typu pozornosti, na jednu stranu o ni stojí a na druhou ne, avšak když se ji nedostává je z toho v rozpacích. Sama sebe se táže, jestli je to v pořádku si ji užívat a do jaké míry by člověk měl chtít, aby dostával obdiv i za své jiné vlastnosti. Vivian na sebe také vyvíjí tlak v ohledu toho, že stárne, a právě proto by si tuto pozornost měla užívat. „*sexualizuce sama sebe ... jak moc je to v pořádku nebo není ... jak to mám vnímat? Jestli se mi to má líbit nebo ne, jestli si to mám užívat nebo ne?*“, „*chceš lidi zaujmout i skrze svoji povahu a nejenom skrze tělo.*“, „*divnej paradox*“, „*Že jako nechci ..., aby se na mě koukali nějak sexuálně, ale zároveň, když jako na mě tak nekoukaj, tak si říkám, jako proč na mě tak jako nekoukaj?*“, „*řeším to, že je mi 25 a budu ... a že bych si to měla jako jít, jako užívat tu pozornost i v rámci toho pózování nějakou, protože vlastně vypadám dobře a uvědomit si, že vypadám dobře, a tak bych to chtěla víc jako teď pojmout.*“

Hranice nahoty – Vivian pózování konfrontovalo s tím, že pro ni existují určité hranice, které již není třeba překonávat, i přestože třeba dříve nebyly. Domnívám se, že je to určitý začátek na cestě hledání spokojenosti se svým tělem. „*Nejdřív pózovala úplně nahá ... teď pózuju ve spodárech no, protože jsem zjistila, že to je na mě fakt jako moc ... Mám nějakou hranici, přes kterou asi nechci jít, no jsem zjistila, že jako jí potřebuju i.*“, „*asi to je ta moje hranice nějaká a já ji nepotřebuju dál měnit nebo nechci.*“

Alkohol – Zároveň si také uvědomila, že ji není příjemné, když u malby někdo konzumuje alkohol, narušovalo ji to totiž její pocit bezpečí. „*Třeba to víno to pítí vína u toho, to mi jako vadilo... protože vím, že člověk, že jo, když pije alkohol, tak ztrácí nějaký zábrany a já jsem se bála*“, „*můj táta byl alkoholik*“

Hranice dotyku – Na vymezení hranic však byla Vivian sama, a tak se i stalo to, že její hranice byla překročena a ona s tím nic nedokázala udělat. *„třeba jako přišli a poupravili mi nohu, a já jsem prostě nebyla schopná jako říct hele nešahej na mě, protože se mi to nelíbí.“*

Vymezování hranic – pózování ji tak z nutnosti dovedlo k hledání zdravých hranic. *„co je pro mě komfortní a kde je ta hranice ... víc se snažím si říct, jako když je pro mě něco nepříjemný ... jako nebát se, nestydět se.“*

4. ÚZKOST

Vivian často před pózování a během něj cítí úzkost, která podle ní pramení ze strachu ze selhání. Projevuje se ve formě excesivního potu, tíže na hrudi či pocitu zužujícího se hrdla. Tento pocit skrze celou zkušenost nevymizí, ale po prvních několika minutách se sníží intenzita. Pomáhá ji říkat si, že je to jenom v hlavě a že to zvládne či zaměřovat se na svůj dech. Zároveň je pro ni nutné pokračovat dál, protože kdyby se nesnažila to překonat, tak by ve svém životě nemohla *„jít dál“* a pokračovat. *„z toho že to udělám špatně ... třeba právě to pocení se ... tíže na hrudi ... ten pocit zužujícího se hrdla ... se mi začíná motat hlava ... kolize s tou křehkostí kterou já nemůžu vnímat, protože se snažím vnímat to, abych přežila“, „že to je v mojí hlavě, že to zvládnou... snažím se hodně dýchat, no“, „do určitý míry ta úzkost tam je asi vždycky no.“, „se nesnažila to přežít, tak nemůžu jít dál“*

Slabost – je pro ni náročné říct si o pomoc, jelikož se bojí, že by k ní pak už vždycky přistupovali jako k nemocné. Nechce takhle veřejně projeviti svoji zranitelnost. *„nechci projeviti svoji slabost ... kor takhle veřejně jako mezi tolika lidma“, „taky nechci, aby toto okolí vědělo“, „prostě těžko se jako navrátíš do normálu“, „jako kdybys byla jako nemocná“.*

5.1.6 Sylvestr

1. PÓZOVÁNÍ

Jít s kůží na trh – Sylvestr obdivoval lidi, kteří byli schopní pózovat nahý, a tak se rozhodl, že to zkusí také. Svou zkušenost přirovnává první prezentaci projektu před třídou a bral ji jako výzvu k překonání své komfortní zóny. *„že že se nebojí, že jí to je jedno, že je*

tam nahá. V tý škole, kam chodí její kamarádi všichni, kdo vejdou do školy i do vlastně kolem ní ... mě to hodně inspirovalo a říkal jsem si, že bych to rád zkusil.“ „Rozhodně jsem chtěl vyjít z komfortní zóny“, „musí vystoupit před třídou a hájit si svoji práci ve škole“, „Vyjít se svojí kůží na trh a být středem pozornosti“

Uzavření zkušenosti – Svou zkušenost Sylvestr uzavírá tím, že ho pózování naučilo vše, co může nabídnout a jelikož necítí, že by se jako model vážně podílel na tvorbě je vděčný za to, že se může posunout dál. *„Tam už, už toho není víc, ... Co bych se z toho pózování mohl naučit.“ „já na něm nemám zásluhu, možná jenom to, že se málo hejbu, nebo že po pauze si sednu do té stejný polohy, to je jediná zásluha.“ „že můžu dělat něco, co mě nějak rozvíjí do budoucna nejenom stát na jednom místě“*

2. TĚLO

Logické odůvodnění – I Sylvestr se se začátkem své zkušenosti setkal se studem a touhou někam utéct či se schovat. S tímto pocitem se vypořádal pomocí logického odůvodnění, proč tam je a co tam přišel překonat. Vnímá, že mu také pomohlo to, že nemá problém s žádnou částí svého těla. Poté to pro něj bylo úplně stejné, jako kdyby tam stál oblečený a bylo to příjemné. Od studu mu též pomohl fakt, že se nachází na umělecké škole. *„potřebuju se jít někam schovat, ukrejt. Člověk najednou už má to oblečení, tak je schovanej a najednou jsem měl potřebu se nějak schovávat nebo zakrejt. A to byl pocit kterej jsem věděl že ... nechci mít. Takže jsem to vydržel.“ „logicky si odůvodnit, proč to dělám a k čemu je to dobrý“, „nemám problém s žádnou částí svého těla“, „cítím se dobře ve svém těle i při pózování“, „Ten stud odezněl ... vůbec nevnímám, že jsem tam nahej ... Už to bylo, jako kdybych tam stál oblečenej. V podstatě ... to bylo vlastně příjemný, tam stát nahej, je to... stejný jako koupat se nahatej ve vodě.“*

Pocit nahosti – Jámile nahota ztratila veškerý emoční náboj, stala se pro Sylvestra pouze odrazovým můstkem pro jeho myšlenkové procesy. Přemýšlel o fyzické a psychické nahotě. Pózování se tak pro něj stalo inspirací, nad čím se zamýšlet. *„nejde mi o to, že mě uviděj nahýho, nebo že uviděj moje eh genitálie zkrátka je to ten pocit nahosti. Vede mě je to taky hodně k přemejšlení o nahotě psychický“, „mě to potom nutí přemýšlet o tom... co, proč ukrývat věci, jaký ukrývat věci, proč se schovávat?“, „fyzická ale i psychická nahota“, „právě v tom prostředí uměleckých škol je to tak normální, že to není jak někde*

na ulici. Nebo na koupališti ... před společností studentů uměleckých škol jsem míň.... se míň stydím celkově... protože... cejtím víc porozumění.“

Směšná nahá těla – Sylvestr přemýšlel nad tím, jak jsou těla lidí znázorňována v reklamách a o tom jak místo toho, aby vypadaly honosně jsou spíše směšná. Jak svá těla schováváme za oblečení do takové masky bezpečí, jak i on sám to dělá a jak o tuto masku při pózování přichází. Opouštění této masky bral i jako osvobození. *„jsme hodně zvyklí na nahý těla nebo tvary těl z reklamy ... kde ty nahý těla spíš často vypadají směšně. Než. Honosně ... Taky se hodně schováváme za to oblečení a formujeme to svoje tělo pomocí oblečení. A je to taková maska bezpečí, který ztrácíme ... při tom pózování třeba.“* „fakt, že spíš to nahý tělo vypadá směšně ... moc jsem se nebál o tom co si druhý lidi o mě budou myslet.“

Sebepřijetí – Pro Sylvestra znamená pózování *„sebe terapeutická pomůcka“*, která může být využita pro to, aby se člověk nestyděl a přijal zvláštnosti svého těla před druhými lidmi. Člověk je podle něj vystaven tak intenzivním emocím, že není možné v tomto nabuzeném stavu vydržet. Léčebný mu také přijde fakt, že jeho podobizna je zvětčována. *„Člověk je pak nucen sám sebe a své tělo přijmout, protože jinak by tam nevydržel. „Nemám rád svoje prsa ... tak já bych mohl jít pózovat, protože stejně s tím nic nenadělám, musím to přijmout, tak to je ... nejlepší místo, kde to prožít ... protože, pak nic jiného nezbyvá. Jinak by se z toho člověk zbláznil a nevydržel by tam... pomáhá vidět i jiný lidi, co pózují ... k tomu uvědomění, že je to normální, že je normální, že je lidský těla jsou různý.“* „vydržet to nějaký hodnocení nebo hodnotící pohledy. Není to jako někde při modelingu, kde na tom záleží, tady je příjemný to, že na tom nezáleží vůbec. Naopak, možná naopak. Čím zvláštnější tělo, tím zajímavější pro kreslení. ... starší tělo, tak se kreslí mnohem líp a je mnohem zajímavější právě tím kreslení, což může člověku pomáhat k uvědomění tohoto faktu, že...že pro ten účel co tam je, tak je to dobře, že třeba vypadá zvláštně nějak.... ne, tak jak bych chtěl.“ A tak ten prostý „fakt, že je člověk zvětčovanej někde ... zrovna jeho tělo zrovna jeho osoba ... je zaznamenávané.“

Pohodlí – Sylvestr nahotu vnímal jako pohodlí, úlevu od unavujících vědomých rozhodnutí, od toho mít pořád pod kontrolou svá rozhodnutí. *„to oblečením, v jakém chodím je moje vědomí rozhodnutí ... jak chci, abych vypadal, když jsem nahatej, tak s tím nic nenadělám a v tom v tom je to pohodlí ... že je to stav věcí, s kterým nemůžu nic*

udělat. Nechat se nést ... je to třeba když, stojím na skále, kde není žádný zábradlí a je tam strašnej sráz dolů, tak mám strašný nutkání skočit. A čím dýl tam posedávám tím, je to horší ... přijde mi, že je to ... že mysl se snaží ztratit, snaží se uvolnit ty kontroly, kterou nad sebou má. Kdybych skočil, tak je to... moment, kdy už s tím nic neudělám a můžu prostě jenom letět. A ta mysl už nemusí mít kontrolu nad tím, jak se chovám.“ A že „kontrolu nad sebou samým vnímám... jako... věc náročnou... A unavující.“

3. VYDRŽET SÁM SE SEBOU

Nejnáročnější pro Sylvestra bylo vydržet sám se sebou, ve své hlavě bez možnosti utéct. Jednalo se o práci s nudou, od které se vzdaloval pomocí mluveného slova, hudby či meditací. Občas se mu také stávalo, že se zaseknul v opakování těch samých myšlenkových monologů a bylo to pro něj nepříjemné a unavující. *„ten čas, kdy tam člověk je jenom sám se sebou“, „jenom se svejma myšlenkama, nemoct utýct“, „umět vydržet sám se sebou“, „jak strávit ten čas, kdy člověk nemá co dělat“, „pomocí mluveného slova“, „hudba byla taky fajn“, „stál jsem, takže s meditací to nebylo tak jednoduchý“, „Se ty myšlenky tak točej v kruhu, že se připomínají pořád stejný věci a občas ty vnitřní. ...Monology jsou ... jsou už unavující.... A už si tak říkám, stop stačilo, ale vlastně se nedaj moc utiřit ... Občas.“*

Meditace – Pro Sylvestra znamenalo dostat se do okamžiku tady a teď, utiřit svůj vnitřní dialog. *„Já vnímám meditaci, tak je to utiřit ten vnitřní dialog ... zaměřit na zvuky v okolí. A být jenom tady a teď ... vlastně taková vědomá snaha utiřit se, utiřit myšlenky, utiřit ten vnitřní dialog ... pomáhá to trávení času. Byla to jedna z forem, jak jsem se snažil zkrátit ten čas.“*

5.2 Celková analýza dat a interpretace výsledků

Aby bylo možné zodpovědět výzkumnou otázku: *Jaké je prožívání lidí, stojících modelem při malbě aktu?* Byla vyhotovena celková analýza dat a interpretace výsledků z předchozích dílčích témat jednotlivých participantů. Slouží jako shrnutí nejdůležitějších

témat napříč participanty, avšak nebylo podmínkou, aby se všechna témata vyskytovala u všech participantů. Výběr byl vyhotoven na základě subjektivně vnímané důležitosti témat přisuzované účastníky výzkumu.

5.2.1 Pózování

Během rozhovorů vyšlo najevo, že zkušenosti s pózováním často předchází obdiv lidí, kteří již tuto aktivitu provozují. Prediktorem může také být jistá otevřenost participantů novým zkušenostem či tendence k pokoření výzvy spojené s překonáváním své komfortní zóny. Obojí je také spjato s výskytem v prostředí, kde je tato aktivita provozována viz. umělecké prostředí – ateliér či škola. Tento kontakt může být také zprostředkován skrze kamarádskou skupinu či známé. Zkušenost s pózováním většina participantů hodnotí pozitivně a vnímají ji jako něco, co jim pomohlo poznat sám sebe či je přivedlo na cestu sebepřijetí.

5.2.2 Stud

Všichni účastníci výzkumu reflektovaly pocity studu a nervozity při prvním svlečení a následném zaujetí pózy. Intenzita těchto pocitů se však zpravidla s uplynulým časem snižovala až do snesitelné úrovně či tyto pocity zcela vymizely. Participantů své pocity hodnotily pozitivně jako „svezla na *tobogánu fakt hustejch pocitů*“ nebo naopak spíše negativně zejména pokud šlo o projev nervozity skrze excesivní pocení či třes „*prostě se klepala a strašně jsem se potila ... necejtila jsem se moc komfortně.*“ Se situací se každý z účastníků vypořádával vlastní taktikou, které jediný společný rys byla orientace na to situaci zvládnout a vydržet. Pro Sylvestra to bylo logické odůvodnění. Pro Antoinettu a Lindu to bylo přesunutí pozornosti a oproštění se od svého těla. Miriam se stala oporou její profesionalita, kterou za každou cenu chtěla udržet. Vivian veškerou svou pozornost soustředila na nutnost přežít a Kateřina si tyto pocity užívala.

5.2.3 Ochlupení

Antoinetta, Kateřina a Vivian řešili otázku ochlupení při stání modelem. Antoinetta i Kateřina se před svou zkušeností neholily a kladly si otázku, zdali si za svým rozhodnutím stojí natolik, aby ustály potenciální konfrontaci před druhými lidmi či zdali je to adekvátní, aby modelka nebyla oholena. Nakonec Antoinetta dostala pozitivní

zpětnou vazbu od studentky za svou odvalu. Po první zkušenosti však již toto téma neřešily. Naopak pro Vivian je úprava ochlupení jednou z podmínek, které je nutné naplnit, aby se před malujícími cítila bezpečně. Ochlupení je jedním z ústředních témat, které ženy, modelky řešili před svým debutem a jeví se jako rozhodující pro následnou konotaci celé první zkušenosti.

5.2.4 Ocenění

Kromě Sylvestra všichni participanté reflektovaly, že skrze pózování byla naplňována jistá potřeba ocenění či vnímání vlastní důležitosti. V důsledku pak u Kateřiny, Miriam a Lindy došlo ke zvýšení sebevědomí a u Vivian tento pocit fluktoval. Dalo by se říci, že čím více se participantky cítily oceňovány za něco, co je pod jejich kontrolou tím déle u pózování vydržely a nacházeli v něm smysluplnost. Na rozdíl od Sylvestra, který v pózování nevnímal velkou složku ocenění a jeho vliv na výsledné umělecké dílo považoval za minimální.

5.2.5 Prostředí

Důležitým prvkem bylo také prostředí, ve kterém se pózování odehrává. Znamé jméno umělecké školy ve většině participantů prohlubovalo pocit důvěry a bezpečí. Důležitým prvkem bylo pro participantky Vivian a Antoinettu přímo určené vymezené prostředí, kde pózovaly a kam patřilo nahé tělo, jako byl soklík (stolička) či židlička a kobereček. Prostředí také ovlivňovalo Antoinettinu a Lindinu zkušenost z hlediska motivace malířů, zdali to bylo pro studijní účely či z vlastního zájmu.

5.2.6 Nahota

Pro všechny participanty se změnilo jejich vnímání nahoty a stala se pro ně více normální. Pro Antoinettu, Kateřinu, Miriam a Sylvestra se nahota stala přirozenou. Došlo také k oddělení sexuální složky vnímání nahoty až na Vivian, u které je sexualizace stále tématem a otázkou, zdali je v jejím případě chtěná či nechtěná. U Sylvestra toto téma nebylo přítomné. Ukázalo se tak, že zkušenost s pózováním může mít přímý vliv na vnímání vlastního těla a nahoty jako takové.

5.2.7 Sebepřijetí

K určité míře sebepřijetí a přijetí svého těla dospěla většina participantů až na Vivian, která i do dnešního dne zažívá úzkost z potenciálního hodnocení jejího těla druhými. Společně s Kateřinou pro ně bylo důležité, jak u pózování vypadají, avšak u Kateřiny v průběhu její zkušenosti došlo ke změně a již neměla zapotřebí ukazovat pouze svou hezkou stánku. V nabývání pocitu sebepřijetí u účastníku hrála roli přítomnost ostatních a jejich nehodnotící pohled a pozornost. Participantů vnímaly, že zvláštnosti na jejich těle mohou být naopak vhodné a žádané pro kresbu, a to jim pomohlo na cestě k sebepřijetí vlastního těla. Zároveň přímá konfrontace svých předsudků vůči své vlastní osobě je tak intenzivní a vysilující, že není jiná možnost než od nich opustit nebo minimálně zmírnit jejich intenzitu. Také pomohlo srovnání vlastního náhledu na sebe s pohledem druhých skrze jejich uměleckou tvorbu. Vyplývá z toho fakt, že pózování může mít vliv na to, jak nahlížíme sami na sebe, a dokonce může vést i k pozitivnějšímu náhledu.

5.2.8 Vydržet sám se sebou aneb nuda

Pro Sylvestra, Kateřinu a Lindu bylo velké téma nuda, jako efektivní nástroje v práci s ní se ukázala meditace, poslech hudby, mluvené slovo či čtení knih. Pro Lindu tím bylo „tripování“. Efektivní práce s nudou se tak ukázala jako prediktor toho, zdali daný jedinec dokáže u pózování dlouhodobě vydržet, pakliže nebereme v potaz peněžní odměnu.

5.2.9 Konflikt rolí a méněcennost

Antoinetta se setkala s konfliktem rolí v pozici model a student, kdy nejnáročnější pro ni bylo vyčlenění z kolektivu. Naopak Kateřina a Vivian zažívaly pocity méněcennosti, protože jejich role umělkyně byla zastiňována rolí modelky. U Miriam role přítelkyně zasahovala do role modelky a narušovala tak její profesionalitu, na které si zakládá. Konflikt rolí byl u participantek vnímán negativně a byl často řešen omezením jedné z rolí či její úplné opuštění. Ukázalo se tak, že existují sociální role, které se mohou dostat do opozice vůči roli modelky. Vzniká tak napětí a s tím spojené subjektivně pociťované negativní emoce.

5.2.10 Pocit Bezpečí

Různí účastníci čerpali svůj pocit bezpečí z různých zdrojů. Antoinetta ho čerpala z hmotného prostředí společně s Vivian, pro kterou bylo také důležité být upravená. Kateřina, Sylvestr a Miriam čerpali pocit bezpečí ze své důvěry v profesionalitu umělců a Linda ho čerpala z anonymity. Pakliže nějaká z těchto věcí byla narušena nemohlo pro participanty vzniknout bezpečné prostředí, a to hodnotily jako subjektivně nepříjemné. Bezpečné prostředí, tak pro různé participanty vzniká různými způsoby a většinou pramení z vnitřního přesvědčení participantů.

5.2.11 Hranice

Všichni účastníci se shodují na tom, že hranice si v této profesi musí hlídat každý sám za sebe, i přestože vnímají existenci jisté nepsané dohody o profesionalitě chování v umělecké sféře, někteří z nich zažili její překročení. Kateřina, Vivian a Miriam v těchto situacích vnímaly určitou bezmoc, jelikož není jasně vymezená hranice mezi tím, co je ještě v pořádku a co ne a na co všechno mají z pozice modelky právo. Hranice se tak v pózování jeví, jako nestálé a zcela závislé na vymezení modela.

5.2.12 Komentáře

Nejvíce narušujícím prvkem profesionality byly vnímány komentáře nevhodného charakteru, se kterými se setkaly Kateřina a Miriam. Vivian a Antoinetta o nich spekulovaly. Komentáře tak posouvají jinak seriózní práci do kategorie nevhodných služeb, což participantky dává do nepříjemné situace, ze které bohužel není úniku, pakliže by člověk chtěl dodržet profesionalitu a splnit domluvenou práci. V pózování tak existují okolnosti mimo vaši kontrolu, které mohou drasticky změnit výsledný pocit z vaší zkušenosti.

5.2.13 Společenská přijatelnost

Kateřina a Linda se ve své rodině setkaly s nepřijímajícími postoji či projevy starosti vůči zkušenosti participantek s pózováním, stále tedy existuje určitá část společnosti, která na pózování nahlíží s negativní konotací. Jinak účastníci studie vypovídají, že v jejich

kamarádských kruzích je pózování přijímáno a často vnímáno jako zajímavý fakt, který se těší pozornosti.

6 Diskuse

Tato práce si vytyčila za cíl lépe porozumět zkušenosti lidí, kteří stojí modelem při malbě aktu. Metodou kvalitativního výzkumu byla zvolena interpretativní fenomenologická analýza dat získaných z polostrukturovaných rozhovorů s vybraným vzorkem účastníků, které byly nápomocné ve výzkumníkově snaze se přiblížit žité zkušenosti participantů. Výsledkem se tak stal výčet témat, která jsou stěžejní pro zkušenost lidí, kteří stojí modelem při malbě aktu, jejichž účelem je přiblížení se prožívání daného fenoménu.

Problematice procesu tabuizace nahoty ve společnosti se věnoval Elias (1978) ve své práci zaměřené na civilizační proces. Nahota v dnešním společenském kontextu byla zpracována Górnickou (2016) a podrobnou zkušenost s pózováním zprostředkovala Phillips (2006). Tato práce tak přináší fenomenologické obohacení této problematiky z prostředí dvaceti dvou letých až dvaceti devíti letých modelů z Českého prostředí.

Je nutné brát v potaz nedostatky záměrného výběru participantů, na základě, kterých bylo dopracováno k výsledkům této práce. Jelikož nebyla z časového a finančního hlediska možnost zprostředkovat náhodný výběr z vybraného vzorku, nedosáhlo se tak ideální validity dat. I tak byl ve výběru kladen důraz na dosažení, co nejvíce homogenní skupiny. Vznikla tak skupina, jež se skládala z pěti žen a jednoho muže, jejíž parametry tvořila věkové hranice 20 až 30 let a zkušenost se stáním modelem při malbě aktu. Tato hranice však nebyla omezena časovým intervalem od posledního či prvního realizovaného pózování, a tudíž mohli být výpovědi participantů zkresleny vlivem pamětních faktorů, na které v této studii nebylo bráno hlubšího ohledu. Tento faktor může být vnímán jako nedostatek, který by však mohl být adresovaný v budoucích výzkumech na toto téma. Výsledek této studie by také mohl být ovlivněn nevyvážeností poměru mužů a žen, jelikož existují důvody domnívat se, že subjektivně vnímaná důležitost určitých témat může mezi těmito skupinami variovat.

Je třeba poukázat i na možnost zkreslení dat vlivem nezkušenosti výzkumníka s vedením polostrukturovaného rozhovoru a použitím nástrojů interpretativní fenomenologické analýzy. Mohlo tak nepřímo dojít k nedostatečnému otevření témat participantů a nepřesnému vysvětlení a interpretaci jejich pocitů, jež se vázaly k jejich zkušenosti. Rozhovor byl strukturován otevřenými otázkami, aby vznikl prostor pro přinesení témat samotnými účastníky, často se bohužel stávalo, že otázky byly mířeny na sféru prožívání, která se pro mnoho lidí může jevit jako velmi abstraktní a náročná na zodpovězení a odpovědi byly proto velmi jednoduché a nerozvité. Ve snaze výzkumníka přiblížit otázku porozumění účastníka docházelo často k zdvojení otázky za účelem více specifikovat na co přesně je tázáno, a tak i přesto, že v dotazování byl věnován prostor pro sdílení neovlivněné zkušenosti, mohlo dojít k nevědomému ovlivnění výpovědi participanta v rámci nápomocných otázek či příkladů. Způsob dotazování probíhal kromě jednoho případu, kdy probíhal ve formě videohovoru, osobně v soukromé klinice fyzioterapie, kde bylo dbáno na bezpečí a klid. V tomto případě nelze říci, zdali kvalita získaných dat je ovlivněna formou sběru, jelikož velmi záleželo na tom, jak zdatně dokáže výzkumník vytvořit bezpečné prostředí pro sdílení niterných zážitků. Na výsledcích rozhovorů se tak také podílí osobnost a schopnosti výzkumníka.

Hlavním cílem rozhovorů bylo porozumění zkušenosti stání modelem při malbě aktu. Jako nejdůležitější se jevilo téma sebepřijetí, které bylo skrze pózování zprostředkováno skoro všem participantů. Pro většinu došlo skrze překonání prvotního studu ke změně vnímání nahoty a stala se pro ně normálnější a přirozenější, nahé tělo tak pro ně ztratilo společenský nárok nemístnosti či sexualizace. Všichni participant se shodli na tom, že jejich hranice v pózování mohou být překročeny, a pakliže se tomu tak stane, mohou se spolehnout jenom sami na sebe v jejich znovunastavení.

Zkušenosti participantů se okrajově shodují s výzkumem Phillis (2006). Například společný rys jedinců, kteří stojí modelem při malbě aktu je otevřenost novým věcem či výzvám. Pózování se také stejně jako u Phillis jeví jako dobrý způsob k nápravě vnímání svého vlastního těla, sebepřijetí či jako cesta sebepoznání. Na druhou stranu tato práce se zaměřovala i na přesah nasbírané zkušenosti s pózováním do normálního života, jež se manifestovala v podobě subjektivně vnímané normalnosti nahoty participantů.

Zvýšení kvality výzkumu by mohlo být docíleno zpětnou vazbou participantů na analýzu a interpretaci získaných dat a posouzení, zdali došlo k reálnému zachycení esence jejich zkušenosti. Tato alternativa, však v rámci této práce byla zamítnuta z časové náročnosti realizace takového výzkumu. Dále by prospěla výzkumníkovi větší praktická zkušenost s interpretativní analýzou dat a vedení polostrukturovaného rozhovoru, veškeré informace o metodě byly čerpány z literatury. Jelikož jde o výzkumníkovi první zkušenost je pravděpodobné, že mohlo dojít k nezachycení přesných fenoménů a prožívání účastníků.

Výsledky této práce jsou přístupné širší veřejnosti a komukoliv, kdo by se ve svém životě zajímal o problematiku prožívání osob stojících modelem při malbě aktu.

7 Závěr

Tato práce se věnuje porozumění zkušenosti stání modelem při malbě aktu. V rámci uchopení celkového kontextu této problematiky je práce rozdělena na dvě části.

Teoretická část je věnována popisu společenského kontextu nahoty a jejího vnímání. Následně se práce věnuje popisu dílčích struktur fenoménu, na něž se váže stání modelem při malbě aktu. Mapuje části osobnosti, jež jsou v důsledku zkušenosti ovlivněny, jako je sebepojetí, body image, sociální identita či prožívání jako je pocit studu či stresu.

Ve výzkumné části bakalářské práce je k datům přistupováno kvalitativní výzkumnou metodu. Data byla sesbírána pomocí polostrukturovaného rozhovoru na dané téma a následně analyzována pomocí interpretativní fenomenologické analýzy. V analýze bylo dbáno na idiografický přístup a veškerá interpretace byla doložena přímými citacemi. V celkové výsledné analýze vyšlo najevo třináct témat, která definovala jejich zkušenost.

I přes jistá omezení nabízí tato práce validní sondu do života lidí, kteří stojí modelem při malbě aktu. Odkrývá provázanost osobní a celospolečenských témat, jež jsou v průběhu této zkušenosti konfrontovány. Závěrem by tato práce mohla být přínosem pro jedince, kteří by si chtěli vyzkoušet na vlastní kůži být modelem při malbě aktu.

Seznam použité literatury

1. Abellard, A. (2024). French-speaking photo models communication: A comparison across platforms and profiles, a possible evolution. *First Monday*.
<https://doi.org/10.5210/fm.v29i6.13659>
2. American Psychological association. (2024). *APA Dictionary od psychology*.
<https://dictionary.apa.org/shame>
3. Ashmore, R. D., Deaux, K., & McLaughlin-Volpe, T. (2004). An Organizing Framework for Collective Identity: Articulation and Significance of Multidimensionality. *Psychological Bulletin*, 130(1), 80–114. <https://doi.org/10.1037/0033-2909.130.1.80>
4. Balcar, K. (1983). *Úvod do studia psychologie osobnosti* (Roč. 1983). Státní pedagogické nakladatelství.
5. Becker, C. B., Verzijl, C. L., Kilpela, L. S., Wilfred, S. A., & Stewart, T. (2019). Body image in adult women: Associations with health behaviors, quality of life, and functional impairment. *Journal of Health Psychology*, 24(11), 1536–1547. <https://doi.org/10.1177/1359105317710815>
6. Blatný, M., Osecká, L., & Macek, P. (1993). Sebepojetí v současné kognitivní a sociální psychologii. *Časopis Pro Psychologickou Teorii a Praxi, Praha: Academia*, 36(6), 444–454.
7. Blatný, M., & Plháková, A. (2003). *Temperament, inteligence, sebepojetí: Nové pohledy na tradiční témata psychologického výzkumu* (Vyd. 1). Psychologický ústav Akademie věd ČR ; Sdružení SCAN.
8. Brewer, M. B. (2001). The Many Faces of Social Identity: Implications for Political Psychology. *Political Psychology*, 22(1), 115–125. <https://doi.org/10.1111/0162-895X.00229>
9. Burke, J. (2013). Nakedness and Other Peoples: Rethinking the Italian Renaissance Nude. *Art History*, 36(4), 714–739. <https://doi.org/10.1111/1467-8365.12029>
10. Cash, T. F. (Ed.). (2004). *Body image: A handbook of theory, research, and clinical practice* (Paperback ed). Guilford Press.

11. Colak, M., Bingol, O. S., & Dayi, A. (2023). Self-esteem and social media addiction level in adolescents: The mediating role of body image. *Indian Journal of Psychiatry*, 65(5), 595.
https://doi.org/10.4103/indianjpsychiatry.indianjpsychiatry_306_22
12. Elias, N. (1978). *The civilizing process: The history of manners*. Urizen Books.
13. Fingerhut, A. W., & Peplau, L. A. (2006). The Impact of Social Roles on Stereotypes of Gay Men. *Sex Roles*, 55(3), 273–278. <https://doi.org/10.1007/s11199-006-9080-5>
14. Gage, A. J., Mumma, S., & Fritz, S. (2004). Exploring the Bermuda Triangle: Review of Gender, Societal, Team and Individual Leadership Theories. *Journal of Leadership Education*, 3(2), 35–51.
<https://doi.org/10.12806/V3/I2/TF3>
15. Game, A. M. (2007). Workplace boredom coping: Health, safety, and HR implications. *Personnel Review*, 36(5), 701–721. <https://doi.org/10.1108/00483480710774007>
16. Gilbert, P. (2003). Evolution, Social Roles, and the Differences in Shame and Guilt. *Social Research: An International Quarterly*, 70(4), 1205–1230. <https://doi.org/10.1353/sor.2003.0013>
17. Gilbert, P. (2006). Evolution and depression: Issues and implications. *Psychological Medicine*, 36(3), 287–297. <https://doi.org/10.1017/S0033291705006112>
18. Górnicka, B. (2016). *Nakedness, shame, and embarrassment: A long-term sociological perspective*. Springer VS.
19. Greenwald, A. G. (1988). A Social-Cognitive Account of the Self's Development. In D. K. Lapsley & F. C. Power (Ed.), *Self, Ego, and Identity* (s. 30–42). Springer New York.
https://doi.org/10.1007/978-1-4615-7834-5_2
20. Greenwald, A. G., & Pratkanis, A. R. (1984). The self. In *Handbook of social cognition, Vol 3*. (s. 129–178). Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
21. Grogan, S. (2016). *Body Image: Understanding Body Dissatisfaction in Men, Women and Children* (3rd ed.). Routledge. <https://doi.org/10.4324/9781315681528>

22. Guest, E., Costa, B., Williamson, H., Meyrick, J., Halliwell, E., & Harcourt, D. (2019). The effectiveness of interventions aiming to promote positive body image in adults: A systematic review. *Body Image*, 30, 10–25. <https://doi.org/10.1016/j.bodyim.2019.04.002>
23. Havighurst, R. J. (1973). Social roles, work, leisure, and education. In C. Eisdorfer & M. P. Lawton (Ed.), *The psychology of adult development and aging*. (s. 598–618). American Psychological Association. <https://doi.org/10.1037/10044-019>
24. Herman, J. B., & Gyllstrom, K. K. (1977). Working Men and Women: Inter- and Intra-Role Conflict. *Psychology of Women Quarterly*, 1(4), 319–333. <https://doi.org/10.1111/j.1471-6402.1977.tb00558.x>
25. Cherrier, H. (2016). Material Presence and the Detox Delusion: Insights from Social Nudism. *Journal of Consumer Affairs*, 50(1), 100–123. <https://doi.org/10.1111/joca.12085>
26. James, W. (2017). *The Principles of Psychology*. Macat Library. <https://doi.org/10.4324/9781912282494>
27. Juzefovič, A. (2016). Creative transformation in visual arts of early french modernism: Treatment of nude body. *Creativity Studies*, 9(1), 25–41. <https://doi.org/10.3846/23450479.2015.1112854>
28. Kihlstrom, J. F., & Cantor, N. (1984). Mental Representations of the Self. In *Advances in Experimental Social Psychology* (Roč. 17, s. 1–47). Elsevier. [https://doi.org/10.1016/S0065-2601\(08\)60117-3](https://doi.org/10.1016/S0065-2601(08)60117-3)
29. Kongkasuwan, R., Voraakhom, K., Pisolayabutra, P., Maneechai, P., Boonin, J., & Kuptniratsaikul, V. (2016). Creative art therapy to enhance rehabilitation for stroke patients: A randomized controlled trial. *Clinical Rehabilitation*, 30(10), 1016–1023. <https://doi.org/10.1177/0269215515607072>
30. Kuntsche, S., Knibbe, R. A., Kuntsche, E., & Gmel, G. (2011). Housewife or working mum—each to her own? The relevance of societal factors in the association between social roles and alcohol use among mothers in 16 industrialized countries: Societal effects on mothers’ drinking. *Addiction*, 106(11), 1925–1932. <https://doi.org/10.1111/j.1360-0443.2011.03507.x>

31. Larkin, M., Watts, S., & Clifton, E. (2006). Giving voice and making sense in interpretative phenomenological analysis. *Qualitative Research in Psychology*, 3(2), 102–120.
<https://doi.org/10.1191/1478088706qp062oa>
32. Lawler, E. J. (2003). Interaction, Emotion, and Collective Identities. In P. J. Burke, T. J. Owens, R. T. Serpe, & P. A. Thoits (Ed.), *Advances in Identity Theory and Research* (s. 135–149). Springer US.
https://doi.org/10.1007/978-1-4419-9188-1_10
33. Levine, P. (2008). States of Undress: Nakedness and the Colonial Imagination. *Victorian Studies*, 50(2), 189–219. <https://doi.org/10.2979/VIC.2008.50.2.189>
34. Makhanya, M. T. B. (2024). Analysis of the links between feminist thought, political activism, and theological discourse in the struggle for social justice: The way forward. *Stellenbosch Theological Journal*, 9(1). <https://doi.org/10.17570/stj.2023.v9n1.a32>
35. Maryam, S., & Ildil, I. (2019). Relationship between body image and self-acceptance of female students. *Jurnal Aplikasi IPTEK Indonesia*, 3(3), 129–136. <https://doi.org/10.24036/4.23280>
36. McDowall, J. J. (2008). Erotic, Pornographic, or Obscene: Factors Influencing the Perception of Photographs of the Nude. *Empirical Studies of the Arts*, 26(1), 93–115.
<https://doi.org/10.2190/EM.26.1.g>
37. Miller, A. M., Wilbur, J., Montgomery, A. C., & Chandler, P. (1998). Social Role Quality and Psychological Well Being: In Employed Black and White Midlife Women. *AAOHN Journal*, 46(8), 371–378. <https://doi.org/10.1177/216507999804600802>
38. Phillips, S. R. (2006). *Modeling life: Art models speak about nudity, sexuality, and the creative process*. State University of New York Press.
39. Roccas, S., & Brewer, M. B. (2002). Social Identity Complexity. *Personality and Social Psychology Review*, 6(2), 88–106. https://doi.org/10.1207/S15327957PSPR0602_01
40. Rosida Hijrianti, U., & Taqiyah, I. (2024). A Self-acceptance and Body Image on Student Self-confidence. *KnE Social Sciences*. <https://doi.org/10.18502/kss.v9i5.15169>

41. Řiháček, T., Čermák, I., & Hytych, R. (2013). *Kvalitativní analýza textů: Čtyři přístupy* (1. vyd). Masarykova univerzita.
42. Schilder, P. (1935). *The image and appearance of the human body* (s. 353). Kegan Paul.
43. Schlegel, P., & Fialová, L. (2023). *Body image a pohybové aktivity mládeže* (1.). Charles university of Prague, Karolinum Press.
44. Silvia, P. J. (2005). Emotional Responses to Art: From Collation and Arousal to Cognition and Emotion. *Review of General Psychology*, 9(4), 342–357. <https://doi.org/10.1037/1089-2680.9.4.342>
45. Smith, J. A., Flowers, P., & Larkin, M. (2009). *Interpretative phenomenological analysis: Theory, method and research*. SAGE.
46. Spiel, E. C., Paxton, S. J., & Yager, Z. (2012). Weight attitudes in 3- to 5-year-old children: Age differences and cross-sectional predictors. *Body Image*, 9(4), 524–527. <https://doi.org/10.1016/j.bodyim.2012.07.006>
47. Tang, X., & Li, X. (2021). Role Stress, Burnout, and Workplace Support Among Newly Recruited Social Workers. *Research on Social Work Practice*, 31(5), 529–540. <https://doi.org/10.1177/1049731520984534>
48. Tindall, L. (2009). J.A. Smith, P. Flower and M. Larkin (2009), *Interpretative Phenomenological Analysis: Theory, Method and Research* .: London: Sage. *Qualitative Research in Psychology*, 6(4), 346–347. <https://doi.org/10.1080/14780880903340091>
49. Trower, P., Gilbert, P., & Sherling, G. (1990). Social Anxiety, Evolution, and Self-Presentation. In H. Leitenberg (Ed.), *Handbook of Social and Evaluation Anxiety* (s. 11–45). Springer US. https://doi.org/10.1007/978-1-4899-2504-6_2
50. Tylka, T. L. (2012). Positive Psychology Perspectives on Body Image. In *Encyclopedia of Body Image and Human Appearance* (s. 657–663). Elsevier. <https://doi.org/10.1016/B978-0-12-384925-0.00104-8>

51. Van Der Werff, J. (1990). The Problem of Self-Conceiving. In H. A. Bosma & A. E. S. Jackson (Ed.), *Coping and Self-Concept in Adolescence* (s. 13–33). Springer Berlin Heidelberg.
https://doi.org/10.1007/978-3-642-75222-3_2
52. World Health Organization. (2024). *Questions and answers*. <https://www.who.int/news-room/questions-and-answers/item/stress>
53. Wouters, C. (2010). Sexualization: Have sexualization processes changed direction? *Sexualities*, 13(6), 723–741. <https://doi.org/10.1177/1363460710384552>
54. Zamir, T. (2023). Gestures of/at Art. *Aesthetic Investigations*, 6(2), 141–157.
<https://doi.org/10.58519/aesthinv.v6i2.14686>

Přílohy

Příloha 1 – Struktura rozhovoru

1. První otázka je, jestli byste se mohl/a pokusit co nejvíce dopodrobna popsat, jak jste se dostal/a ke stání modelem při malbě aktu?

- Popřípadě jak probíhalo to rozhodování, jestli do toho půjdete nebo ne?
- Měl/a jste, popřípadě nějakou dřívější zkušenost s tímto typem pózování?

2. Mohl/a byste vyzkoušet popsat jaká byla vaše první zkušenost?

- Nad čím jste přemýšlel/a?
- Dokážete si vzpomenout, jak jste se cítil/a, když jste se měl/a poprvé svléknout a jít zaujmout pózu?
- Vzpomenete i kolik tam bylo lidí? Hrál to pro vás roli?
- Jak jste se cítil/a ve svém těle? Měnilo se to v průběhu vašich následujících zkušeností?

3. Jak jste se cítil/a ve svém těle?

- pokud to mělo nějaký vývoj, tak jaký?
- Připravujete se nějak předtím, než jdete pózovat?
- Co je podle vás největší rozdíl mezi vaší první zkušeností a současností?

4. Jak jste vnímal/a pohledy malířů?

- Měnilo se to v průběhu pózování?
- Co na tom bylo nejtěžší?
- Co na tom bylo nejlepší pro vás?
- Dokázal/a byste si představit, že by jste pózoval/a před lidmi které znáte?

5. Jaké má pózování vliv na váš běžný život? Pokud nějaký má?

- A co intimní vztahy?
- Jak se na tuto činnost dívá rodina?
- Jak se podle vás na tuto činnost dívá společnost?
- Co dělají pořadatelé, aby panovalo bezpečné prostředí?

6. Dokázal/a byste říct co vás táhne zpátky?

- Jaká je vaše motivace pokračovat v pózování?

7. Jací jsou podle vás lidé, kteří pózují?

- Jak dle vás funguje tato komunita?

8. Je nějaká vlastnost, která vám podle vás pomohla vypořádat se s nároky pózování, kterou třeba jiní lidé nemají?

- Pokud ano, jaká?

9. Je něco, co byste poradili lidem, kteří zvažují, že by vyzkoušeli pózovat?

- Myslíte si, že se to dá naučit?

10. Je ještě něco, co považujete za důležité a ještě tu nezaznělo?

11. Doplnující otázky

- Jaké máte nejvyšší dosažené vzdělání?
- V jakém pracujete oboru?
- Kolik je vám let?

Informovaný souhlas s účastí ve výzkumu

Tímto podpisem souhlasím s účastí ve výzkumné části bakalářské práce Kryštofa Pšeničky s názvem „Prožívání lidí, kteří stojí modelem při malbě aktu“.

Dále souhlasím, že během našeho rozhovoru bude pořízena audio nahrávka, jejíž anonymizovaný přepis, který vám poskytnu k odsouhlasení, zpracuji v rámci výzkumné části mé bakalářské práce.

Rozhovor bude zpracovaný v souladu s ochranou osobních údajů.

Dne:

Jméno účastníka:

Podpis účastníka:

Jméno výzkumníka:

Podpis výzkumníka:

Přepis Antoinetta

- K: Tak jo tak já jsem teďka začal nahrávání. Tak tak, já tě tady dneska vítám. A na co jsem se to chtěl vlastně zeptat? Pustíme se do toho, takže na začátek bude pár takových formálních věcí. Já bych se tě rovnou zeptal, jestli je v pořádku, že bych ti tykal.
- A: Je to v pořádku.
- K: Supr. A ze začátku se teda zeptám na informovaný souhlas teď budu citovat přímo souhlasíš s tím, že během našeho rozhovoru pořídím audionahrávku, jejíž anonymizovaný přepis, který ti poskytnu k odsouhlasení zpracuju v rámci výzkumné části své bakalářské práce?
- A: Souhlasím.
- K: Super, ještě se chci ujistit zdali. Nemáš nějaké výhrady vůči tomuto informovanému souhlasu, či jestli není, není něco například špatná lokalita nebo občerstvení, co by v tobě v tuto chvíli vzbuzovalo? Nejistotu odpor, rozpaky či kterékoliv jiné negativní emoce. Nic takového nic takového ne super.
- A: Jo jo.
- K: Tak je něco, čemu bych se měl v průběhu rozhovoru vyhnout? Co je ti nepříjemné jako třeba oslovení téma oční kontakt? Ne ne, ne ne, a kdyby ti přeci jenom bylo cokoli nepříjemné? Prosím, neboj se mi to říct a něco s tím provedem zároveň, kdyby během mých otázek přišla nějaká, na kterou nechceš odpovídat, určitě na ni odpovídat nemusíš.
- A: Je mi to jasný.
- K: Je ještě něco, na co bych se, na co bych se, na co by ses chtěla zeptat ohledně dnešního rozhovoru předtím, než začneme?
- A: Asi není.
- K: Tak jo tak já hned teďka na začátek bych se chtěl zeptat, jestli bys mi mohla nějak podrobně shrnout, nebo popsat tu svojí cestu k tomu, jak ses dostala ke stání modelem při malbě. Aktu.
- A: Tak, bylo to asi před 2 lety, možná třema. Kde jsem studovala na fakultě umění v Ostravě na magistru a vlastně do toho jsem ještě pracovala na zahradě, vlastně tenkrát to pro mě bylo jako taková priorita, takže jsem hodně času byla err na zahradě a fyzicky jsem se hejbal a zároveň z té zahrady nebyly moc žádný peníze a jednou mě, napsal kamarád, takže kterej v Ostravě seděl ve škole modelem, jestli ho nemůžu zaskočít, že má moc práce před diplomkou a nestíhá, a tak jsem si říkala vlastně, proč ne super rychlý peníze a můžu chvíli jenom sedět, což pro mě najednou. Err během těch mejch dní, kdy jsem se fakt hodně fyzicky hejbal, bylo jako wow super, můžu někam přijít a sedět, a ještě za to dostanu peníze a Takže on mě k tomu vlastně takhle přizval a něco to mě to chytlo, takže jsem tam

pak jako rok a půl seděla. No a potom. Vlastně většina mejch zkušeností je tam z tý ostravský fakulty, ale pak ještě v Praze jsem taky seděla.

K: Měla jsi nějakou dřívější zkušenost s tímto typem pózování nebo to pro tebe bylo úplně něco nového?

A: Hmm jenom z druhý strany, že jsem jako chodila na hodiny kresby a kreslila jsem akty a. Mám pocit že ne? Že pokud se nepočítá možná nějaký portrét, že by mě někdo někde skicoval, tak určitě aktem předtím jsem neseseděla.

K: Enhm no a ty už jsi trošku natukla to jak tě to napadlo? Byla to teda nějaká příležitost, kterou ti dal kamarád, že by za něj zaskočila? Probíhalo tam nějaký rozhodování o tom, jestli do toho jakoby chceš jít a jestli bys mohla popsat ten proces toho, jak to probíhalo?

A: Jo no. Myslím, že v ten moment jsem spíš přemýšlela o tom, jestli na to v ten den mám čas nebo ne, než že by mě. To přišlo jako. Velký překročení nějaký hranice? Jako určitě mě to taky napadlo, jestli to zvládnou, ale zároveň jsem. Už to v tý době vnímala nahotu dost, jinak, že mě to vlastně nepřišlo jako tak velká výzva, že jako jsem byla zvyklá, že? Jo sem tam někde prostě běháme nahatý s kamarádama po lese a přišlo mi, že už jsem jako svoje vnímání nahoty v ten moment měla posunutý. Určitě mě to ještě pak mnohem jakoby jiným směrem posouval léta zkušenost z toho modelování, ale že ten první to první sezení nebylo hlavní téma pro mě to, že je těžký se svlíknout.

K: A respektive jak si teda vnímala nahotu, jestli bys to mohla nějak?

A: No. Přišlo mě, že už jsem na ní byla nějak zvyklá jí jako vnímat jako přirozenost, a ne jako něco sexualizovanýho. Že i jsem jako tím, že jsem chodila na hodiny kresby, tak tam jsem byla zvyklá vídat nahatý lidi a nepřišlo mě to. Přišlo mě to, že to k tomu patří k tomu, že když člověk teda studuje na nějaký umělecký škole a chce to umět kreslit a chcou umět kreslit lidi, tak to prostě k tomu k té technice patří, si zkusit i tohle a co se týče mojí osobní nahoty, tak tam právě. Mezi mými přáteli už pár let funguje, že jako nemáme plavky, když se koupáme, koupám a že to je pro nás v pohodě. Hmm, že se nikdo nějak neokukuje? Tak.

K: Takže je to pro tebe přirozenější protože máš tady tu zkušenost.

A: Enhm jo určitě myslím si, že jinak by to bylo o dost těžší, když bych. Předtím. Nebyla zvyklá. Hmm. Chodit nahatá mezi lidma. Ty zkušenosti předtím teda no nebyly, že by mě malovali, ale ale viděli mě. Však to nebylo jenom jakoby něco, co by bylo prostě jenom chráněný pro partnery nebo nejbližší, že už jsem to měla takový rozvolněnější.

K: Přejde mi nebo trošku tam slyším to, že teda to bylo s těma kamarádama, prožívala si to nějak jinak. Když vlastně, jestli to byli cizí lidi, před který jsi byla?

A: Hm. Jo určitě jo, tak to přišlo až když to začalo, že jo, jakože ten moment, když se mě ten kamarád zeptal, tak právě mě přišlo, že to bude úplně v pohodě. Ale ale

bylo to jiný. Určitě tím, že jsem ty lidi neznala a zároveň, že to byly tak trochu spolužáci. Zároveň. To je první opozice, když jsem tam byla nahatá jediná já a ne oni. Takže určitě to v ten moment, když se to teda začne dít a začla jsem tím modelem sedět, přinášela nové pocity než to, co jsem znala z toho prostředí těch kamarádů, ale tím že jsem to znala tak to pro mě bylo představitelný, že se nebudu stydět, protože jsem se tak znala, že se nestydím, ale byl to určitě jako v tomhle prostředí je zase jiný. Hmm mám to ještě víc rozvést?

K: No já se tě rovnou i zeptám, jestli bys mohla nějak podrobně popsat. Jaká byla tvoje první zkušenost, když si tam teda přišla a nejvíc mě na tom zajímá? Jak se měnilo to emoční prožívání v průběhu toho?

A: No. Přišlo mě hodně, mě pomohlo, takže tam přímo pro to teda nahý tělo. Byl ten soklík, takže mě to přišlo jako jo. Tady je normální, že je tu nahatý tělo a všichni to tak berou. A neberou to, jako když bych nevím seděla na chodbě, tak to bude mnohem víc asi. Hmm zranitelný nebo ty lidi se na mě asi budou dívat jinak, než když jsem já teda mohla být jako tím svým nahým tělem na tom soklíku, kde se mi to zdálo hodně bezpečný, vlastně protože. To je očekávaný, že tam člověk přijde do té kreslírny a vždycky tam je nějaký nahý tělo, potom soklíku, tak to mě pomohlo. Přišlo mě na tom těžký bejt tím středem pozornosti, a to si myslím, že mám, že tak moc nezáleží na tom, jestli je člověk nahatej, nebo ne. Ale to, že je teda uprostřed kruhu očí, co se na něj 4 hodiny dívají, mě přišlo vlastně hodně hodně velká výzva, kterou jsem tam tam jsem vnímala nějaký proces, jak se mě to vlastně posouvalo během během té doby, co jsem tuhle práci dělala, nějak si na to jako zvyknout. Nějak se v tom uvolnit nebo cejtit se v tom dobře.

K: A jak jsi se k těmhle těm pohledům vztahovala? Bylo to jakoby, že sice spíš od toho snažila distancovat, nebo si užívala ty pohledy? Měnilo se to v průběhu tvý zkušenosti.

A: Změnilo se to hodně. Já jsem myslím, že třeba prvních pár měsíců, tak jsem. Tak to pro mě bylo hodně terapeutický tahle práce, že potom už to nějak opadlo a už jsem se tam spíš četla nebo poslouchala podcasty, ale v těch prvních pár měsících jsem měla pocit, že většinu času jakoby nějak vnitřně zpracovávám tu situaci. Takže teda jsem tam uprostřed těch pohledů a že první fáze byla, že jsem se spíš od toho snažila nějak jako oddělit a odprostit. Jakože se hodně těžko, vysvětluje, ale. Že jsem byla, jak kdyby nad tou situací nad nad tím tělem a říkala jsem si, to je v pohodě. Tady je nějaký nahatý tělo. Oni na něj koukala koukaj, a protože pro mě bylo těžké, jakoby si přiznat, že tam jsem já, tak jsem si od toho nějak jako vnitřně oddělovala a postupně přicházelo právě takový uvolnění se do toho. Jo přijímám to, že tohle jsem já takhle vypadá, moje tělo a ty lidi ho viděj a kreslí, a nějak se s tím jako víc propojit a nebejt právě v tom jako distancovat od toho. Vlastně to nebylo tak moc o tom těle, spíš o tý jako situaci nebo konstelaci, že tam to, že to tělo bylo nahatý, bylo jakoby ještě něco navíc to jo, ale že ta celá situace, že já jsem teda uprostřed těch lidí a ještě ke všemu ve vlastní hlavě a není z toho úniku tak to myslím, že pro mě bylo větší téma než ta nahota.

- K: A byla by tam nějaký otázky, který vystávaly třeba co sis jako říkala? Konkrétní.
- A: Otázky ohledně čeho?
- K: Třeba ohledně sebe samý, nebo to jak na tebe pohlížejí ty lidi, jestli jakoby, jestli jsi přemýšlela o tomhle.
- A: Určitě jo, přišlo mě v něčem náročný se s nima třeba během přestávek nějak propojit a Tak já určitě jsem přemýšlela, jak na mě asi koukaj, jako že jestli mě berou prostě jenom jako tu modelku. Když já jsem taky byla student z tý školy, že jo? Ale přišlo mě, že tím, že jsem tam dělala modelku mezi touhleto konkrétně teda to byly asi 3 různé třídy, co co mě chodil jako ateliéry, co mě chodili, kreslit, tak jestli jakoby chápou, že jsem taky student, že mě přišlo, že se jakoby se mnou moc nechoděj bavit. Možná z nějakého studu, nebo já nevím, ale já jsem se s nima vlastně taky moc nechodila bavit a bylo to trošku. V tomhle jsem cejtla hodně silnou jako dvojakost, jako ten ty, že jsem se mnohem víc tam bavila s těma dalšíma modelama, přestože to byl třeba 1 hodně starý pán a jed. Paní, která byla úplně jakoby z jiný sociální bubliny než já, že tam chodila fakt jenom za prací, ale měla jsem k nim blíž než k těm studentům, že jsem tam cítila, jak kdyby nějakou bariéru, že v ten moment vlastně nešla, se společně bavit úplně, jak když je nějakej večírek studentů, tak tam je to jiný než tady během tý kresby, že mě přišlo, že jsme jako v hodně jinejch rolích na to abysme se tam spolu normálně bavili, ale nebylo to tak vždycky záležit, kdo tam byl, ale nějak jsem tohleto mě jako trápilo. No že jsem se jim snažila jakoby. Nevím aspoň v hlavě říkat, jakože jsem na stejný lodi jako oni, jenom tam zrovna jsem nahatá a že bysme se mohli klidně vyměnit, tak tohle to kladlo. Různý otázky, jestli jakoby se mám snažit já, nebo jestli to jenom tak vnímám, jako jenom si to domýšlím třeba. No, jestli tam ta bariéra opravdu je, nebo není skrz tu nahotu.
- K: Trošku mi to zní tak jako kdyby ta role toho modela vystrkovala tu roli toho studenta. Myslíš, že to tak je?
- A: Hm. Určitě jo, protože. Tam jsem byla v tý roli toho modela a spoustu těch lidí třeba ani nevědělo, že tam taky studuju, nebo že jsme se neznali jménem třebas většinou. Tak. Oni mě asi znali jménem, ale já je všechny ne.
- K: A je to pro tebe důležitý jakoby, bylo by pro tebe důležitý, aby oni věděli, že seš taky studentka?
- A: Myslím, že jo, že mě jako nebyla příjemná ta pozice jako tý jediný tam nebo tý výjimečnosti, ale ráda bych radši jakoby, zapadla mezi ně a aby všichni věděli, že by to mohl dělat kdokoliv, že si tam teda sedne modelem a že jsem to zrovna teda udělala já, ale asi jsem nechtěla, aby kvůli tomu, že tam jsem já modelka ke mně přistupovali jinak, než ke svým kamarádům, spolužákům, nebo tak. Právě aby to jako pomohlo i tu nahotu jakoby začlenit, nebo abych vnímala, že? Neboj. No. Aby ta nahota nebyl důvod, proč prostě se s někým nepřijít normálně bavit.

- K: A cejtila bys třeba že ta role toho modela a toho malujícího, takže nějaká je třeba výš nebo níž sociálně. Jako by bylo, bylo tam třeba tady ta rozepře?
- A: No nějak pocitově bych řekla, že právě ten model je nejvýš a že tam prostě ty studenti jakoby. Ale bylo to jiný než třeba zkušenost. Když jsem modeloval, pózovala v ateliéru. Kdo chodil jako už lidi, co fakt chtěli kreslit akt a není to jenom, že máš tenhle předmět, tak tam musíš chodit, ani tě to nebaví, ani ti to nejde, že to byla vlastně v tomhle rozdíl, že když jsem pak pozvala v ateliéru, kde teda si to lidi zaplatěj, aby mohli kreslit a už s tím mají nějakou zkušenost, tak jsem měla pocit takovýho většího právě. Větší rovnosti a zároveň z jejich strany respektu a vděčnosti za to, že jim sedím, že jakoby jsem se cejtila tak tam opečované anebo že se právě jak se mnou i chodili bavit. Třeba i po tom, jaký to pro mě bylo, nebo mě přišli třeba říct nevím, že se jim nějaká pozice, jako se jim dobře kreslila. co jsem, To jsem jako seděla, a to mě hrozně jako těšilo tyhle interakce a v tý škole, kde to teda většinou na těch studentů podle mě brala jen jako nějakou povinnost, tak jsem tak mě tohle chybělo jako nějaká zpětná vazba, protože jim to vlastně bylo jedno, a ne nevnímali to, jako že je to vlastně super nebo důležitý, že tam pro ně je ochotnej někdo sedět. Je to tak, prostě bylo jedno nebo si to neuvědomovali, no? Tak v tomhle to mi bylo příjemnější to prostředí, kde to je jakoby oboustranný, že já teda dám nějakou energii v tom, že tam jako pózuju a vrátí se mi energie těch lidí, co mě kreslí a potom mě o tom přijdou prostě nebo ne všichni, ale něco říct nějakou zpětnou vazbu mi na to dát.
- K: Takže ta pozornost je trošku trošku jiná?
- A: Dospělejší, vyzrálejší, jo, to je takový, že tam právě ty role toho kreslícího a kresleného se mi zdály, jako že každý má tu svojí a jsou vyváženější než v tý škole, kde ty studenti to tam nějak teda odkreslí a ...
- K: ... pak jdu domů.
- A: No, a to je tak obecně. Já si myslím, že to není jenom o tom modelovi, ale že je možný, že? Jak k těm učitelům třeba často ten respekt takovej neměli, nebo ne? Nechci zas, aby to znělo, že nad nima ohrnují nos to vůbec ne? Taková atmosféra se mi tam zdála, no.
- K: Trošku školská?
- A: Hmm.
- K: Dokázala by si vzpomenout přímo na ten moment, kdy si poprvé měla sundat oblečení a jít zaujmout nějakou pózu. Hmm jako by co se ti zrovna honilo hlavou?
- A: Jako nevzpomínám si úplně konkrétně na ten první moment, ale určitě se to pak časem jako zautomatizovala víc, že ty první momenty byly jako takový, tak už už je ten čas. Už to mám udělat a potom to už bylo jako jo, tak třeba teď se svlíknu, takže to bylo všechno. Když je to nový, tak člověk o tom tak víc přemýšlí a víc vnímá, než se to jako zajede a dělá opak opakovaně. Tak no. Hmm, vím, že jsem

hodně nebo ne hodně, protože já se neholím, už jsem vlastně. Hmm, vlastně jsem se znovu trošku setkala s tou otázkou, jak to třeba je vnímaný, protože jsem to řešila, když jsem se přestala holit a teď jsem pořád jakoby si nebyla v tom úplně jistá a nějak jsem se snažila jako neporovnávat a ne, ne nepřemýšlet o tom, jestli v nějakém prostředí je to v pohodě, a v nějakým ne jako nějak si za tím stát. A už jsem si myslela, že jsem to jako zpracovala, ale teď v tom pamatuju si, že v ty první momenty tam byla takový ty jo jsem tady asi jediná chlupatá modelka, je to v pohodě, jakože můžu tu práci dělat, tak to vím, že znovu tyhle otázky přineslo a v těch jako prvních teda hodinách tak. Takže tak

K: Tak to bylo velký téma.

A: ne úplně velký, ale překvapilo mě, že tam pořád je ve mně, že se jakoby ptám, jestli je to v pohodě, nebo jestli. Jestli to je mezi všema přijímaný, nebo jestli se na to bude někdo dívat divně, a tak pak mě třeba hodně pomohlo. Když se mi párkrát stalo, že mě to jako přišel někdo pochválit, jakože nějaká holka mě přišla říct hrozně, cením, že se nehodíš. Doufám, že na to 1 taky dojdu a já úplně jsem měla fakt dobrej pocit toho, že to i v tomhle směru může bejt nějak jako inspirativní.

K: Tak, když bychom se vrátili zase zpátky k těm emocím v ten moment předtím shlédnutím, tak jak bys popsala jak sis třeba cejtla ve svém těle?

A: Jako kapka studu tam možná byla. Err. Vždycky tu první hodinu že jo, seděla jsem ty čtyři hodiny, tak tu první hodinu jsem měla pocit, že se v tý poloze jako uvolňuju. Protože jsem jakoby takovým vnitřním skenováním jakoby nacházela místa, který jsou trochu jako takový nějaký křeči nebo tak ale nevím, jestli to bylo jako z nějakýho emočního z nějaký emoční příčiny, nebo jenom prostě z toho, že člověk musí najít nějakou, teda pozici, ve kterýho schopnej se uvolnit a 4 hodiny vydržet. Takže ale je možný, že to bylo i jakoby takový emoční, jakože člověk, že jsem byla trochu jako v křeči, nebo ztuhlá z té situace jako teďkon to teda začalo a už je určitě to nebylo jako. Úplně se vším všudy v pohodě pro mě. Takže no. Nějakej malej stud nebo nějaká křeč z toho, že tam teda jsem já jediná nahatá určitě byla na začátku víc a pak už ho míň. Uvažuji ještě jakoby nějakou emoci v tom dokážou pojmenovat, ale ... nějaká nejistota asi, jestli?

K: (dlouhá pauza) Nejistota dobrá. Mě by pak ještě zajímalo, jestli si dokážeš vzpomenout na to, kolik bylo lidí při tvój první zkušenosti a jestli to pro tebe hrálo roli.

A: Při tý úplně první to si teda nevybavuju. Ale vím, že potom někdy v zá. Hmm. V těch začátcích se stalo, že jsme tam byli jenom dvě jako já a jedna holka, co mě kreslila, protože prostě nějak nepřišly ostatní. A to bylo v pohodě. Vlastně, že nejdřív jsem si říkala, že to je taková docela výzva se slíznout jenom pro jednoho člověka, ale najednou mě ta intimita v tom přišla příjemná, protože jsme právě kdybysme úplně mlčeli, tak to bude divný, takže jsme si docela i povídali a nebo jsme víc jakoby řešili to, jakou pózu by ona chtěla, aby se jí dobře kreslil a už

najednou ty role zas byly jako vyváženější těm píše v tomhle nejdřív to byla větší nejistota, jakože, že to bude hodně intimní jenom ve 2 a potom mě přišlo, že to bylo ve výsledku příjemnější, než když je tam těch lidí hrozně moc.

K: Máš třeba i nějakou zkušenost, kdy těch lidí bylo ještě jako víc a mohla bys to porovnat?

A: Teďka nevím, kolik jich tam mohlo být tak maximálně, ale stávalo se, že už se tam fakt moc nevešli, že my jsme tam ještě v Ostravě teda byli jenom dva modelové. V Plzni jich bývalo mnohem víc. Že se tam jako nevešli tak, aby na mě dobře viděli všichni, a to už je takový v něčem možná víc anonymní, že už se jakoby snadněji pro mě to neřešit, jakože jsem si tam přemejšlela o svejch věcech a nějak. Nějak. Jako ne to nezahltěla, že tam jako je hrozně moc lidí spíš. Spíš jsem to nějak přestala řešit a přestala jsem tam řešit právě tu rovnost těch vztahů, nebo že jsem s nima nijak nenavazovala moc kontakt. Líbilo by se mi, kdybych byla ten model, co tam přijde a řekne, ahoj, jak se máte? Jak se vám dneska kreslí? Ale to jakoby s tolika lidma neumím dělat, takže to jsem nějak úplně odstříhla. Prostě jsem si tam něco četla, a to že jsem nahatá jsem u toho asi už pak moc ... to bylo v době, kdy už jsem to právě tak moc jakoby, když už to bylo úplně takový jako normální, pro mě tam bývalo hodně lidí, jo. Ale asi mi bylo nejpříjemnější, když jich je třeba do dvaceti nebo klidně míň. A když mám pocit, že to bylo v tom pražském materiálu ateliéru, že fakt všichni jako by hezky viděj měli, měli kolem mě židle, protože tam ani nekreslil jako velký formáty a ta, když je v tom ta komornost nějaká, tak je mi v tom líp.

K: Je pro tebe důležitý, jak se cítí ty malující? To na mě tak působí teďka tak. Jestli?

A: Asi jo tak když už tam sedím, tak chci, aby se těm lidem, co měli krásný, dobře kreslilo, aby to mě dobře viděli. Já bych chtěla, aby ve všem bylo příjemně...

K: Že to na mě působilo tak, že skoro to až jako vyžaduješ pro to, aby ses ty mohla uvolnit do toho.

A: Hm asi jo asi jsem v tomhle hodně vnímavá, nebo taková citlivá na tu atmosféru v prostoru. Takže jsem i ráda, že ty dva učitelé, co co to vedli v Ostravě, takže. Byli moc příjemní jeden byl taky zrovna vyšlej student s tím jsem se znala. A ten jakoby učitel nad nad ním, jak kdyby on mu jako asistoval ten student, tak takže oba dva byli moc fajn a že kdyby třeba nevím, tak moje zkušenost, když jsem chodila kreslit v Plzni, tak byla u Borise a představa, že tam jako sedím a vedle mě nějaký Boris, jako umí bejt dost přísný a nepříjemný na to, co kdo kreslí. Myslím si, že by mě to nějak nepomáhalo, no ale v tomhle, kde to bylo všechno takový mírný a poklidný. Tak tak mi bylo, tak to bylo fajn. Teď jsem si to jenom představila. Vlastně, že v tomhle jsem si neuvědomila, že to, že jsem měla štěstí, že tam nebyl žádný úplně přísný učitel, co by tam jako byl nepříjemný na studenty a opravoval je pořád, jak to dělají špatně, a to potom bych taky asi cejtila, že něco dělám špatně, nebo že Jednou mě, když jsem poprvý pozvala v tom pražském, tak ten lektor řekl, ať se víc uvolňuju, že Ať jsem jako kreativnější v těch pózách,

protože tam byly mnohem kratší pózy, než jsem znala. Takže vlastně člověk vydržel i nějakou úplně nějakou kreativnější pózu. A protože to bylo třeba jenom na 3 minuty a v ten moment mě taky bylo tak jako ... ty Jo, tak i tohle se dá vlastně dělat dobře, nebo špatně tady to pozorování. Err. No.

K: No a jak jsi vnímala pohledy malířů?

A: Tak, někdy se stane, že člověk nějak, že jo, třeba se dívá, sedí jedním směrem a teď zrovna. Tak vždycky jsem si našla nějakou oblast, třeba na zdi, kde vím, že se teda mám dívat, ať se dívám celou dobu stejně. A třeba že zrovna pak se tam někdo přišel a dal si tam jako ten ten stojan. Tím pádem jsem koukala vlastně na něj, a tak jasně, že někdy jsme se setkali i pohledem. Tak to bylo takový, jakoby hrozně zvláštní, ale ale v něčem právě takový jako znovu uvědomující si. Jo. Každý teda jsme v tý jedné roli svojí, že on to kreslí a já tam sedím, ale zároveň jako jsme v tom momentu oba přítomni a nějak teda tu svoji roli povíme a je to v pohodě a, Ale záleží, kdo tam byl. Jako s někým jsem se zas nechtěla v ten moment dívat do očí, protože by to bylo až moc nějaký překračující. Nějakou mojí hranici ten moment, protože jsem tam přece jenom nahatá, takže to vždycky o tom člověku no. Takže to je pohled do očí, ale jinak ten pohled na moje tělo tak. Asi jsem se vždycky snažila najít nějakou pózu, která není nijak vyzývavá, nebo že ne, že bych se jakože jo skrývala, ale zároveň to není, že bych si tam úplně jako nějak roztopila nohy nebo tak. Ale protože pak bych mnohem i jinak vnímala to, že na mě teda spousta lidí kouká, přemýšlela bych o tom, co vlastně ze mě všechno vidí. A takhle jsem si vybírala takový pózy, který mě jako ne, který ve mně nevyvolávaly takové jakoby pochyby, jestli je v pohodě, že vidí člověk až podpaží. Takže pro mě nějaký bezpečný pózy. Zároveň je to někdy těžký, když jsou lidi ze všech stran, ale, abych právě se v tom dokázala uvolnit a neměla tam nějaký ty. Jo, tady ten člověk mě vidí zrovna z úhlu, kterej bych úplně nechtěla, aby někdo viděl. Takže vlastně v tom jsem si byla pánem, že jsem si ty pózy mohla určit sama.

K: Měnilo se nějak. Měnilo se to v průběhu pozorování, vlastně ty pohledy těch malířů jestli tam jako vnímala, že ze začátku třeba byly příjemný, pak zas nepříjemný. Něco takovýho?

A: Myslím si, že to nemělo žádnou takovou kontinuitu, ale určitě záleželo na dnu, že ... Prostě to uteklo jak nic a pak dny, kdy ty 4 hodiny byly fakt dlouhý a nebo mi byla zima, nebo jsem se cejtla trochu jako trochu nemocně a najednou. Jo mě je v tom těle jinak že jo? A potom i to vnímání těch pohledů. Co na to tělo koukají, se můžou tím změnit, takže to asi záleželo na tom, jaký byl to zrovna den. Ale určitě sem tam přišla otázka, že, že už jako člověk na to nějak najede nějak jako. To teda dělá dvakrát, tejdně jsem takhle seděla a sem tam, jak kdybych se probudila, nebo se na chvíli na to podívala cizíma očima a říkám si ty, jo, tady to je vlastně docela zajímavá situace, že tady jsem teda já a oni mě takhle kreslí. Takový to probuzení, kdy člověk vlastně se zautomatizuje a pak z ničeho nic mu to zas na chvíli přijde. Zvláštní třeba nebo nezvyklý.

- K: Myslíš, že na tom bylo i něco něco dobrého pro tebe, co se týče? Těch. Pohledů a tý pozornosti, kterou jsi dostávala, těžila si z toho něco.
- A: (dlouhá pauza) Možná mě to posunulo o kus dál v přijetí svého těla. Asi tím, že teda dostane tu pozornost a lidi ho kreslí a pak můžou i vidět třeba to, co kreslí. A jakože jsem vlastně byla? Za něj ráda nebo vděčná, že to? Jakoby, hmm. I když třeba na tom tělesu místa, který člověk by chtěl jinak, tak je to v pohodě. To tak se se v tom přijmout a vidět, že pro ty, co to kreslí, to není zásadní, že prostě kreslí to, co viděj chtěj, to nějak co nejvíc, teda autenticky zachytit. A každý tvar na tom těle je v ten moment vlastně pro ně, nebo teď si to jako idealizuju, že jo, někdo to tak neprožívá, ale třeba na tom pražském ateliéru, že že jsem měla pocit, že fakt je to jako baví a zajímá se dívat na ty tvary a nějak nesoudit. A tak mě pomáhalo to nějak vnitřně, taky tak vnímat.
- K: Takže došlo k nějaký změně v tom, jak vnímáš svoje vlastní svůj vztah k vlastnímu tělu?
- A: Myslím, že mě to posunulo zas o kus dál. Že i když jsem teda nebyla ten, co ho kreslí, ale jenom jim je, tak jsem si to jako představovala. Jaký by bylo ho kreslit a. Err. Myslím si, že mě to na tady tý cestě přijetí všeho, jak je pomohlo.
- K: Mě by zajímalo, co pořadatelé dělají proto, aby ve skupině panovali bezpečné prostředí?
- A: Tak jak jsem říkala, je tam ten soklík a je tam topení, kterých v tý škole byl docela nedostatek. Těch teplometů a pořád vlastně se to mi úplně jako ... To jsem vytěsnila, jak to bylo občas problém, protože jsme třeba začínali o půl hodiny později kvůli tomu, že jsme je po celý škole hledali, kdo má teplomet, protože já jsem, a to se mi zas líbilo, že jakoby všichni chápali, že jako nemůžu prostě sedět bez něj, protože by mi byla zima, že ... To asi dvakrát jsem to zkusila, ale to fakt nešlo, že v tomhle tom jako bylo porozumění, že nemůžeme začít, dokud já se nebudu cítit dobře, protože je mi teplo. Ale jinak slovně nebo verbálně, že by se to nějak jako třeba na začátku každého semestru jako popsalo, co že to tam vlastně děláme a proč nebo nějak jakoby nastavit to prostředí tak, aby. Abych si to nemusela jakoby bezpečným dělat jenom já ve vlastní hlavě, ale bylo to jakoby nahlas, to si myslím, to se nestalo, to by se mohlo dít. Jakoby vysvětlit těm studentům. O co tam vlastně jde? Nebo že co se mají na tom kreslení aktu naučit? Err. A jak to vnímat? A že právě možná ponouknout k tomu, že ten, co tam teda před nima. Se potřebuje cítit bezpečně a zároveň tam potřebuje i vnímat nějaký kontakt. Nebo já jsem měla pocit, že ho právě potřebuju, aby to nebylo, jenom že jsem tam objekt. Možná to, že jsem potřebovala cítit, že oni vnímají, že jsem jako člověk jako oni a ne objekt, který kreslí.
- K: Jo a když jakoby jsi měla před tou první zkušeností, tak jakoby řekli ti třeba, jak to bude probíhat, nebo se to všechno dělo v reálným čase, jakoby že se tam přišla a najednou teda tak tady se svlíkni, tady jsi.

- A: Ne to mi to mi řekli, to mi. Ty později tak to byly 4 hodiny s tím, že mi řekli, ať si pauzy dělám nějak, jak potřebuju. A ... A že prostě na začátku semestru budou sedící, pak někdy budou ležící nebo nějaký a nebo jsme se domlouvali i prostě, když právě přišlo třeba málo studentů jsme si řekli, tak uděláme pohybovky a ono to bude rychlejší a můžou jít domů. A tak to komunikovaný bylo a v tom pražském ateliéru tam tam mě to jakoby popsal úplně do největších detailů, co mě bude čekat, tak v tom tam to bylo úplně jasný, jako tam byly právě třiminutovky, pětiminutovky a pak bodička a všechno mi to popsal, abych věděla přesně krok po kroku, co se bude dít. Takže tyhle jakoby technikálie mi byly jasný předem.
- K: A když jsi takhle měla ty informace, vnímala jsi, že je to bezpečnější, nebo vlastně tě to neovlivňovalo.
- A: Tak jsou to trošku dvě různé zkušenosti, že v tom pražském pražském ateliéru tak myslím, že mě to ubezpečilo taky v tom, že jako nebudu mít vůbec čas vlastně na nic jinýho, že z té Ostravy jsem byla trošku zhýčkaná právě, že si tam můžu ty pauzy dělat jak chci a můžu si u toho. Číst nebo poslouchat hudbu nebo že jsem ten čas měla mohla strávit nechci říct kvalitně, ale jakože si do toho vnést něco ještě navíc svého a tady v tom pražském to bylo jakoby nasekaný a bylo mi jasný, že jo, tak teď prostě ten čas budu jenom ta modelka prostě, protože to bylo jedno za druhým, ale zároveň díky tomu to rychleji uteklo a víc mě to bavilo, protože ty pózy byly kreativnější a bylo to takový dynamický. A tak a v tý Ostravě to bylo víc takový jo pauzy si budu dělat jak chci, možná tady poslední hodinu už žádný student nebude, protože prostě odejdou dřív, protože často ty učitelé taky odešli dřív a vím, že skončím, nebo jakože to bylo takový v tomhle ne jasný, kolik hodin tam vlastně budu ve výsledku, ale asi mě to nějak netrápilo, protože vlastně i já jsem byla ráda, když to skončilo dřív, že jo, že jsem mohla jít do ateliéru. Že jsou to podle mě hodně různé zkušenosti. Ta škola a ten soukromý ateliér. Ale že by jako právě někdo opečo mám pocit, že jsem měla v něčem výhodu v tom, že právě jsem s tou nahotou neměla takovej problém, Ale když by to třeba chtěl dělat někdo, kdo tu nahotu ještě třeba vnímá jinak, nebo neměl možnost si to otestovat v různých prostředích, takže, že by tam jako někdo opečoval jeho emoce jiné než on sám. To se to to není nějak zvykem, no na to nemaj tam není jako člověk na to, nebo ten učitel, možná ho to nenapadne, nebo na to nemá kapacitu? Nevím, to se jakoby vůbec. Vlastně neřešilo nikde z těch dvou míst moje emoce, to se to bralo jako automaticky jo tady ta holka to přišla dělat tu modelku. To to znamená, že to asi chápe a umí no. Hmm. Takže ty emoce v tom ale tak to zase mám pocit, že je taková věc jako doby, že to není jenom o tady v týhle konkrétní teda práci. Takže ty emoce se zas tak neopečovávaly.
- K: Myslíš si, že by to někomu mohlo ublížit, když by třeba. Tím, že na to je sám takhle.
- A: Jako tomu člověku, co takhle pózuje? Tak já doufám, že každý zas je zodpovědný za to, že by to nešel dělat, kdyby to pro něj bylo nějaký. Jako. Hodně. Jako kdyby se mu zdálo, že to je traumatizující trauma jako traumatický nebo tak, tak by to snad, jako by nedělal. Ale vůbec jako opečovávat emoce. Já jsem asi pro to zavést

kdekoliv a bavit se o tom. No a pak by to mohlo naopak bejt. I hodně prospěšný třeba nebo já, když jsem tomu učiteli, říkala, jak moc je to pro mě terapeutický, tak si myslím, že to chápal a zároveň se zasmál, že mu to ještě jako nikdo z modelů neřekl. Že to může bejt tak vnitřně jako terapeutická zkušenost.

K: Jo, ty teda mluvíš o tý terapeutický zkušenosti? Myslíš, že bys to mohla rozvést? Co to pro tebe jako znamená? Abych si to dokázal lépe představit.

A: Enhm jo. Určitě o tom přijetí těla přijetí vůbec toho momentu, že teda toho jako středu pozornosti. Hmm cejtít se v tom sebou. Cejtít se v tom jako uvolněně, nebo naplno. Že že jsem se teda rozhodla tohle dělat a dělám to s vědomím, že že chci, že jakoby pracuju na tom, ať se v tom uvolním a je mi v tom dobře. A v tomhleto, jakoby se kolem krůček po krůčku posunovat k nějakýmu jako sebezpřijetí nejen tělesně, ale vnitřně. Vlastně mě to hodně překvapilo, že se sedět modelem může přinášet jako takovej potenciál v práci na sobě. Vůbec jsem to nečekala, ale já ne. To bylo mě to. Nebo no. Že jsem tam viděla jako ty vnitřní prožitky, který nebo ještě ne teď hrozně přeskakuju, ale. Jak to jsou ty 4 hodiny a člověk je v tý vlastní hlavě, tak někdy to teda fakt neutíkalo a někdy naopak se ten čas úplně nějak jako by přestal existovat a fakt to byly úplně jakoby meditační chvíle, nebo že? Občas se ve mně objevila úplně z ničeho nic hrozná radost a vlastně jsem nevěděla, kde se vzala. A tohleto jako zkoumat v tom, že to je k tomu jako skvělá příležitost, když teda člověk nemá moc co na práci, tak někdy to je se sebou pak těžký a někdy to přinese jako takovej moment. No, co jako jsem neznala. A co jsem teda rozhodně nepředpokládala, že přijde mi během pózování. Takže v tomhle asi.

K: Děláš něco ty proto, aby ses cítila bezpečně předtím, než jdeš pózovat, jestli je to vůbec tvoje téma?

A: Určitě jo, sebou jsem vždycky měla čaj celou termosku a nějaký jako sladký svačinky sebou musela brát, abych jako během tý pauzy. Vždycky si jako udělala hezky takhle s čajem a s nějakou čokoládou a většinou jsem sebou měla i takovou deku, co jsem si dala na tu židli, takovou svojí oblíbenou barevnou, že v tomhleto jsem jako citlivá na vždycky pár takovejhlech věcí, co co mě to zpříjemnění nebo víc, mě připomenou nějakéj pocit domova v tom.

K: Jaksi se to už jsme trošku naťukli tohle téma ale jak jsi se cítila ve svém těle počas pózování a jestli to mělo nějaký vývoj? Popřípadě jaký. (dlouhá pauza) Kdyžtak mám ještě pomocnou otázku. Co by si řekla, že je podle tebe největší rozdíl mezi tvójí první zkušeností a současností?

A: Musím se trošku zamyslet. Hmm.

K: Určitě, máš čas.

A: Tak. Nevím teďka vlastně nevím, jak to shrnout, ale. Protože já jako s tělem pracuju hodně třeba skrz nějaký taneční techniky, a tak ale tohle bylo trochu jiný v tom, že ty pózy jsou Hmm specifický jakože. Jedna věc je, aby v tom člověk teda vydržel, aby to bylo zároveň zajímavý pro toho druhýho, kdo to kreslí. A nějak

jsem nejdřív v tom hledala, jak vlastně s tím tělem pracovat. Co to moje tělo, jako umí? A nacházet si ten jazyk v těch pózách. Zjišťovat, že to vůbec není jenom tak, že jo že stačilo jenom někde trochu si novým tlačit na loket a po hodině už v brněli všechny prsty a jakoby v tomhle nějak jsem měla pocit, že prožívám nějakou jako vnitřní, vnitřní studium anatomie. V tomhle jako zas novém pohledu. Hmm, zároveň se asi i měnil ten pocit z toho, když teda lidi to tělo kreslenej. Takže takže i Jako oni si nevybrali, že budou kreslit mě. Že jo ale. Že je v tom vidět i nějakou krásu najednou v těch tvarech, protože někomu to stojí za to, to nakreslit. A obecně vnímat tu krásu toho těla zase jinak nebo jiným okem ne podle toho, jako oblečeného těla, ale podle toho svlečeného těla a podle právě těch jeho tvarů, který někdo zachytí na ten papír a najednou. Hmm myslím, že mě to i pomohlo v tom vnímání nějaký svojí krásy nebo toho těla. Krásy toho těla. Která, tak jako tak je z vnějšku viděná no, že mám pocit, že hodně jako vždycky řeším, ten vnitřek všeho a teď najednou si říci to tělo je ale hezký, že to tělo může bejt nakreslený a může to vypadat dobře a je to moje tělo a jsem to já. Nějak takhle si to jakoby připustit. A jestli na začátku a na konci? To bylo nějak jinak, jako myslím, že konec pořád není, že jo? No teď momentálně nějak aktivně nesedím, ale. Ale ještě bych si to uměla představit. Hmm. Tak nějaký jako objevování toho Objevování.

- K: Tak další otázka je, jaký má pózování vliv na váš běžný život, pokud nějaký má?
- A: Hmmm. Tak mě to tenkrát i dávalo takovej řád, že jsem. To byla jedna z mých jakoby jediných věcí, co fakt mělo řád a musela jsem někde být v určitou dobu a to mě určitě ten čas pomáhalo mít něco nějaký záchytný bod. Ale zas to jakoby není úplně spojený s tím, že to bylo zrovna pozvání, že jo? Err. Určitě mě ale myslím, že všechno se nějak ovlivňuje jenom. To asi teď není nic, co by třeba neměla vůbec předtím a najednou se to objevilo díky pózování. Spíš všechny ty témata, co jsem tady jako nakousla tak. Tím byli jakoby prohloubený nebo. No. Myslím si, že to byla důležitá důležitá součást mého ostravského života. Především teď to tak už nedělám moc, ale ale, že bych jako dokázala. Úplně jako pojmenovat. Jako pořád tam vnímám obě dvě roviny, že jedna ta rovina byla teda o tom těle a tom přijímání toho těla přijímání toho, že. Že to je moje tělo a že když jsem nahatá nemám co na něm skrýt. Takže i tak můžu se v tom jako uvolnit a jít před lidi. A druhá byla ta mentální víc, jako jak si teda cejtít v tý roli a jak teda navazovat tam ten kontakt, tak to jsou všechno zkušenosti, co člověka nějak posunou nebo můžou objevovat věci o sobě.
- K: Tak mám tady takovou podotázku, jestli tahle zkušenost nějak ovlivnila tvoje intimní vztahy nebo jak bys to hodnotila, pokud to nějak teda ovlivnilo.
- A: Nemyslím si. Nemyslím si zároveň. Jako ne, nebyla jsem v tý době ve vztahu, že bych třeba tohle konkrétně na tom mohla pozorovat. Jestli to nějak ovlivňuje, takže takže nevím, jestli by to ovlivnilo.
- K: Dobře.

- A: Ještě jsem chtěla říct, že by mě vlastně přišlo dobrý, kdyby. To právě nebude, nebylo bráný automaticky, že pro člověka co takhle pózuje, je to vždycky v pohodě. A kdyby se vždycky třeba. Mohl říct jako zrovna dneska mám chuť si nechat tričko nebo něco, jakože kdyby tam měl tu možnost.
- K: Cítíš, že tam ta možnost není?
- A: Jako co se týče spodního prádla, tak to to jsme mohli mít jako spodek. A nemuseli a já jsem ho většinou měla. Err. No jako nikdo se že jo, neptá seš ready na to se svlíknout dneska, že to tady tak bráný, když už jsem tam přišla, tak tak jo, ale že by vlastně mohla někdy nastat, že tam člověk přijde. Uvědomí si, že se fakt ten den necejtí na to bejt nahatej před lidma a že by mohli kreslit jenom portréty nebo ale zas by to bylo nefér. Je to nějaká zodpovědnost, že jo, když už to člověk dělá, jenom jsem si to teď teď tak. Uvědomila, že možná byly dny, kdy jsem si říkala, dneska nemám chuť, ale zároveň už jsem tam byla, tak jsem to nějak jakoby překousla.
- K: Jo, když si to teda překousla, došlo tam třeba k nějakému zlepšení, nebo vlastně ten pocit se s tebou táhnul celou tu celou?
- A: Takhle konkrétně, už si to nevybavím.
- K: Další otázka je, jak se podle tebe na tuto činnost dívá vaše rodina nebo přátelé?
- A: Tak většina mých přátel je taky z různých uměleckých škol a a tam prostě. Hodiny hodiny kresby jsou, takže to není tak překvapivý, že to někdo dělá. Taky znám pár kamarádů, co takhle seděli. Co takhle seděli dost zní jako někde ve vězení, ono to trošku je. V ten moment je to vlastně takový vězení v těle, ale takže tam jsem jako setkala jsem se třeba s pár názorama mých přátel, že by to třeba nemohli dělat. Ale bylo to spíš spojený s tím, že to jako bolí, že. Prostě ty některý pózy, že člověku jako zatuhne krk, nebo že tělesně a někdy může fakt bolet, takže spíš s tímhle se mi zdálo, že by, že ty lidi jako argumentovali, že by to nemohli dělat, protože prostě si 4 hodiny nehýbat je fakt náročný a bolavý. A, ale tak asi taky některý by na to nebyly připravený kvůli tomu. Že jsem, že tam jsou teda nahatý, takže nikdo k tomu má jakoby blíž nebo ten vztah takovej, nebo, že pro někoho je to třeba? Pořád? Téma, že to jakoby není nic pro něj.
- A: A rodina. Nevím asi nějak neutrálně, jakože jsme se o tom nikdy nějak víc nebavili. Vlastně nevím, co si o tom myslěj. nebo že to tak berou jako jo? Baví mě to tak, proč bych to neměla dělat?
- K: No a jak se podle tebe na to dívá společnost?
- A: Já myslím, že ta bublina těch uměleckejch škol je fakt jakože to je fakt ta bublina, že když bych byla víc i v těch prostředích mimo tu bublinu, tak tak mě to třeba i napadne jakože. Aha, vlastně to není tak normální, nebo že že v tý bublině to je tak přirozený, jak se to snažím vnímat i já nebo vnímám. A víceméně každej to má trochu jinak, ale když bych se bavila prostě se studentama fyziky tak se asi budou

víc vyptávat. Jakože proč se to vůbec dělá? Jestli? No, jestli by se to nemělo zrušit, nebo jakože nevím si myslím, že v tý bublině to je jako v povědomí úplně jako jo. To je normální, že lidi kreslí akty a a mimo tu bublinu, kde se moc nepohybují, tak by se lidi divili víc nebo. No ...

K: Dokázala by sis představit, že by si pózovala před lidmi, který znáš?

A: Je to zajímavý, že jak jsem říkala, tak. Právě moje vnímání nahoty je posunutý díky mým přátelům, kde to nějak vnímání nahoty je posunutý u všech a a a vidáme se nahatý a není to vůbec nijak sexuální. A je mi v tom dobře. A zároveň když jsem seděla modelem a tam mě třeba kreslili studenti a někdy třeba i vešel do dveří nějaký student, kterýho jsem znala a třeba tam ani nešel kreslit, ale prostě si šel pro nějaký věci, tak v ten moment to se mnou jako hrklo. Jakože jo tenhle člověk. Jakože to možná bylo. Jakoby ne ... nekonsensuální, bože, on nevěděl, že já jsem tam nahatá a já jsem nevěděla, že on tam přijde. Uvidí mě nahatou, že to bylo takový jako šok, že když jsem jako s přáteli a teď prostě nevím v létě u vody, tak je to jako takový, že to člověk čeká, že se tam lidi začnou svlíkat a koupat se. Ale ve škole já, kdybych přišla do místnosti a byl tam jako nahatej nějaký můj spolužák, tak se asi taky nejdřív leknu, protože to prostě hrozně nečekaná věc a že v ten moment v tom kreslení mě vlastně přišlo, že jsem i radši, že ty studenty vlastně neznám, než kdyby tam na mě koukalo prostě 20 očí co znám, ale já jediná jsem nahatá, to bych radši abysme byli nahatý všichni je blbost no ... mě to jiný jsou, to jsou zase jiný situace. No a když bysme se jako s kamarádama domluvili, že si budem navzájem pózovat. Hm tak asi proč ne, protože bych věděla, že prostě je to kvůli tomu nevím. Moje kamarádka maluje. Obrazy. A kdyby mě poprosila, ať pózuju, tak tak to asi znamená, že prostě mě chce namalovat, chce namalovat a a byla bych s tím v pohodě a udělala bych to pro ní ráda. No jako, ale neumím si představit, proč by se to jako stalo, že nás bude 20 kamarádů a řeknem si, že jdeme malovat akt, tak to se ještě teda nestalo a nevím, jaký by to pro mě bylo.

K: Třeba to můžete vyzkoušet. (smích) Dokázala by si říct, co tě táhne zpátky? A jestli tam je, tak jaká je vaše motivy? Tvoje motivace pokračovat v tom pózování?

A: Je tam. (pauza) Tak jedna věc je, že mě prostě baví pracovat s tělem a tohle je taky forma práce s tělem. Že ho pak jakoby víc vnímám a nejsem jenom v hlavě, protože, protože to není jako pohyb, takže ten čas na to být v hlavě taky, ale je to i práce s tělem, která mě baví a ... Asi si v ten moment nějak přijdu důležitá a je to jako příjemný, že mě, jako je potřeba tam v ten moment a formou, kterou jsem schopná, jako kterou jsem schopná nabídnout. Err. Mě samotnou baví kreslit tělo, takže mě to prostředí je milý. Není to nějaká úplně jako anonymní práce, kterou bych vůbec jako neznala třeba z tý druhý strany. To prostě vím, že mě taky baví kreslit tělo a a vím, že mě baví bejt kreslená a Jo kooperovat.

K: Jací jsou podle tebe lidé, kteří provozují?

A: To vůbec nedokážu zobecnit. Jako jo ten můj kamarád, díky kterému to dělám, tak si myslím, že si tam hlavně šel číst, že neměl jindy čas na čtení a tak prostě četl

tam. Pak třeba další další dvě kamarádky si myslím, že to taky můžou mít víc spojený s tím, jakože je to baví bejt tím krásným tělem nebo pracovat s tím tělem. Err a zároveň jako stejně 80% modelů, co jsem potkala, byli spíš lidi v důchodu. Co si tím přivydělávali a vůbec jsem se jich nezeptala. Jak vnímají to, že tu nahotu.

K: Tak to já se jich zeptám eventuálně. (smích)

A: To jsem teda si vzpomněla, a to jsem se teprv hlásila na vejšku. A pamatuju si, že jsem chodila na UMPRUMku na nějaký přípravný lekce kresby a že tam byl takovej pán, který si to vyloženě užíval, takže tam je teda nahatej a i tak vždycky chodil o tý přestávce se snad ani neoblíkal a to bylo už trochu podle mě na pováženou, jestli je pro něj taková práce vhodná, takže asi to zas taky může stát, no tak je potřeba to nějak mít bdělé oko a ohlídat to, protože to si nemyslím, že je v pohodě. A potom, když je někdo vyloženě, že je vidět, že se jakoby, že se vyžívá v tý nahotě tak to zavání něčím, co mi, co by mi třeba nebylo příjemný. Jako ho i kreslit, protože je to takový oslizlý, prostě najednou. Najednou to není tak moc jakoby ten tvar, ale to tělo tam po něčem volá nevím.

K: Vlastně na mě zní, že by to pak nebylo tak profesionální, že vlastně by tam nastával trošku odlišnej vztah mezi tím malujícím a modelem, jestli jsem to správně pochopil?

A: Jo. To myslím, že ta profesionalita může i tkvět v tom. Hmm. V tom vnímání ... vnímání právě že, že nějak jakoby všichni chápeme, že jde o to, proč vlastně to nahý tělo kreslíme a že to není jako není, že by šlo jako někdo třeba rád kreslí takový sexualizovanější obrázky nebo stylizovanější ale, ale nevím, v čem přesně jak popsat tu profesionalitu no že ... To je hrozně. Těžký popsat teď. Nějak bejt jako nadtím, nebo že nějak? Nemít nějaký jakoby narážky nebo rádoby vtípky, to by se tam nehodilo do toho prostředí, protože by to narušilo to bezpečí toho modela.

K: Stalo se ti někdy, že by takhle to bezpečí bylo narušený?

A: Hmm. Ne. Myslím, že ne. Myslím, že bych si to pamatovala, takže.

K: Je nějaká vlastnost, která ti podle tebe pomohla vypořádat se s nároky pózování, kterou třeba jiní lidé nemají?

A: Možná jo. Ale vůbec jsem o tom doteď nepřemýšlela. Možná, je tam nějaká nějakěj takovej pocit, co mám jako od mala a na kterým pracuju nějaký jako vyčleněnosti a samoty, se kterým jako nejsem v pohodě, ale zároveň v tenhle moment mě to tím pádem nepřišlo, tak nezvyklý, protože jsem ten pocit znala a ten člověk se tam může právě cejtít trochu sám, nebo vyčleněnej, nebo nějak jakože dělat něco jinak a zároveň všechny tyhle vlastnosti jako nebo pocity znám z různých mnoha dalších situací a jsem v nich jako doma takže. Už potom nebylo pro mě náročný se s nima potkat. Zajímavý, to jsem nikdy si nespojila takhle. Že dělat něco, jakože ta modelka je tam jedna že jo? Takže dělat něco jinak jako

jediná z toho prostoru. A nějak neřešit to jak to ostatní vnímaj no. Možná tohle byla. Mohl bejt nějaký plusovej bod. Proč to pro mě mohlo bejt jako snazší hmm.

K: Je něco, co bys poradila lidem, kteří zvažují si tuhle zkušenost vyzkoušet zažít?

A: Asi si to užít, protože. To jsem taky asi teda ještě nezmínila, že na začátku jsem možná víc, jako se snažila ty pózy nějak stylizovat, nebo. Ale v tom se člověk právě neuvolní a pak ho to tělo bolí, bolí víc, takže se na to vykašlat a prostě fakt si najít, co nejpohodlnější pozici a v tomhle se jako nesnažit bejt dokonalej jakože dokonale držet vzpřímeně záda a krk to prostě to bych se zbláznila asi ... jakože hledat ten komfort v tom asi a to, že si to díky tomu může člověk víc užít, protože nemusí čtyři hodiny jenom myslet na to, jak trpí jeho levá noha, ale fakt jako najít to tak, aby, aby tam byl větší prostor pro to právě si to užít. No minimalizovat utrpení. A to, co bych poradila asi asi i sobě, tak víc právě komunikovat s těma, co ho kreslej. To je jako. Něco, co jsem někdy jako udělala, ale že jsem musela fakt si to dát za úkol, že to nemám úplně přirozený, že bych tam prostě se bavila s prostorem lidí. A to může podle mě, když třeba ne každě by to potřeboval, ale může to pomoci k nastolení takový jako v pohodě atmosféry.

K: Myslíš si, že se pózování dá naučit?

A: Jo. Myslím si, že. (pauza) Ne že by to bylo jako sport, že ... Ale prostě. Co se týče těla, tak si myslím, že se to naučit dá, jestli by se v tom každě dokázal uvolnit. A právě, když je pro někoho větší téma, třeba ta nahota a ten stud. Určitě se na tom dá pracovat. Nevím, jestli bych to to popsala jako jestli to dá naučit.

K: Tak poslední otázka tady na toto téma, jestli je ještě něco, co považuješ za důležité a ještě tu nezaznělo?

A: (pauza) Asi mi, ale to už tady zaznělo, ale ještě jednou, jako vlastně připomenout to, že to je fakt bublina. Takže si myslím, že to, že se o tom i takhle tady bavíme a že to je fakt bublina. Kde je to součástí té bubliny ...

K: Tý umělecký?

A: Ano umělecká v té umělecký bublině. Těch uměleckejch škol. Ne že bych jako neznala nikoho, kdo by byl mimo uměleckou bublinu a jakože i tak to může chápat, že jo, ale ještě i v té škole je to bublina. Já mám pocit, že i když třeba v tý Plzni je to tam tam je to, že jo v tom prostoru, kde i člověk, co není na hodině na té kresby, tak tam může procházet skrz. Může se dívat prostě z toho ochozu, tak to je možná ještě víc takový otevřený v té Ostravě to byla taková bublina tělocvičny, kde fakt šli lidi jenom na tu kresbu. A teď nevím, jestli to jakoby přispívá tomu bezpečnému prostředí anebo naopak, jestli to tak jako ještě nahrává tomu pocitu té izolovanosti a té samoty tam, jakože by to třeba jinde v pohodě nebylo. No tak je to zajímavý, vlastně i prostorově, že kdyby to třeba bylo někde venku, tak to by zas bylo jiné, protože tam by to právě mohli vidět i lidi mimo bublinu. A to už by to už by zas ten stud naskočil. Si myslím, protože už by to nebylo tak moc. Jako dohodnutý, kdo mě teda uvidí a kdo ne?

- K: Myslíš si, že ta samota by byla menší, když by tam bylo víc modelů? Jakoby stranou?
- A: Enhm jo jo jo.V Ostravě jsme bývali jen dva a někdy jsem tam byla i sama a pomohlo mě to, když tam byl ještě druhý člověk a mohli jsme se právě bavit spolu, protože jsem, jsme k sobě cítili v ten moment blíž a mohli jsme sdílet, co dneska naše, jestli máme pohodlný křesla nebo ne a určitě si myslím, že kdyby nás bylo víc ještě, takže jsem právě ještě víc. Hmm těch v uvozovkách v ten moment blízkých duší se kterým si něco zsdílet jakože. Myslím, že bych jo, že bych to ocenila nebo že, že to potřebuju, že když jsem tam byla sama, tak někdy to bylo fakt takový osamocený potom, že nejenom, že člověk sám ve vlastní hlavě, ale ještě o tý pauze právě buď teda se začnu bavit s nějakým studentem o tom, co nakreslil anebo nebo si tam budu sama pít ten čaj a a někdy to bylo příjemný a někdy nepříjemný ta samota v tom. Že kdyby tam těch modelů bylo víc, tak si myslím, že se to tak může rozptýlit.
- K: A teďka už jenom doplňující otázky, a to je jaký máš nejvyšší dosažený vzdělání? A v jakém pracuješ v oboru?
- A: Jsem teda magistra umění a jo pracuju pěstuju zeleninu na zahradě a pracuju v knihařský dílně lomeno obchodu ve formátu. Takže to je tak jakoby v oboru, protože jsem studovala knižní vazbu. Tak tady bude v oboru.
- K: A pak kolik ti je let?
- A: 25.
- K: A já ti moc děkuju za rozhovor
- A: já taky děkuju.
- K: Super doufám, že všechno bylo příjemný a v pohodě. Super, jak ses v tom cítila, bylo to?
- A: No err. Že mám co říct, protože mě přišlo, že to právě jako vnímám ještě víc nějak do hloubky než některý modely. Co jsem, co jsem potkala a třeba to taky moc neprožívají, ale pospojovali se mi tam nějaký nový věci, tak to je zajímavý, že to je docela vlastně takový nevyčerpatelný téma. Tohle to sezení modelem. To je super, to máš o čem psát. By mě zajímalo, jak to vlastně vnímají zas další.
- K: Jo, zatím je to docela hezky různorodý, no nevím, ještě jsem se ptal 1 kluka a ten zas říkal, že vlastně tam žádný emoce nemá, že ... Jenom vlastně tím, že i tak je umělcem malířem, tak to bere tak jakože když on stát, tak žádný pochyby tam nebyly žádný emoce, prostě spíš maximálně nuda pak. Tak to pro mě bylo zajímavé, že pro někoho je to tak jako plný těch emocí a pro někoho je to vlastně. Jako prázdný a teď je otázka, jestli je to prázdný, protože si to nepřipouští ty emoce anebo, protože opravdu to pro ně není téma.

A: Jo. To bylo v tom asi taky byl ten vývoj, že nejdřív jsem se snažila. Tak nějak nasílu právě nemít vůbec spojený s emocema samo sama nebo. Že pouštět tam ty emoce a vlastně brát jako dobrý že? Ale já chci tady cejtít a nějak teda se ptát, jestli to tím pádem i tak chci dělat nebo ne? Na začátku to bylo víc takový jako jo to. Přece zvládnou.

K: Víc pracovní. Přece dávat výkon.

A: Jo to přece pro mě není problém. Nejsem nějaká citlivka, co by jí vadilo, že se na ni dívají, když je nahatá. To jsem přece zatím, ale pak si tam ty emoce připustit a. No se v tom zase zcitlivě zpátky.

K: Tak jo.

Rozhovor – Kateřina

- K: A můžeme se do toho pustit? Nejdřív na začátek se tě zeptám, jestli je v pořádku, že bych ti tykal.
- P: Jo jo určitě samozřejmě.
- K: Tak jo, tak v tom případě můžeme jít rovnou na první otázku. Jo, teda vlastně ještě nějaké informace? Takže předtím, než začneme, je to vlastně jakoby rozhovor, kterej potřebuju do svojí bakalářské práce, abych ho pak mohl analyzovat. A po skončení našeho setkání už bude všechno probíhat anonymně. Vlastně tvoje jméno se nikam nedostane.
- P: To je dobře.
- K: Takže tak. A hned takhle ze začátku, tak já bych se tě chtěl zeptat, jestli bys mohla nějak svými slovy co nejpodrobněji shrnout, jak jsi se dostala, či co tě vedlo ke zkušenosti se stáním modelem při malbě aktu.
- P: Jasně, ale jsou to asi otázky, na kterým jsem ti tehdy odpovídala to nevádí? (je to jedna ze slečen co jsem oslovil, abych zjistil jestli je to téma dostatečně emočně nabité)
- K: To nevádí to já tu vlastně potřebuju takhle mít na tom záznamu, abych to pak mohl použít. Doufám, že ti to nevádí.
- P: Dobře, já si zkusím vzpomenout no, takže já se na tý škole studovala od prváku, takže jsem tam ty modely vídala, pak jsem tam zašla vídat, že se mezi modelama začly objevovat i lidi, který jsem znala jako spolužáky. Ale tehdy mi to přišlo. Jako že ježišmarja, to je hustý. Ty jsou tak odvážný, to já bych nikdy nedokázala. A tak. Tak jsem odešla studovat do Zlína, kde vlastně začli bejt ty modelové ještě mě bližší vlastně spolužáci, že to byli třeba lidi z ateliéru a že to dokonce byly holky, který jsem jako obdivovala, že mi třeba přišla ta spolužačka ohromně nádherná a pak najednou je to modelka. A já jsem to vlastně začla považovat jako takový. Ježiš Maria, to je tak úžasný to. Je tak odvážná. Ale no a tam jsem vlastně začala uvažovat, že bych do toho taky šla, ale pak jsem tam přestala studovat, takže to nevyšlo. A pak jsem se vrátila do Plzně. Tam jsem si od studovala magistra. Tam mě to přišlo nějaký, jakože tam bych do toho už vlastně nešla, protože v tom Zlíne byl jinej jinej ten ateliér na figurální kresbu. Tam byl takovej maličkej takovej útulný malej pokojíček, kde bylo třeba jenom 10 kreslících. A v Plzni tam je to vlastně ohromnej open space taková hala, ve který kreslí zároveň stovky studentů. A ještě k tomu to má prostě otevřenou střechu, takže tě vidí vlastně všichni ti studenti, protože nahoře procházej a víc shlíží na. Tebe i ze shora. Takže při studiu v Plzni na magistru tam už mě to jako nenapadlo, protože to je jako hrozný. Tam seš fakt jako hodně vidět. Tam tě vidí všichni najednou vše. A pá. Ty jo já teď nevím jestli v tom byl potom už jinej motiv než peníze po skončení studií, protože jsem klasicky dodělala magistra, měla jsem titul a nějak mě to asi napadlo čistě, že vím, že tam ten pan profesor bere, že jsou za to celkem hezký penízky. A asi to byla taková ta 1 práce, kterou po studiu prostě začneš dělat, protože. Je to rychlý. A víš, že to bude Tvůj první příjem, že jako. Po těch státnicích prostě

nepotřebuješ hnedka začít hledat něco jinde velkého a navíc jsem chtěla zůstat v Plzni a možná i ten motiv toho trochu pomaleji se loučit s tím s tou fakultou.

K: Hm a asi i s tím školním životem.

P: Ne zmizet tak rychle. No ano. Tak jsem začala.

K: No a mě by ještě zajímalo ty jsi to už trošku nakousla. Jak probíhalo to rozhodování celkově, že vlastně jako ze začátku jsem slyšel, že si nejdřív obdivovala ty spolužáky, kteří tam pózovali. A mohla bys to dát do takový, jako jak se tomu říká prostě posloupnosti? Co se ti honilo hlavou, než ses rozhodla, že do toho doopravdy půjdeš?

P: To je fakt dávno, ale vím, že jsem třeba měla takovej soudící pohled. Někdy, že jsem si jako říkala, vždyť já jsem třeba mnohem hezčí a ta holka nejl tak hezká, tak to bych přeci. Jako by já měla jakoby mít větší sebevědomí na to pózovat A tak. Že, že jsem to brala jako kdo. Teda může si dovolit bejt ten model a kdo jako ne takovýhle divný soudy jsem měla v hlavě. Možná tam byl i ten motiv, jakože chuť se ukázat. Možná, a to už jako tos to si v tomhle dám zpětně nějaký významy v tom celým konání. Ale možná, protože já jsem tehdy vlastně neměla přítele. A možná jsem je jako chtělo hledat ten obdiv jinde, když ho jako člověk nemá doma. Víš jako, že tam není nikdo, kdo ti říká, ty seš tak krásná.

K: Jo takhle.

P: Tak možná se mi chtělo jakoby jít mezi lidi, abych se ukázala, že. Že jsem krásná, nevím. Jakože ono to tak bylo hrozně rychlý. Já jsem se vlastně rozhodla hrozně rychle a hrozně. Rychle se to stalo. Já jsem o tom neuvažovala dlouho.

K: Fakt jo? a řekla bys, že ten obdiv si tam dostala? Pro kterej sis tam šla?

P: No jasně, tohle je totálka nabíječka sebevědomí na to je ta nejlepší.

P: Těsně předtím, že jo, člověk se tam jakoby zapíše teď. Teď to máš domluvený a máš a blíží se ten termín, kdy teda máš opravdu přijít, tak tehdy vlastně začli jo, a to si pamatuji. Tady ve Zlíně, já jsem to vlastně měla už tak nějak domluvený. Už bylo domluvený, že příští semestr bych začla, a tak jsem se prohlížela doma v zrcadle a najednou mi jsem si říkala, vždyť já nemůžu, vždyť se na sebe podívej šmarjá vždyť koukni se na to a najednou jsem si začala připadat extrémně ošklivá. A pak to teda nakonec nevyšlo, protože jsem přestala studovat. No a pak, že jo uplynuly ty další roky a já se dívám znova do toho zrcadla. To jsem ještě neuvažovala o tom, že bych začla v tom v tý Plzni pózovat, ale prohlížím se v tom zrcadlu a říkala jsem si, ježiš šmarja, co si v tom Zlíně blbla dyť nejsi ošklivá úplně. Já jsem si připadala fakt enormně ošklivá tehdy, jak měla přijít na řadu, prostě to se vysvléknout mezi lidma. Ale to teďkon v tý Plzni už vlastně nenastalo, jenom tam jako by přišla vlastně velká nervozita a do toho mě předtím ještě pokousali komáři. Já jsem měla strašně moc pupínků po celejch nohách a úplně jsem si říkala, ježiš marjá, vždyť já to mám příští tejdén pózovat, já budu od pupínku. To si o mě budou myslet, že jsem nějaká lepra. A na to řekla jedna známá, že jestli máš takovýhle pochyby o svém těle a znervózňujou tě pupínky. No tak to bys asi neměla pózovat asi nejseš ideální člověk. Tak jsem si jako řekla, to ale je asi

pravda. No, protože jako ne vždycky člověk může vypadat dokonale a musíš tam přijít každéj tejden.

K: Hmm, to mi přijde.

P: No a pak už se stalo nedalo vycouvat prostě jsem přešla.

K: Hm a myslíš, že bychom se mohli ještě vrátit k tomu, jak jakoby? Jestli si nějak vysvětluješ tu změnu mezi tím Zlínem a tou Plzní, jestli by ses mohla tak jako zamyslet? Proč si myslíš, že v tý Plzni to bylo? O tolik jednodušší než v tom Zlíně, i když to teda nakonec v tom Zlíně nevyšlo.

P: No, protože jsem byla o 3 roky starší. Protože jsem měla za sebou první vztah. A byla jsem mnohem sebevědomější a zdravější určitě.

K: Takže tam došlo k nějakému jako posunu toho, jak se ty vnímáš?

P: Určitě, vůbec to nebylo jako. Vůbec to nebylo vlastně náročný tam přijít a domluvit si ho, jakože tam už ty procesy v hlavě předtím, než se to stalo, tam byly úplně minimální.

K: Jo, takže vlastně skoro jako kdybys v tom Zlíně už si to všechno natrénovala a prošla si tím největším stresem podle toho, jak jsem to slyšel. A když jsi pak přišla do tý Plzně, tak tam už to šlo samo teda.

P: V tom Zlíně, to jsem si to jen domluvila a pak jsem začla v hlavě šílet, že co jsem si to domluvila, dyť to nezvládnou, ale naštěstí brzy na to jsem musela odejít a pak jsem na to úplně zapomněla úplně. Já jsem to přestala řešit nějakou myšlenku, že bych pózovala, jakože tam. To nenazvala bych v tom nácvik. Prostě jsem tehdy byla mladý, vystrašený kuře a extrémně nesebevědomá a prostě to byla blbost tehdy. A tak za ty 3 roky za ty zkušenosti to přišlo tak samozřejmě jako že mě to napadlo jako. Jakoby snadně vydělám na jiný peníze jako hezká brigádka, při který prostě se nenadřeš a tam už jakoby ty procesy v hlavě fakt nebyly, protože člověk prostě už jsem byla úplně jiná.

K: Jo a myslíš, že bys mi mohla ještě říct, kolik ti tak orientačně bylo, když si nad tím, když jsi byla v tom Zlíně a pak když? Přišlo na tu Plzeň.

P: Je ve Zlíně mi bylo 23 a teď v Plzni mi bylo nějakých 27 nebo 28..

K: No a teď kon bych po tobě chtěl něco, co bude asi trošku náročný, jelikož jsi říkala, že už je to trošku dýl, co si pózovala, ale jestli by ses mohla vyzkoušet vrátit do tý úplně první zkušenosti? A popsat vlastně jakoby ty, už si to trošku nakousla, ale jak ses vlastně třeba připravovala na to, než jsi tam šla? A tak.

P: Jako jako jako těsně předtím, jak jste si připravovala při tý cestě tam nebo?

K: No klidně i jako týden dopředu nebo co uznáš za vhodný, nebo co ti přijde, že jsi potřebovala udělat?

P: To už si fakt nepamatuju, protože tam to pro mě to nebylo nějaký velký připravování tehdy už takže. Takže tam neprobíhaly žádný náročný přípravy. Jenže jsem si určitě pořídila nějaký pevný, docela dost zakrývající kalhotky. Jo, protože v Plzni se totiž pózuje s kalhotkami. Tam není člověk úplně nahatej. Takže jsem si

pořádila nějaký pevný spodní prádlo na to. A pak jsem řešila. Ty pupínky no a nic moc jsem vlastně. Neřešila jo, tehdy jsem taky ještě vlastně se neholila, mívala jsem chlupy v podpaží a chlupatý nohy. A vím, že jsem tehdy jako řešila, že? To už možná byl větší proces tehdy, jakože přijít tam s tím chlupatým podpažím a nebát se vlastně toho nebo stát si za tím, že to je v pořádku, že to je, že to je úplně v pohodě, tak možná tohle to sem řešila.

K: No a dokázala bys třeba říct, jaks to vyřešila, nebo co ti pomohlo? K tomu si teda ustát? Jo teď nevím, jestli jsme se slyšeli. Ale ptal jsem se na to, co ti pomohlo jakoby ustát si to tvoje stanovisko toho, že se teda nebudeš holit. Jestli si třeba o tom mluvila s ostatníma nebo sama ses rozhodla, že vlastně.

P: To byla asi taková vnitřní zkouška. Jakože já mám v sobě někdy takovou. Sama sobě si dávám takový challenge. A to bylo asi prostě jako takové, jako to prostě vydržíš. Jakože? A to fakt nebylo nic velkého jenom jenom. Jenom si pamatuju, že jsem to maličko řešila, ale nebylo to nic moc velkého. Prostě jsem si řekla, to prostě vydržíš, to nevysrabíš a budeš sama za sebe.

K: Takže jestli to chápu správně, tak to bylo takový jako překonávání nějaký.

P: A zároveň já jako mám docela velký sebevědomí. Víš, že jsem tam nepřicházela s tím, že bych tam řešil nějaký velký vnitřní dilema, jako že jsem s chlupama ohavná.

K: Hmm takže tos měla zpracovaný předem a vlastně šlo už jenom o to.

P: Ani ne. Hmm ono to o to si to ustát no jako nenechat se vykolejit.

K: No a když bychom se vrátili ještě úplně do toho, nejvíc titěrného momentu, kdy vlastně jsi si měla poprvý sundat to oblečení před těma lidma tak vzpomeneš si na nějaký pocity zajímají mě mě přesně jako emoce, jestli tam byl strach. Nebo ...

P: To bylo. Třeba úplně úžasný, to byl strašně úžasnej pocit. Ohromně plnej adrenalinu. Já jsem se, já jsem se tak strašně bála. To je totiž něco tak. Tak nepatřičného ve škole, kde si 6 let studovala, jsem na tom místě uprostřed tý školy měla najednou svlíknout donaha to bylo tak strašně nepatřičný. **To byla to byla větší nahota, než nahota.** Já jsem do té doby třeba v pohodě chodila na nuda pláže, ale tohleco to byla větší nahota než nahota, protože si najednou byl nahej na místě, kde jsi nikdy do té doby nesměl bejt nahej. A kde jsi jedinej nahej, protože na nuda pláži jste nahatý všichni, že jo, ale tady seš jedinej nahej mezi stovkami těch tvech spolužáků.

K: To jo no.

P: Byl to. Strašně strašně osvěžující, jakože fakt doslova člověk cítí všechnu svojí kůži nahatou, protože prostě cejtíš si celý svý tělo najednou A všechno si uvědomuješ, ale ty prostě sedíš a musíš sedět a ani nehnout brvou a všechno to, co se děje ve tvý hlavě, ty tam třeba úplně jakoby v hlavě prožíváš ohromný. Ohromný dobrodružství a srdce ti buší a připadáš si strašně vyděšená, ale ale do toho máš to tělo strnulý, až z toho nemůžeš vycouvat, že jo? Nemůžeš se svlíknout a najednou se oblíknout jako a já. Pardon, já jsem, já jsem to, si to rozmyslela. Takže si tam prostě odsedíš tu hodinu a během toho to prodejkáváš.

- K: Takže když bys měla říct, jestli jsi měla nějakou techniku na zvládnání tady těch obrovských emocí a zároveň držení té pózy?
- P: Já jsem si to ale jakoby užívala svým způsobem, protože já si fakt připadám krásná, takže já jsem si připadala jako extrémně nahá, ale zároveň jsem si užívala, že? Užívala jsem si jako sama sebe, cítila jsem se dobře. Jenom jsem si připadala fakt jako hrozně exposed. . A to je celý.
- K: Teď ty jsi vlastně jakoby.
- P: Vlastně jsem se i těšila, až mě ty lidi uviděj, protože tam bylo pár lidí. Pár lidí, kterej jsem chtěla, ale třeba i ukázat, jakože. Že jsem. Trochu sebevědomější, ale jako prostě se jako ukázat, no.
- K: Vlastně tys tam byla..
- P: Třeba jako milenky, třeba jako. Milenky mého bývalýho přítele, kterej byl taky spolužák a ty jeho milenky, se kterýma mi občas zahýbal, byly taky naše spolužačky, tak tam bylo i takový, jako se ukázat. Jako já jsem pořád tady a takhle vypadám a víš něco? Jako trochu si počůrat patník v té škole něco takovýho nic.
- K: Jo jasně ukázat připomenout to své místo.
- P: Možná taky, no tam toho bylo spousta.
- K: A ty jsi vlastně mluvila o tom, že si to jakoby prodýchávala, tak dokázala bys popsat tady ten proces toho? Jakoby já jsem si to vyložil tak, že si nějak pracovala s tím stresem a s tím adrenalinem. Kterej tam byl a žes, to musela nějak jako zpracovat skrze to dýchání nebo.
- P: To vyloženě ne tam nebyla žádná extra vědomá práce, ale zároveň když tvý tělo, prostě musíš udržet nehnutý, tak veškerý vlastně pocity a emoce jsou jsou vlastně to jediné, co nebo ještě do toho prostě nemáš žádněj jinej vjem kolem tebe se nic neděje, čumíš do prázdna nebo před sebe, prostě na ten samej bod. Takže jakoby všechny emoce, který jsem nebo myšlenky, které mě napadaly, tak byly jakoby výrazný, nebo jedinej můj. Jedinej jakoby bod. Kterej byl tou dobou vždycky jakoby výraznější než kdybys třeba o něčem přemýšlel jinde. Takže si vždycky jenom na to člověk zase soustředil a. Já už nevím.
- K: To nevdá, jde ti to skvěle.
- P: Já jsem si to ale fakt totiž užívala. Víš tam nebylo potřeba nic vyloženě prodýchávat. Jenom se jsem se tak svezla na na takovým tobogánu. Fakt hustejch pocitů, ale. Vlastně ne netrval ani zas tak dlouho, pak už pak už to bylo v pohodě po chvílce.
- K: No a. Já vím, že ty jsi mluvila o tom počtu lidí, že třeba v té Plzni, že tam to bylo všechno prosklený a mohli na vás i koukat, vzpomněla by sis, kolik tam třeba bylo lidí při té tvý 1 zkušenosti a jestli to pro tebe hrálo roli?
- P: No jasně, stovky. To je fakt open space to má 2 patra a to 2. patro je jakoby není kompletní že jakoby. Tahlecta ten prostor, kde jsou ti modelové, tak má 3 patra

na výšku a kolem toho jsou prostě ty další 2 patra, který jsou prosklený, se špatně popisuje, ale vidí na ten na tu spodní.

K: Jo chápu.

P: Na ten spodní openspace vidí dvě Horní patra okna. Takže tam tam tě prostě vidí celá škola, ale zároveň jako nevidí, protože to nikdo neřeší, že jo? Jakoby nikdo nestuduje ty modely z té dálky. Navíc je tam vlastně. To je totiž ty hodiny tady v Plzni probíhají tak, že tam pózuje zároveň 10 modelů. Jako jsou tam několik tříd najednou, co si tam přišlo, přijde zakreslit, takže tam je fakt zároveň pouze strašně moc lidí a kolem tebe a kolem každého modelu je prostě kroužek těch kreslících, který tě vlastně tak uzavrou těma stojanama a ty jako nejsi zas tak moc vidět, ale člověk tam má pocit, že že tě vidí všichni a on kdyby chtěl, tak tě vidí každý, ale nikdo to tam samozřejmě neřeší, že jo, že tam jsou na to všichni zvyklí.

K: Jasně no.

P: Ale stovky no.

K: A řekla bys, že to pro tebe hrálo roli jakoby. To, kolik tam bylo lidí?

P: Tak to je úplně jinačí, než když. Seš někde sám s pár lidma tam slyšíš úplně veškerý hluk té školy.

K: Hm a myslíš že ti to spíš pomohlo, že tam bylo víc lidí a nebo to bylo náročnější z toho důvodu?

P: A myslíš víc lidí jako víc těch lidí, těch studentů nebo těch modelů?

K: Asi obojí nejdřív se zeptám třeba na studenty, že si říkala, mluvila jsi o tom hluku, že se to tam ztrácí.

P: No, to je určitě náročný. Takže ty seš prostě jedinej nahatej mezi stovkama stovkama lidí? Ale ale to, že tam jsou další ti modelové tak. To se ... No zase víš, že jakoby proč by se někdo soustředil vyloženě na tebe, když je tam další spousta modelů?

K: Hm, tak to zní jako že to docela pomohlo žes tam nemusela bejt sama. Chápu to správně.

P: No klasika.. To asi jo jo, to určitě.

K: Můžu se ještě zeptat, co co dělají vaši pořadatelé proto, abyste se aby tam jakoby panovalo nějaký bezpečný prostředí?

P: A v jakém smyslu bezpečný třeba myslíš nebo v jakým smyslu nebezpečný?

K: Myslím bezpečný prostředí tak, aby aby ses Tam vlastně mohla, aby ses cítila bezpečně, což může znamenat různý věci, ale třeba to, aby nějaký studenti se tě třeba nedotýkali, nebo prostě na tebe necivělii až moc. Aby nedělali, nechovali se nějak, aby to tobě bylo nepřijemný.

P: To se tam asi nedá úplně todleto. Kontrolovat no to si třeba pamatuju, že i já jako student umělecké školy, jakože i já nebo mí spolužáci, tak jsem vždycky věřila, že na ty hodiny anatomie chodíš jenom čistě ze zájmu o anatomii. A tak mi to i

přišlo, ale pak prostě, když tě třeba. Jeden ten samej kluk maluje pokaždý jenom tebe a maluje jenom tebe, tak pak mi to přestalo bejt příjemný zrovna konkrétně on, ale tam vlastně nemáš jako. To zastání, protože tam se nemáš na co? Na co vlastně odvolat? Nemůžu říct, mně se nelíbí, že mě kreslí, když on tam chodí na to kreslení, ale ty máš podezření, že nekreslí tvojí anatomii, ale že spíš už čumí. Když tě prostě maluje furt dokola a nebo, když prostě má jenom načrtnuto tady zbytek těla ale prsa jsou pokaždý dokonale do detailu vypracovaný prostě a jenom prostě ty prsa kreslí vždycky do detailů. To byl vlastně, já bych tam nevydržela dýl. Já jsem ráda, že to trvalo ten rok a víc už bych moc nechtěla, protože třeba tohleto. Bylo byly takový nepříjemný momenty, no který? Nedokážu si představit, že bych šla za profesorem a řekla mu teda, ten kluk mě kreslí, až moc často to. Je hloupost že jo? Každý tam chodí proto, aby kreslil, takže to je prostě nedokazatelný pocit. Anebo si tě ty studenti taky jako fotí, protože třeba nestíhají tě domalovat. Tak si tě vyfotí a potom to kreslí o přestávkách z toho foťáku a ty jim chceš důvěřovat, nebo samozřejmě já důvěřuji všem, že to bylo jenom proto, a že se to nikde neobjeví, ale. Ale necítila jsem tam jakoby prostor na to říct ne. Nesmíš si vyfotit moji nohu.

K: A jak jsi se s tím ty třeba jakoby vypořádávala? Měla jsi nějaký? Techniky nebo jak si o tom přemýšlela? Co ti pomáhalo důvěřovat těm lidem?

P: Já jen pak už nedovolím, nebo to tomuhletomu konkrétnímu klukovi jsem už nedůvěřovala, já jsem ho přestala mít ráda, už jsem se s ním nebavila, protože mi prostě začal připadat jako slizák. A to byl zrovna spolužák. To jako to moc vyřešit ani nešlo prostě. Jsem si to tam odpozorovala a pak už se mi tam ani nelíbilo a už to bylo jakoby pro mě hotová zkušenost a jsem ráda, že jsem z jeho zorného pole mohla by vypadnout.

K: A můžu se ještě zeptat i tím, že ty sis tam vlastně jakoby prošla? ty si prošla i tou školou, tak stalo se tam někdy, že vlastně učitelé by vás edukovali o tom, jak se chovat k těm modelům a jak jak jako zírat, nebo nezírat, jestli se zeptat předtím, než si jedeš vyfotit a tady ty věci byl tam nějaký jakoby společný společný pravidla, nebo to všechno bylo na základě důvěry?

P: Tak to si nepamatuju no to. To s náma nikdo neřešil tohle. Hmm tam si to dost hlídají ti modelové. Sami, protože v tomhleto obrovským množství. Si každé prostě asi hlídá ten svůj, to si kolečko kolem sebe a vím, že tam prostě byly dámy starý. Důchodkyně takový jako rázný, která jako by říkala, že ta by mu usekla ruku, kdyby si ji vyfotil. Jakože ta byla drsná tahle paní, a to je jasný, že? A že ta si to prostě hlídá sama, že jo?

K: Hmm a zachovala ses tak někdy ty, že by sis takhle pohlídala svůj prostor a svoje bezpečí.

P: Ne to já vůbec neumím tyhle věci.

K: A myslíš si že?

P: Třeba jednou tu jsem na sebe byla pyšná, že kluk vedle mě mě kreslil a pustil si nahlas jako z repráku hudbu. A teď mě bylo jasný, že ten. To byl nějaký nějaká sílenost nepříjemná a mě bylo jasný, že buďto si jakoby řeknu, co chci anebo

nechci anebo tam budu prostě hodinu poslouchat hudbu, která mě sere. A tak jsem si prostě zvedla a šla za ním a řekla mu, ať to vypne, že že mě to je nepříjemný, a to bylo jako pro mě úplně extrémně hustý. Jakože já teda z těch věcí obvykle neumím. No, takže tehdy jsem si nějak jako ten svůj prostor a pohodlí uchránila ale někoho konfrontovat, s tím jako asi někoho konfrontovat s tím že ho. Jaks to říkal. Že ho jako podezříváš z toho, že si tu fotku dělá, protože je úchyl tak to jako nechceš.

K: Jasně, no a nechtěla si ho konfrontovat i třeba kvůli tomu, že by sis říkala, co si ostatní mysleli. Co by si ostatní mysleli, nebo.

P: Co kdy?

K: S tou s tou fotkou, třeba že by tě pak třeba neměli rádi, nebo z jak z jakýho důvodu, že si třeba jako necítila, že na to máš právo jako model nebo ...?

P: Spíš se mi asi nechtělo dělat hysterku. Nechtěla jsem dělat jako z komára velblouda.

K: Chápu chápu no. Já jenom musím varovat, za chvíli nám tady vyprší náš čas z toho setkání, takže to stopnem a pak ti znova pošlu jakoby link a znova budem pokračovat dobře, tak jenom abys o tom věděla.

P: Tak já to vypínám.

K: Tak jo, tak tak to můžem teďka vypnout a já tě pozvu. A za chvíli budem pokračovat, jakmile ti to pošlu. Tak snad se to připojí. Tak supr supr slyšíme se. Tak já tě ještě teďka neslyším. Jo už tě slyším supr. Tak paráda, tak tak můžeme pokračovat. A mě by zajímalo ... Jo já. Teďka se nemůžu trošku chytout, o čem jsme se vlastně bavili?

P: O tom, jestli jsem si uchránila, jestli mě smí nebo nesmí fotit.

K: No to je ono. A myslíš si?

P: Ale třeba jak ses mě ptal, že jsem třeba neřekla, to neřekla jsem si o tom, žes mě, že mě nesmí fotit, aby si jako mě někdo ne něco nemyslel. Tak právě jestli tě to zajímá, tak on, jak mě vlastně maloval. Ten kluk pořád dokola a jenom mě. Tak tak nic, já bylo nepříjemný, že si ze mě jako dělali srandu a že jsem měla pocit, že si ze mě jako dělali srandu, že třeba jeden kluk mi říkal, ten je do tebe zamilovanej ne? A já říkám, no to snad ale asi ne prostě kreslí. Ale potom vlastně už mi začalo připadat, jak kdybych byla vlastně. Spolu s ním jakoby spoluautor nějaký perverzní situace. Víš, že že najednou mi přišlo, že to přeci vidí všichni taky, že já tam ležím. Pro nějakého perverzáka každej den v týdně furt dokola. Až víš, najednou jsem si připadala, že že i on mně si musí myslet, že to bylo, jako kdyby mě ojížděl před všema lidma každej den a já s tím nemohu nic dělat a připadala jsem si, že jsem slizká taky, nebo jakoby pošpiněna, že tam jenom sedím a nechám se prostě takhle perverzně furt dokola kreslit a všichni to vidí a všichni si myslí, že se mi to líbí. Něco takovýho víš?

- K: Hm to to zní jako docela náročná situace. Řekla bys třeba, že to byl i nebo na mě to působí tak, že to byl jeden z hlavních důvodů, proč si vlastně s tím pak i přestala? Chápu to správně takhle?
- P: Spíš ze začátku? Tak pro mě bylo hodně důležitý. Vypadat u toho dobře jakoby nastavit se tak, abych věděla, že mi to zrovna sluší, že takhle takhle prostě všechny mé tvary jsou hezky vidět. A pak vlastně ke konci. A já nevím čím. To bylo, jestli to bylo tím, že se mi teda třeba trochu léčilo sebevědomí. Všem jsem jako nepotřebovala bejt ta dokonalá, překrásná, ale že vlastně už mi bylo jedno, jestli prostě tady v týhle poloze mám fald, protože prostě ježišmarja, no a co a nebo, jestli tam třeba hrálo i roli. To, že jsem vlastně chtěla zeptat, připadat trochu ošklivě, abych přestala vlastně lákat tyhle úchyláky něco jako ho odradit. myslím si, že občas i jo zrovna. Konkrétně tady u toho kluka, tak vím, že ze začátku jsem se prostě fakt jako nastavila, aby to prostě bylo jako fakt hezký. A pak. Pak už jsem. To nedělala tady s tím klukem, protože jsem. Věděla, že tohle jako zneužívá a že jsem se vlastně snažila tak trošku jakoby krýt.
- K: Hmm, chápu. No a vlastně když vlastně tam máš tu. Tu starší paní, která si dokázala vlastně jako říct, že nechce bejt focená a měla vlastně i poznámky tady na toho kluka tak.
- P: Ne, ne, ne, ne, ne. To nebylo na něj, ono to bylo běžný.
- K: Jo to nebylo jenom ...
- P: Že si tě tam ty studenti fotí. Ale zrovna třeba, ona by jim to nikdy nedovolila.
- K: Jo a když si fotili tebe tak?
- P: A vždycky věříš že si určitě prostě vyfotili nohu, protože zrovna nestihli udělat prostě na noze. Ale co ty víš, co tam fakt na ty fotce je reálně prostě vyfocený, že jo? Nezkontroluješ jim to?
- K: Hm, a když si tě fotili tak, jako by ptali se tě, jestli si tě můžou vyfotit?
- P: No jasně, ale já jsem prostě řekla, že jo, protože prostě nechceš dělat tu hysterku.
- K: Hmm a cejtila jsi tam? Jakoby nějaký tlak, třeba i na to abys nedělala hysterku anebo.
- P: Ne ne kdybych řekla, že ne, to je nepříjemný, tak by to bylo úplně v pohodě. To jsou. To bylo jenom čistě moje, že? Tyhle věci se vlastně bojím říkat, ať nebo tak.
- K: No a další otázka by byla, co by si řekla, že podle tebe největší rozdíl mezi tou první zkušeností a tou poslední zkušeností, co si teďka měla?
- P: No mě to ke konci už fakt vyložene štválo. I tam začla bejt hrozná nuda. Protože nás třeba bylo až moc na to pózování, že přestali chodit i studenti a stávalo se, že třeba jednoho modela kreslil jenom jeden člověk a mě to tam prostě začlo štvát, ale hodně mi i jakoby. Mě se mě pak začla pak intenzivně pracovat hlava, aby začla, jsem si připadat vlastně méněcenná, protože kolem mě chodili ti profesori, kteří mi dali v magisterský titul. A teď mě potom vídali prostě, jak tam sedím

nahatá modelem a zdravěj mě a já jsem si, já jsem si v hlavě říkala, jak si určitě říkají, no, proto tohleto jsme ti titul ale nedali jako. Anebo tylety prvácci prostě, který čerstvě nastoupili do školy. A teď oni mě nedělají ty lidi hrozně rádi. A ale, ale když jsem se třeba objevila na nějaký párty, tak mě tak mě jako představovali svým kamarádům. Říkají, to je modelka z naší školy a já jsem si v hlavě říkala, ale já nejsem Sakra modelka já, já jsem normálně umělec jako jako vy na navíc už to mám dávno dostudovaný. Nebo třeba jsem občas nějakýmu tomu děcku poradila, jakože se mu říkála to máš trošku, a to anatomicky špatně, nebo ten a ten detail, to bych trošku líp vystínovala prostě jsem občas vlastně poradila a pak mi v hlavě došlo. Vždyť oni ale neví. Že to máš vystudovaný a že ti figurální kresba šla. Vždyť oni si myslí, že když nějaká normální holka a budeš jim tady radit jako umělcům. Já jsem si vlastně začala připadat hrozně méněcenná a ta hlava mi tam začla fungovat nebo pracovat. Zas tímhle tím směrem, že jako jsem potřebovala vlastně už odejít, protože jsem potřebovala vlastně dělat něco důležitýho.

K: Takže řek.

P: A celkově už mi to prostě tam vadilo, no.

K: Takže, řekla by si, že to pózování se stalo na tu část, kdy si to dělala součástí tvé identity, jako by když tě ty lidi tak představovali, tak jestli jsi to vnímala, tak taky?

P: Mě to bylo chvilku extra příjemný, protože já jsem bývala docela introvert během svého studia a měla jsem málo kámošů, ale třeba kdybych věděla, nebo kdyby, kdybych přišla znova do prváku, kdybych se mohla vrátit? Tak bych v tom prváku určitě začala pózovat, protože to byla úžasná. Jako já jsem měla najednou tolik známých na té škole mě každej znal a já znala je, protože když se tam prostě kreslí už nějakou několikátý den vkuse. A trvá to celých 6 hodin, tak se prostě najednou začnete zdravit, protože to by bylo trapný. Se tam vídat a nezdravit se. No a příště si prostě něco řeknete. Takže já jsem najednou měla ohromnej počet známých a to pro mě bylo jakoby nový a i mi jakoby bylo mega příjemný, že se o mě po té škole mluví a že támhle prostě slyším, jak někdo někomu se hrozně líbím a jak jsem jeho oblíbená modelka? A chvilku jako jsem si připadala hodně hustá, jakože víš, co takovej těch 5 minut slávy? Já jsem si prostě připadala jako modelka naší školy. Nejoblíbenější modelka naší školy, takže jako by pár měsíců jsem z toho byla úplně nadšená a jako by fakt mě to bavilo. A. Jako jo, připadala jsem si tak ale. Pák, tak jsem teda nechtěla jakoby, pak pak se to jako by zajídalo už no.

K: Takže vlastně s tím pózováním přišel i nějaký sociální status, kterej? To přinášelo, dalo by se to tak nazvat.

P: Já fakt nevím, co všechno si člověk vytvoří za teorie v hlavě, že jo, já si tady třeba myslím, jak jak o mě celá škola mluvila a třeba vůbec, jakože o pár případech vím, jo, ale jestli nějaký status jako fakt fakt nemám potvrzení, jo vím, že žen se o mě trochu vědělo.

K: Tak mě to. Mě to zajímá z toho tvýho pohledu, vlastně jako z toho subjektivního.

P: Jo, tak nejdřív jsem měla pocit, že mám jako status, že jsem prostě krásná modelka. A že jsem jako oblíbená. Ale ale ten status mě pak začal štvát, protože jsem chtěla bejt přeci umělkyně.

- K: Tak supr. No a mě by ještě zajímalo, jestli ta zkušenost s tím pózováním má nějaký vliv na tvůj běžný život, pokud teda nějaký má.
- P: Já myslím. No myslím si, že rozhodně mě to jakoby vyfluslo pryč z tý Plzně, že že? Já jsem si tam vlastně. Zůstala až až moc dlouho, až mě to vlastně začlo štvát, takže mě to tak hezky vlastně rychle poslalo pryč a byla jsem vlastně konečně jsem se hnula. Možná i to, jak jste si tam vlastně připálit strašně méněcenná na konci i vlastně, že nejsem ten umělec a že nic nedělám, tak mě to třeba donutilo fakt jakoby zažádat si o nějakou hezkou pozici v oboru. A co se týče toho těla jakoby myslím si, že ten stud tam vlastně odpadnul úplně. Nepřipadám si, že bych se nějak styděla za nahotu. Já si teď pamatuju, jak jsem ti vlastně tehdy psala a teď si to pamatuju jenom jak jsem ti to psala, ale. Já jsem ti tehdy říkala, že tím, jak jsem vlastně sundala z toho těla, tu tu nálepku, že to je jako tajemství a že to patří jenom do postele, že to je vlastně sexuální objekt. **Jak se z toho těla udělala Tělo s tím, že přestalo být jakoby jako erotický?** Tak mě v něm vlastně začlo jakoby být jako líp, že teďkon, třeba když se svlíknu. Já mám takovej pocit, ale mám pocit, že teď když se svlíknu tak to není jako erotický, ale je to prostě normální. Že tam ten stud už není, ale zároveň tohleto všechno vlastně zase odchází s tím, jak člověk už tu nahotu nemá tak přirozeně v každodenním životě, tak se to vlastně všechno zase vrací do starejch kolejí.
- K: Takže si to musí člověk občas připomínat. Skoro až.
- P: Možná ale tak to to dělají i lidi kolem tebe, jakože třeba. Tady jsem mohla rok být mezi klukama nahatá a nikdo po tobě neslintal a jakoby. Bylo to hezký a povídali si s tebou a bylo to prostě fajn. A teď v práci mám jenom tričko, ve kterým jsou vidět bradavky, jakože se rýsují a kolega čumí jak nějaký perverzák, jakože to prostě dělají lidi kolem tebe nebo jako společnost, že jo Jak to přijímá? Na škole **V Umění je ta nahota prostě jako přijímaná jinak než v běžném životě.** Ale to jsem ti ještě chtěla říct, jo, myslím si, že rozhodně co, za co jsem třeba fakt hodně ráda. Bylo to ta změna toho vnímání toho těla, že právě na začátku, jak jsem se tam tak nastavovala a pózovala prostě a hezky a pozičky a slušivý a ke konci jsem si tam klidně udělala špaldy A tak, že to mě to mě na tom asi bavilo nejvíc jako posun, že už mi to začlo být vlastně jedno, jako kdybych tam přišla s tím, že jsem byla strašně hladová po obdivu. A odcházela jsem úplně po zuby plná obdivu a pochval. Až až mě to začlo být absolutně jedno, protože jsem věděla, že prostě. Však to. Je to vlastně jedno no. Ale možná i teď vlastně odcházím, protože teď, jak mě právě napadlo, že bysem si zase zapózovala, tak to bylo, že jsem si prohlížela v zrcadle a říkala jsem si, no, já jsem hezká, to je škoda, aby to viděl jenom jeden chlap, jakože? Tyhle věci se možná chtějí trochu dobíjet nebo prostě člověk zapomíná.
- K: No a, řekla bys, že to nějak třeba ovlivnilo i tvoje intimní vztahy potom? Partnerský třeba.
- P: Víím ale tehdy, když jsem pozvala, tak jsem byla docela jakoby i jako v tom seznamování, že? Jsem si začla tak jako. Sebejistěji povídat s klukama. To nevím, jestli bylo třeba tímhlectím, možná tím, jak jsem měla pocit, že jsem jakoby víc vidět. Že jakoby si to můžu dovolit, že jako ho toho kluka neoslovuji, a to byly jako ty kluci z tý školy, že jo? Co mě Kreslili ale přijít za nějakým tím klukem, kterého

znáš od vidění a přijít jako ta modelka a začít si s ním povídat, tak se cítíš jakoby víc. Víc v pohodě a víc sebevědomě přijdeš, než kdybich přišla jako úplně cizí holka, kterou v životě neviděl nebo prostě jsme se potkávali jenom nějak v kantýně.

K: Hmm jasně.

P: Ale vím, že tehdy jsem byla jakoby dost odvážná, a to nebylo, jakože bych je šla balit, ale prostě jsem se jakoby přátelsky bavila vlastně s klukama, což pro mě absolutně běžný jako není nebo nebývalo. A teď třeba nevím, já jsem si to dlouho neměla šanci vyzkoušet, tak tak nevím, jestli to vydrželo nebo ne.

K: Aha, vidíš přemýšlela jsi třeba nad tím, jak tu činnost toho pózování, jak se na to dívá tvoje rodina a přátele, jestli to hrálo roli v tvém rozhodování a tak?

P: Rozhodování blbé. Ale pak, jako jsem si uvědomila. Jak jsou fakt ty světy rozdílný třeba. Třeba moje máma mi potom na to řekla jako a budou si tě vlastně ty kluci z té školy vážit, když se jim tam prostě takhle vystavuješ nahatá, nebo si o tobě myslet, že jsi šla jako lehká holka, jí říkám mami, to jsou studenti umění, ty to prostě beru jako anatomie. Ježišmarja, nikdo si tam o modelkách nemyslí, že jsou to děvky. A nemyslím si to jo nemyslím si opravdu že by si to ty kluci tam mysleli o těch modelkách. Ale zároveň mě strašně vlastně urazilo. Urazil ten pohled tý mámy, že jsou fakt reálně lidi třeba na světě, který si myslí, že když prostě holka je někde sebevědomě nahá, že jako je děvka nebo že by, že by jí tak jako mohli začít muži brát. Hrozně mě to popudilo tehdy.

K: A osobní zkušenost s tím nemáš, že by tě někdo takhle odsoudil?

P: A ne rozhodně ne.

K: Tak to je super. No a.

P: Nebo nevím, no třeba si to mysleli. Ty kluci v hlavě, nevidíš jim do hlavy, ale rozhodně to se mnou nesdíleli. Byli moc hodní hodně.

K: No a když bys měla říct nějak za sebe, jak se na pózování dívá společnost? To už si trochu tak naťukla.

P: Err tak většinou když to třeba někde řeknu tak, že to je hrozně odvážný a hustý a že mě obdivují. Že tu nahotu pořád berou jako něco. Něco zvláštního, no jako mě na tom nepřijde nic moc odvážného nebo k obdivu prostě asi ne. Já si myslím, že pro mě je to normální, že jo? Já si myslím, že je to spíš mělo bejt jako normální. A ne. Jako ty jsi tak odvážná. Nevím, tak to mi přijde zvláštní, že nahota je něco hrozně odvážného.

K: A ještě tady mám otázku, jestli by sis dokázala představit, že bys pózovala před lidmi, který znáš, a tak to už si vlastně. Tak jako naťukla, že jste se znali s těma studentama. Myslíš, že je v tom rozdíl, když pozoruješ před lidma, který tě znaj a který tě neznaj?

P: Určitě, vlastně když mě malovali kamarádky, tak jsem se docela i styděla. Možná víc, když občas přišla nějaká známá si ke mně sednout. Ale jako by to bylo různý,

to je, jak se zrovna člověk vyspal, tak tak se cejtíš. Někdy to bylo v pohodě, někdy ne.

K: Dokázala by si říct, co tě tenkrát táhlo zpátky, teda ona to byla tvoje práce, ale jako by jaká byla tvoje motivace pokračovat v tom pózování?

P: A to už byly prostě jenom peníze a že prostě se nechtěla tomu profesorovi odejít v půlce roku. Že jsem si prostě řekla, že je slušnost tam vydržet 2 semestry. A nedá, nedělat mu prostě čáru přes rozpočet, že by najednou měl o modela míň, ale ten druhý semestr už jsem fakt jenom jako by pózovala, protože jsem. Měla nějaký tenhle pocit, že by to bylo neslušný odejít, ale už mě to tam nedrželo vlastně. Moc z jinýho důvodu. Ale zároveň to byly peníze a furt to jsou jakoby docela hezky vydělaný peníze. Snadno, já jsem v životě nepřečetla tolik knížek, v životě jsem tolik toho neuplatnila. Já jsem furt měla v uchu sluchátko s nějakou přednáškou nebo podcastem nebo audioknihou. Jakože od té doby jsem to vlastně neměla možnost takovou věc zažít, takže ono to. Je to příjemná forma práce a hezky placená.

K: Jo to zní hezky. Když bys měla nějak za sebe říct, jací jsou lidé, kteří pózují, myslí, že mají nějaký společný charakteristiky?

P: Rozhodně si myslím, že je tam několik. Druhů vím třeba. O lidech, který to dělají, protože vlastně chtějí provokovat. Že vím, že tam byl takovej starej pán. Kterej, kterému se jednou postavilo péro, zatímco ho malovala moje kamarádka. A po přestávce se jí ptal, jestli si přeje, aby ho zase postavil, jestli si to jako chce dokreslit tak jak to bylo. A to si myslím, že vyloženě ten chlápek si to tam jako chodí užívat a že to je, že to je exhibicionista a těchle lidí jako ještě mám jednu kámošku, která je evidentně exhibicionista. Tak těch je tam určitě pár. Taky znám pár lidí, který. A já počkej, jak kdyby si už si teď kon si vybavuju, že jich je hrozně moc další moje kámoška a tak dále. A pak jsou to lidi, který se šli jako překonávat bych řekla, že to mám taky kamaráda, a i já jsem vlastně šla z tohodle z toho důvodu, že jsem se chtěla překonat a nějak vlastně odloupat si nějaký. Nějaký zábrany ze sebe. Že ten kluk ten Zbyšek, tak on to je můj kamarád, tak ten si tam vyloženě šel jako sednout nahej, což, což je ještě větší. Vlastně překonání se a ten to šel dělat. Z tohodle důvodu se překonat. Ale v té Plzni nevím, no protože tam vlastně pózou hlavně důchodci a pro ně bych řekla, že ta motivace je to, že prostě máš peníze za to, že sedíš. Že pro ně, to je jakoby úplně při. Přivýdělek za nic. A tam nevím, jestli jsou nějaké motivace jiný než čistě tohle, no. Pak je tam pak tam byla jedna holka, která dělá body building a ta si myslím, že se tam taky nějak jako chodí ukazovat, nebo že jí to třeba dělá dobře, aby bylo vidět to, co vlastně tak pracně buduje.

K: No tak super. Další otázka je, jestli je nějaká vlastnost, která ti podle tebe pomohla se vypořádat s těma nároky těch toho pózování, kterou třeba jiný lidé nemají?

P: Myslím si, že u toho pózování je důležitý, že ti nevadí bejt sama se sebou ve svojí hlavě. Je u toho je vlastně hrozná nuda někdy. Sedět prostě 3 hodiny v kuse. Podle mě nevydrží každá i kdybys byl nestydlivej nebo stydlivej, tak prostě jenom přemýšlet. A i to vlastně mít nějakou jakoby nějakou práh bolesti posunutý, protože spoustukrát se stane, že tě prostě ta póza fakt strašně bolí od 1 minuty a

víš, že prostě ji nesmí změnit ještě tu hodinu a pak po přestávce znova a znova a znova až do konce, nebo tě začne mravenčit noha a prostě se nemůžeš ošívát, tak si to prostě prodejdáš. Tak si myslím, že nějaké vnitřní. Klid tam je potřeba mít v hlavě.

K: A co si třeba ty dělala, když jsi se extrémně nudila?

P: Já jsem si třeba v hlavě zařizovala domy. Anebo jsem psala básničky, který jsem potom rychle hodila o přestávce na papír, abych je nezapomněla, tak jsem je nejdřív psala v hlavě. Nebo jsem si pouštěla film v hlavě a. Jakože člověk to někde snaží zabavit různě, ale já jsem si často pouštěla ty ty do uší nějakou hudbu nebo tak, ale ono to pak vlastně nejde vždycky, protože člověk je pak zahlcenený, když vlastně máš v uších nějaký zvuk, třeba těch 9 hodin denně a několik dní v tejdnu za sebou, tak ke konci už jsem vlastně nic nemohla poslouchat, protože. Už toho bylo moc. Tak jsem potom už vlastně setrvala v hlavě jakoby potichu osamotě. Anebo vlastně tam byl taky zajímavý moment z toho, že ty přestávku třeba jako s někým zavředneš do rozhovoru a třeba je to zajímavý rozhovor a teď najednou se zatleská konec pauzy a ty si musíš jít sednout a teď jako si vlastně vůbec nedořekl tu svoji myšlenku. A teď třeba 45 minut čekáš na to, až si budeš moci k tomu člověku vrátit a doříct mu to. Že tam byly takový a teď nevím, proč jsem to chtěla a proč jsem o tam začla říkat? Jo nějaká ta trpělivost, nebo já nevím, co jsem tím chtěla říct.

K: A je něco, co bys poradila lidem, kteří zvažují, že by do toho šli?

P: Já si myslím, že se tam člověk zjistí o sobě hodně. A zvlášť, jestli se to třeba člověk bojí extrémně, tak bych tak bych jakoby do toho možná šla, protože. Protože tam prostě zjistíš, proč se to tak moc bojíš něčeho. Jakože nemyslím si, že takovýhle zážitek je na škodu. Pak se tam ta osobnost trochu vybuduje jinak, řekla bych.

K: Jo a myslíš si že se to dá naučit? Stát v poloze.

P: To já nevím. Já jsem třeba byla hrozně jakoby nebo. Ty staříci někteří tak vydrželi stát dýl, jak třeba já. Dyť já nevím, jestli má vliv nějaká nějaká síla svalů, že seš. Třeba zvykej na nějaký typ bolesti, nebo. Nevím, ale třeba když jsem dělala ty pohybovky, to je, že každých 15 nebo 5 minut měníš pózu, tak tam člověk musel bejt dost kreativní, protože za chvíli zjistí, že tolik pohybů vlastně člověk moc neumí vyvinout a až ještě prostě musíš dál pokračovat. Tak i já ale to už je asi dost plácám.

K: No a když jakoby vymejšíš ty pózy, tak vymejšíš je ty, a nebo jsou ti zadávány.

P: To je různý. Někdo ti dá volnost, protože chápe, že že. Potřebuješ vlastně si dát takovou pózu, kterou víš, že zvládneš, a to jsou hodný profesori a pak jsou třeba profesori, který ti řeknou, dejte si, prosím vás hlavu, tak za hlavu, takhle tu ruku a tu s tu nohu si dejte za hlavu, jo jo, to je perfektní, tak jo, vydržte. Jakože byl tam i takovejhle drsňák, který si tě nastaví a ty potom tam skučíš bolestí strašně dlouho.

K: No a co třeba cejtíš v takovýhle situaci?

P: Prosím tě to strašně bolí. A čekáš a čekáš a přeješ si, aby to brzo skončilo.

- K: A seš třeba i naštvaná na toho učitele.
- P: A ne tak. Tam prostě to je tvoje práce. Pro to tam přišel tys tam nepřišel dosud peníze zadarmo.
- K: Tak poslední otázka, jestli je ještě něco, co bys považovala za důležité a ještě tu nezaznělo.
- P: Ne možná ti jenom říct, že se omlouvám za to, že jsem plácala blbosti. Nevím, jestli to vůbec bylo zajímavý, co jsem říkala.
- K: Hele mně to přišlo extrémně zajímavý, mě to přišlo fakt hodně dobrý, že.
- P: Dobře, tak to jsem moc ráda.
- K: Tvoje vyprávění bylo plný.
- P: Dobře nevím, no nic nechme vzkázala divákům důležitýho.
- K: Dobře, no tak to já ti extrémně děkuji.
- P: Já tak rádo se stalo.
- K: A teda vlastně ještě dvě Poslední otázky, nejvyšší dokončený vzdělání seš teda magistr že jo.
- P: Jo magistrem.
- K: A v jakém pracuješ oboru?
- P: Teďka pracuji v galerii jako edukátorka.
- K: A poslední otázka úplně, kolik ti je let?
- P: 29 myslím, já to zapomínám.
- K: Tak takhle super. Hele tak já ti ještě jednou hrozně děkuju a doufám, že budeš mít krásnej život. Je to je to je to fakt dobrý.

Rozhovor Linda.

- K: Tak jo. Můžeme začít já tě tady, teda dneska vítám. A ještě předtím, než začneme náš rozhovor, tak budu muset udělat nějaký formální věci, takže na úplně na začátek se tě zeptám na informovaný souhlas, teď budu citovat přímo souhlasíš s tím, že během našeho rozhovoru pořídím audio nahrávku, jejíž anonymizovaný přepis, který ti poskytnu k odsouhlasení, zpracuji v rámci výzkumné části své bakalářské práce?
- L: souhlasím
- K: Super. Ještě se chci ujistit, zdali nemáš nějaké výhrady k informovanému souhlasu, či jestli není něco například špatná lokalita, občerstvení, co by v tobě v tuto chvíli vzbuzovalo nejistotu, odpor, rozpaky, či kterékoliv jiné negativní emoce.
- L: všechno je v pořádku
- K: Super super, je něco, čemu bych se měl v průběhu rozhovoru vyhnout? Co je ti nepříjemné, jako je třeba oslovení, určitá témata nebo oční kontakt?
- L: Ne. Všechno v pořádku
- K: Tak jo dobře, kdyby ti přeci jenom bylo cokoli nepříjemné, prosím, neboj se mi to říct a vyzkoušíme s tím něco udělat. Zároveň, kdyby během mých otázek přišla nějaká, na kterou nechceš odpovídat, určitě na ni odpovídat nemusíš.
- L: Dobře
- K: Předtím než se teda přešu, přesuneme k našemu tématu je ještě něco ohledně dnešního rozhovoru na co by ses chtěla zeptat?
- L: Zatím o ničem nevím.
- K: Dobře. Tak super, tak se dáme do toho. Já se takhle na začátku rovnou co nejobecněji zeptám, jestli bys mohla popsat a nějak podrobně shrnout, jak ses dostala ke stání modelem při malbě aktu a jak třeba probíhalo to rozhodování, jestli do toho půjdeš, nebo ne?
- L: Hmm. Ehm teď to začalo asi Ehm tím žeee, to hodně začali zmiňovat Ehm...kamarádi z mých kruhů, kteří mají vystudovanou nějakou uměleckou školu a asi jakoby s tím, že nemám nějak problémy s nahotou, nebo tak a aáá,... mi tak začali nadhazovat, že bych byla dobrá stání modelem při aktu právě. A tak jsem si nejdřív ehm hodně dlouho říkala, že to je blbost,ehm protože jsem nevěděla třeba, jestli tam nejsou nějaký kritéria k tomu, jak je člověk moc potetovanej nebo tak. Aaa ..nakonec jsem se ozvala sama naaa ...veřejný stání modelem na jakože veřejný hodinovky prostoru 39. Aaaa... tak jsem tam párkrát byla. Tak jsem se k tomu dostala a potom jsem se snažila vlastně.. ehm sedět i někde dál aaa seděla jsem ještě na avu. To jsou zatím takhle všechno.
- K: A tušíš, že když ti kamarádi říkali, že bys byla dobrým modelem, na co naráželi nebo respektive co tím mysleli?
- L: Ehm ...Vlastně ani moc ne. Ehm... jako nevím třeba nějakou... bezprostřednost ehm stavení se z mého pohledu ke svému tělu , jakoby ,že že s ním nemám problém a tak. A vlastně že dost často zmiňovali, že většinou modelové na školách jsou starší lidi a že by se jim jakoby právěže hodilo malovat někdy i mladší lidi, protože je to jakoby jiná studie toho tý anatomie a tak.
- K: Jo. No a když jsi se teda dozvěděla o tom, že to takhle někde jde, tak dokázala bys, ehm popsat ten proces toho rozhodování, že do toho půjdeš a popřípadě, co jsi cítila předtím?

- L: No já jsem docela taková horká hlava, takže prostě jsem byla v tom, že jakoby, že mi vlastně o nic tolik nešlo. Že jsem si našla takový stání, co to nabízeli dobrý peníze a mě se peníze docela hodily, takže.... Asi tam byl pro mě takovej jakoby pro ni kdo už takovej jakože le to je jakože veřejný a že na to můžou přijít úplně random lidi, který. ...Vlastně vůbec nevím, co bych od toho mohla čekat, tak jsem z toho byla taková trošku nervózní. Ale vlastně když už jsem tam potom stála, tak. ..Bylo to víc, že to bylo veřejný, tak to bylo anonymní pro mě.No aaa.... Během nějakýho rozhodování, jakoby je tam asi určitá tréma a nervozita, je něco jinýho jakoby skákat do rybníku nahatá před svýma kamarádama a potom jakoby někde pózovat v určitý stabilní pozici. Takže vlastně jsem si to neuměla ani moc představit. Taky jsem si to párkrát třeba trénovala doma. A Jak.. jak dlouho třeba vydržím v jedny pozici a nebo tak. A nakonec. Tady to veřejný stání, tak i byly pohybovky, což je vlastně slastně náročnější, protože. Err pohybovky jsou o tom udržet se v nějaký dynamický pozici třeba 2 minuty a to je docela jakoby. ...Těžký na nějaký svaly, nebo že člověk se někdy dostane do takový pozice a myslí si, že je to v pohodě. Ale po 50 vteřinách už chce umřít, protože to je fakt náročný a začne se strašně potit a do toho ještě jakoby ta.... Tréma a tak ..jakoby z těch prvních pozic. Tak ehm to k tomu přidávají ještě.. třeba třeba třas těla.
- K: Jak jsi se s tímhle s tou s touhletoú náročnou situací vyrovnávala?
- L: Hmm...
- K: Co ti třeba probíhalo hlavou?
- L: No pro mě to bylo takový podobný, jako když....když člověk třeba přednášet na základní škole prezentaci před třídou, že má nejdřív takovou trému a někomu to zůstane celou tu dobu. Ale je to většinou jakože po nějaký chvíli přešlo, takže jsem si tak prohodila nějaký první tři pozice a potom už to bylo v pohodě. Ale bylo to zajímavý to sledovat v tom že jakoby.... No...Fakt hodně ten třas z toho těla a jako by, a že jsem úplně cítila, jak jsem se všude orosila a že se mi nahrnula hodně hodně krev do tváře a úplně ze mě začal stékat pot a já jsem si říkala, že to ty lidi strašně musí vidět. Teď se z toho ze mě teče a byla jsem z toho o to víc nervóznější. Ale nejde v tom vlastně vydržet. V takovýmhle stavu moc dlouho ani jako ve fyzicky mi přijde, žeže bych se tam to? Ehm pořád rosila jakoby a to po chvíli prostě odstoupilo a já jsem to potom ani tolik nevnímala. Já jsem se spíš dostala...do takovýho jakoby v tranzu nebo meditace toho, že že to najednou jsem se nějak od toho úplně vzdálila a vlastně ani ty lidi jsem nevnímala moc a ... Nebyla jsem třeba schopná s nima vůbec navázat oční kontakt. To jsem se docela styděla, nebo přišlo mi to potom v tu chvíli mnohem intimnější, jako by kdybych si vybrala jednoho člověka ze třiceti, co seděli kolem mě, že bych si s ním navázala oční kontakt, tak mi to přišlo hodně intimní, a to jsem se moc neodvážila.
- K: No a takže ono to po chvíli jako by odeznělo samo nějak. Byla tam z tvý strany nějaká iniciativa toho, třeba si něco říkat.
- L: Hmm.... Já jsem to brala hodně takovou formou meditace a že jsem většinou upřela, jakoby strašně pohled na jedno Místo a. ...Vlastně jsem se soustředila spíš na takový. ...Halušky co mi začínaly jakoby na těch vizuálech, protože tam byla dřevěná podlaha a bylo zajímavý, že to začal jakoby se invertovat barvy a že se to začalo různě vlnit a všelijak, tak jsem se hodně soustředila na to a dělala jsem si takový jakoby tripy z toho, aaa tak to bylo hodně zajímavý, ale. ...Já si jinak vlastně pracuju v hlavě hodně spíš mimo tyhle ty zkušenosti a přijde mi, že pořád. Takže. Naopak tohle byla pro mě fakt vyloženeň forma, kde jsem hodně často vypla a byl to pro mě jakoby místo, kde jsem. Najednou měla úplně čisto..... Myslím si, že kdybych, ehm naopak začala hodně jakoby se hloubat a nějakých svých myšlenkách. Tak bych se potom třeba přestala soustředit na tu polohu a je ho

hodně lehký se z toho vychýlit jakoby, že třeba začne hodně padat hlava na 1 stranu, nebo jakoby, že se člověk tak nějak blbě uvolní nějaký svaly, který měl předtím zapnutý. Takže jsem se spíš soustředila na to, jak kde, jak napnutý to tělo a jakoby právě jsem se třeba hodně soustředila na ty pusinky toho těla. Třeba jsem zjistila, že mi hodně svévolně padá hlava na 1 stranu vždycky. ...aaa... Tak jsem to spíš zkoumala po ty fyziologický stránce, co to dělá, nebo jak to tělo trne, když je ta poloha delší aaa jak třeba začíná bejt nepříjemný, jenom když je, když má, třeba když má sedět hodinu a půl na židli, A jak je lehce vychýlená páteř, tak jak to začíná bejt nepříjemný a to člověk se Takže to pro mě bylo spíš takový vyvádění se z komfortní zóny a překonávání bolesti. Dost často

- K: A bylo třeba něco, co ti pomáhalo překonávat tuhle bolest.
- L: Hodně jakoby to, že ráda pušuju svoje limity, takže jakoby,... třeba když jsem seděla na tom avu a seděla jsem v jedné pozici právě tu hodinu a půl. Tak oni mi řekli, že si můžu vždycky říct kdykoliv chci pauzu a já jsem. ...Na truc jako bych chtěla strašně jako vysedět nehybně, co nejdýl, co to dokážu,... abych sama sobě dokázala, že to prostě dokážu. A... Tak jsem se právě jakoby pušovala třeba až na tu hodinu a půl, což jakoby většinou je dobrý si dávat pauzy třeba po těch 45 minutách. ..Ale když to sezení třeba ve stejný pozici mělo bejt třikrát stejně,.. tak už to potom bylo náročný, když jsem tam šla jakoby po ránu na 3 hodiny a mělo to bejt třikrát tejdě, tak to tělo už fakt nechtělo jít. Zpátky do té pozice.
- K: Takže chápu to správně, že si to dělala spíš jako by pro sebe, než pro ostatní jsi překonávala ty limity?
- L: To určitě jo, asi mi to bylo jakoby jedno, protože jsem věděla jakoby, že oni to potřebují a....Že jakoby já jim dokážu nabídnout to, co oni potřebují, ale jakoby já jsem pro sebe chtěla, jakoby tam si ze sebe vydupat víc. Tak.
- K: Měla jsi předtím nějakou dřívější zkušenost s tímhle typem pózováním, nebo to pro tebe bylo úplně nové?
- L: Hmm jenom jsme si tak jakoby třeba... Kreslili s kamarády sami sebe navzájem. ...A nebo jsem sem tam takhle jakoby stála právě někde kamarádům, ale tam to nebylo takový, že bych se potřebovala někam pušovat, takže to pro ně bylo takový hodně uvolnit. Nebo jakože... No ono se to potom hodně. ...i Spíš než jakoby to samotný stání se mnou hodně dělalo potom, když jsem viděla ty výsledky, co ty lidi malují? A... Vlastně ...to pro mě bylo ...já. Nevím, jestli teď třeba nezabíhám na nějakou otázku dál..
- K: Ne ne klidně můžeš mluvit.
- L: Ale. ..Já jsem si třeba.... Díky tomu, že jsem potom mohla vidět nějaký ty výsledky samozřejmě ne vždycky, protože nějaký lidi to nechtěli ukázat, protože se třeba styděli nebo jakoby se necítili komfortně to ukazovat všem nebo mě. Tak jsem si vlastně na tom vyléčila docela nějaký mindráky, jakože že, ...že jsem měla strašně.... Že na mě je strašně ošklivý tohleto a tohleto a tohleto se mi na sobě strašně nelíbí a jakoby tady jsem tlustá a.. nevím, mám křivej nos a všechno a vlastně. Kouknout se potom na to, co udělají ty lidi, který mě vůbec neznaj. Tak jde vidět, že jako každej se zaměřuje na něco úplně jinýho a že vlastně nikdo vlastně na mě nevidí ty ošklivosti, co na sobě vidím já? A ..třeba jakoby se mě nelíbilo, jak někde někdo něco namaloval, že třeba někdo mi ta nalila strašně velký prsa a já jsem byla jakože ježišmarjá to přece takhle není. A..Ale. No teď jsem se ztratila v té myšlence.

- K: Ta Původní otázka, kterou si tam tak jako nadhodila, je, že na tebe mělo nějaký efekt, to když jsi se koukala na to, jak tě ztvárnili druzí.
- L: Jo. Hodně mě to jakoby osvobodilo z toho mýho egocentrického pohledu na sebe.
- K: Řekla bys spíš v pozitivním nebo negativním? Jak bys to hodnotila?
- L: Jo určitě.... Že už to jakoby nevidím jako takový nosný vady na sobě, jako co jsem třeba dřív viděla. A vlastně. Naopak se vidím... Jako normálně ani ani bych neřekla, že by, že bych se díky tomu viděla jakoby v nějakém lepším světle, ale že mě to prostě pomohlo nějak přijmout s tím, že jsem taková, jaká jsem jakoby a že tohle je úplně normální věc a... Vlastně...Každý má na světle ty vady a taky si myslím, že jsem v nějakých třeba těch výsledcích lidí, co mě malovali, tak viděla... A to už si jenom já domýšlím že jakoby že oni tam projektují ty vady do do té kresby na mě jakože třeba z čeho oni mají mindráky nebo co voni si víc všímaj a tak ...a nemusí to bejt takový jenom ty mindráky nebo tak, ale právě že.... Nevím třeba někomu se líbí větší prsa, tak si tam prostě namaluj větší prsa například. Takže tak.
- K: Myslíš si, že to vedlo až jako k většímu přijetí tvého těla?
- L: ...Hmm. Jo to určitě. A já už jsem tam jako vlastně s tím docela šla. ..ehm S tím že jakože tohle bude jakoby ten proces s tím právě si to přijmout.... Takže nevím jakože jestli to je udělalo samo o sobě, nebo jako jestli jsem si to sama takhle vy nastavila a vlastně jsem si to z toho tak vysosala, to těžko říct....a.. Ale rozhodně jsem taková... Míň. ..Zamindrákovaná z toho.
- K: Když bychom se pokusili vrátit úplně do toho momentu, těsně předtím, když jsi si měla poprvé sundat oblečení a jít zaujmout nějakou pózu, tak dokážeš si vzpomenout na to, co se ti honilo hlavou, nebo. Jak ses cítila?
- L: To jo docela jo to je takovej.... Prostě..... Skok do té studené vody, strašně to nechceš a.... Tak strašně dlouho stojíš na břehu a říkáš si, aha, to nedám, je mi zima a nechci se svléct a skočit tam prostě. Ale potom sundáš to oblečení a skočíš tam.. a je to v pohodě.Takže jsem to hodně měla jakoby takhle spojený.
- K: Mohla bys nějak podrobně popsat? Jaká byla tvoje první zkušenost?
- L: Hmm...No já si myslím, že už jsem to teď nějak řekla jakoby, hm..že že jsem si prostě sundala oblečení a šla jsem před 30 lidí doprostřed. Byl tam ten jeden vedoucí ten týpek jakoby co vedl ten kurz a ...ten po každým časovým úseku jenom jako změna pozice. No tak já jsem přišla tam doprostřed. A jelikož to pohybovky, tak jsem si řekla, tak jo, tak já se tady nějak úplně bizarní vytočím a zkusím to.... Hmm. ...No.Tak jakoby se odstartoval ten čas a já jsem se nějak vytočila a... A úplně jsem si říkala, a ježišmarjá tady mi strašně lezou špeky a err ježišmarjá všude všichni vidí strašně moje chlupy a.... A tak no... a tak jsem se začala strašně potit a strašně jsem celá zrudla, byla jsem a jakoby hodně jsem se třásla v té poloze. A tak jsem se to jako právě, že snažila strašně vytlačit z hlavy, jakože ať na to nemyslím, že to je prostě jedno, že jakoby teď už s tím nic neudělám, že... Že jako... Nemůžu z nějakýho svýho morálu prostě říct. Hele, sorry, to nedám.. do příce. Takže jsem to ..překousla a furt jsem se tak snažila jakoby vyhnat z hlavy. A právě mi hodně pomohlo to se soustředit někam. doblba na jeden bod a. ...Tam se nad tím tripovat jakoby a koukat se, co dělá, jakoby když se zaměřím na 1 bod na 2 minuty, když se zaměřím na 1 bod na 5, 10, 15 půl hodiny, hodinu, tak to potom dělá fakt divy.
- K: A myslíš, že bys to mohla popsat trošku víc do podrobně abych věděl, co si pod tím představít?

- L: Jo, hm.No.... oni nejdřív začnou hodně splývat barvy. Já jsem taky vlastně vždycky stála bez brýlí a já mám 3 dioptrie takže na dálku vidím docela rozmazaně, ale vidím jakože obrysy barvy všechno bla bla bla, ale prostě není To.. nejsou to přesně konkrétní obrysy ..asi by mi bylo nepohodlný pózovat s čóčkama, protože....To bych musela hodně promrkávat A...V tom se to hodně ztrácí, když člověk potom hodně promrkává. Ehm....Takže. Začnou se ještě víc ztrácet obrysy ..tím, že to mám rozmazaný, tak to začne hodně zplošťovatět a potom se začnou objevovat jinak. Začnou se tak vlnit, hodně často se začnou vlnit do dechu. A....A nebo se někdy začnou hodně měnit do rytmu srdce, jakoby že jsem cítila, že mi to jako pulsuje s tím, jako pulzuje krev v žilách, tak v očích, že mi to jakoby, že mi ten vizuál taky pulzuje... Hmm.... Hodně to jakoby invertuje i do negativu, ale ne jakože takový ten negativ co si přepneš na mobilu ale. ..Někdy prostě vidíš místo bílý černou. V nějakých obrysech... A. Když jsem seděla na tom avu, tak jsem se dívala na zeď s obrazy. A ty obrazy hodně přeměňovaly tvary. Já jsem moc nevěděla. Já jsem ze začátku vlastně vůbec nevěděla, co na tom obrazu, přesně je, protože jsem neměla ty brejle a ten obraz byl ode mě asi 5m. A tak se mi to prolínalo jakoby.... Od nějaký změní lidskejch těl.... Až ...nevím po kmeny zvířat zvířecí hlavy požírající sebe až prostě na úplný abstrakt jenom barvy a tak, že se to fakt hodně.... Prolínalo a nějak se na tom pracovala hlava sama.
- K: Tak to je hustý.
- L: Já jsem se to vždycky snažila potom nadhodit jakoby třeba těm lidem, co malovali. A teď třeba vůbec nevěděli, jakože fakt si mysleli, že jsem úplně mimo. A potom jsem se o tom snažila bavit jakoby s lidma co taky stojí. Figurou. No... to jsem se taky moc nesetkala, jakože že by, že by se jim to nějak taky projektovalo. Jenom jeden týpek mi, řekl. Jakože. Jo to je hustý, ale do toho radši fakt nezabíhám, že se toho jakože asi spíš bál, že.. že se,... že jakože říkal, že se mu to taky dělo, ale že vždycky se z toho musel jakoby vzbudit, nebo jakože vymanit, jakože kouknout se jinam, protože to nedal se na to koukat do blba, aby se mu to takhle měnilo a holdovalo mu to tam.
- K: No a vysvětluješ si to nějak ty?
- L: Jo. Ne jakoby napadlo mě třeba. Že to může mít nějakou spojitost. Jestli s mejma zkušenostma s psychedeliky. A..... Taky mě napadlo, jestli to třeba nemůže mít, jestli se tam třeba neprojevuje nějaká únava a nebo ne, já mám docela hodně živý sny pořád a je to vyčerpávající, tak nevím jako jestli se to třeba do toho taky nějak neprojektuje.
- K: A pro tebe to teda byl vítaný stav?
- L: Jo mě to bavilo. Bavilo mě to pozorovat a bavilo mě to pozorovat jakoby.... Co, jako z toho ještě dokáže vzniknout... Kam to, kam až daleko to může jít... Ale ne najdete, nešlo to nikdy jakoby úplně hodně, hodně intenzivně, jako třeba to, co jsem zažila na psychedelikách, tak to zas ne.
- K: Ty už jsi to trošku nakousla? Vzpomeneš si, kolik bylo lidí při tvój první zkušenosti? To jsi říkala myslím 30.
- L: 20 až 30 no.
- K: Hrál to pro tebe nějakou roli?
- L: Hmm, Jo, bylo to pro mě jakoby asi no tak jako vy.... Takový protichůdný jako.... Ty hodiny se strašně zasekávají. Pardon. Ale je to takový, jako když člověk jde z vesnice na velký město, že se tam strašně ztratí, takže kdybych enn tam asi pózovala nahá pro 2 lidi, tak

se cítím asi mnohem víc. ...Právě nepříjemně nebo jakoby hodně mě v tomhle ubezpečovalo o to, že je to ta anonymní stránka toho, že jakoby tam prostě 30 lidí a děje se to každou středu a ty lidi se tam obměňují jednou za měsíc. Takže příští středu tam zase bude někdo jiný a budou tam zase 30 jiných lidí... Ale. Jo potom jsem si třeba všimla, když jsem tam už párkrát byla, že nějaký lidi tam jakoby choděj pravidelně, že tam jsou.

K: Jak ses ohledně toho cítila.

L: Ehm.... Asi jsem to nechtěla moc řešit ..ehm, protože si myslím ne jakože..... Já jsem si říkala, že to třeba budou nějaký... Lidi.... Přišli mi archetypálně, jako že by to třeba spíš mohli bejt nějaký učitelé z nějakých ZUŠky. Nebo něco takovýho z nějakých uměleckých škol.... A asi mi ta myšlenka byla příjemnější, než kdybych si měla myslet, že to jsou nějaký divný lidi, co si tam každou středu chodí malovat nahatý holky, protože tam většinou seděly jenom holky.. málokdy.

K: No a ty jsi říkala, že máš pak ještě zkušenost s jinýma prostorama, tak jak to tam bylo? Kolik tam bylo lidí a jestli to pro tebe hrálo nějakou roli?

L: Jo. Jsem tam seděla na avu a... tam byli třeba 4 lidi, 4 studenti ateliéru a ten vedoucí ateliéru. No á.Přišlo mi to tam jakoby příjemnější, protože už je to.... zaprvý je to jakoby.. prostor, kterej má jméno. Hmm....A jde ,jdu tam jakoby vyloženě s tím, že jakoby ty lidi to studují a že to nemají Jenom jako hobby a.... A že jakoby se tam jdou drilovat prostě na x let, aby si nastudovali malbu, aby si nastudovali člověka, aby si nastudovali různý záhyby. Takže to pro mě bylo takový,... ačkoliv tam bylo míň lidí, tak to pro mě bylo mnohem víc příjemnější, protože jsem měla pocit, kterej nebyl nikde opodstatněnej, to jsem si tak odůvodnila jenom já... Že. ...Že ty lidi co tam jsou,...mě řeší vyloženě z toho studijního hlediska.No a taky to byly ještě k tomu lidi mladší než já. ...Což jakoby tam v tom veřejném prostoru to byly spíš většinou starší lidi. Nebo. Cca stejně starý a tam byly ,tam jim bylo třeba 19....Hmm... Tak si myslím. Že... Já mám takovej z toho pocit, že jakoby... mladý lidi se dost často jakoby spíš procházejí těma problémama se svým tělem nebo tak, a že když potom vidí člověka, kterej jakoby se jim nějak postaví a není dokonalej vůbec.... Tak jim to taky pomůže, se toho nějak zbavit i bez toho, aniž by oni tam museli stát. Tak tak.

K: Jak jsi vnímala pohledy malířů?

L: Hm. ...No.... v tom veřejném prostoru, tak jsem si to moc nedovolala, nedovolila jakobys to vnímat, že to bylo...Jenom, co jsem vnímala, že se vždycky jako vykoukne na mě koukali do skicáku, koukli na mě. Koukli do skicáku. Asi i tím, že na to měli míň času. Na na každou pozici a že to bylo takový jakoby spíš rozkreslování. ...Ty figury. A na tom avu tak to bylo potom mnohem intenzivnější, že jakoby.... Že bylo vidět přímo, co jakoby v tu chvíli malují a na co se koukaj a že si mě přeměřujou.. a. ...Třeba jakoby přišli i do mýho hodně osobního prostoru, že přišli jakoby hodně blízko a teď se začali měřit můj obličej tužkou..... A hm. ...A já jsem v tom musela jakoby.... furt stát a jakoby nehýbat se, a bejt to.. jako kámen. To je vždycky takový. ...Narušení toho osobního prostoru, ale nevadilo mi to. Ale byla to jako vždycky taková jakoby. Že za chvíli vždycky nabrala jinou dynamiku, než prostě jenom to sezení a.... Poslouchání toho š čmárání tužky na papíře a tak.

K: Měnilo se vnímání těch pohledů nějak v průběhu tvého pózování.

L: Na tom avu moc ne. Jo někdy jo, ...když.... Cítila jsem to hodně v tom, že třeba oni začali bejt nešťastný z toho, co někde jakoby namalovali a že se jim to nepovedlo. Tak jakoby jsem viděla ,že z toho byli frustrovaný. Já jsem docela vztahovačná, takže jsem si vždycky říkala, že to je moje chyba, že jsem si nějak blbě něco ,něco, nevim. Třeba jsem vo

milimetr posunula ruku nebo něco takového. Ehm. Tak jsem si, to jsem tam dávala trošku za vinu, ale úplně zbytečně. A.... Teď jste se měnily, ty pohledy byla Ta otázka, jo?

K: Hmm. Nebo tvé vnímání jejich pohledů.

L: Jo... No a na tom veřejném jsem cejtla třebaže, někdy lidi byli dost otrávený, protože já jsem byla uprostřed a musela jsem se jakoby točit prostě po nějaký jakoby... Po nějakých 20 stupních. Každou pózu a. ...No ale jakoby co zase... Bylo takový jakoby nepříjemný, že jako já jsem se třeba někde na někoho natočila a teď jsem... jakoby slyšela někdy nějaké jakože nespokojenosti, že Jako že jsem se natočila blbě na toho člověka, nebo tak. A potom po jedné hodině nějaký 2 holky přišly, jako je za tím vedoucím a byly jakože ahoj, já jsem dvakrát musela kreslit jenom záda, ale nevím, to bylo takový... Ehm.... Že to byla jakoby jejich blbost, protože si třeba mohli přesednout na nějakou pozici, kde by se jim kreslilo líp nebo tak, a.... Ale není to potom moc příjemný jakoby ehm... potýkat se s nějakou ehm... nevděčností tohoto typu nebo jakože... Že jakoby já se jim jakoby tam dávám svým způsobem nějak jakoby... Dělal jim ten objekt, kvůli kterému oni tam jdou a jako jasně, zaplatí si za to. Ale.... No, že... že jsem tam hodně cítila to, že si lidi radši postěžují, než aby si to vyřešili nějak jinak. Jakože mohli si třeba přesednout nebo prostě odejít. Když jsem, když je to prostě nebavilo. Takže tak.

K: Stala se tam někdy nějaká situace, kdy ti ten pohled byl vyloženě nepříjemný?

L: To asi ne.

K: Co na tom bylo nejtěžší?

L: To držení té pózy.A to už je jako by jedno jestli to bylo na dvě minuty nebo na hodinu a půl. Protože čím kratší čas, tím jakoby ta dynamičtější póza musela být a čím delší čas, tak jakoby já jsem si mohla usednout nebo ulehnout do nějaké jakoby pohodlnější pozice.... Ale jakoby.... Člověk si tam stejně nemůže jako pořádně sednout, jakože úplně. Nebo lehnout úplně úplně normálně, jakože musí tam být aspoň někde nějaká složitost, co kreslit nebo něco takového, takže musím mít aspoň někdy něco vychýleného, nebo tak. Ale, když je ta doba potom delší, tak. ...To stejně začíná bolet. Tak... To mi na tom přišlo asi tak to nejtěžší.

K: Co je na tom nejlepší pro vás?

L: Já jsem byla docela ráda, že... Že to je takovej easy job. Při kterým si vydělat peníze... A.... Nejlepší na tom pro mě bylo jako hodně to uvědomění a nebo se přijímání. Nebo jako uvědomění si toho, že tak, jak se vidím já mě vlastně vůbec nevidí ostatní. Že... já vlastně i svůj obličej vidím úplně jinak, než třeba někoho, kdo mě potom namaloval vyložené portrét. Tak. Se v tom třeba vlastně vůbec ne, nebo jakože jo, poznávám ty rysy tam jsou, ale že. To nejsou vůbec ty rysy jako který na sobě třeba vidím já. Tak to pro mě bylo hodně přínosný, ale taky to bylo dobrý protahování, myslím těla, občas na těch pohybovkách.

K: Co pořadatelé dělají proto, aby ve skupině panovalo bezpečné prostředí. Jestli něco dělají?

L: Hmm..... Nic. Asi pro to nic nedělají.... Asi nemá proto jakoby co dělat, jakoby na těch ... na tom veřejném. ... Tak. ... Ten týpek mi řekl jakože, že můžu mít na sobě vlastně oblečení, kolik chci, ale že čím míň tím líp, protože tam jde o ten pohyb toho těla a o to. vyloženě o to, ale... že ... když budu chtít být ve spodním prádle, tak je to úplně v pohodě.... a.... No. ... Nevím, potom to.... Vlastně jakoby ..nevím, ... mě to tam ani moc tolik nebavilo, protože tam pouštěl třeba hudbu, ten pořadatel a tako.... Takovej jakoby low fade ..A je to strašně... Spíš štválo, nebo že mi to rušilo, ale taky mi to na druhou stranu i pomáhalo, protože jsem si vždycky říkala, okej písnička na třeba 3 minuty, tak jsem si na

tom odpočítávala tu dobu sezení, protože člověk se hodně často vlastně ztratí v té době. Jakože i když jsem třeba na na tom avu potom seděla hodinu a půl, tak jsem si myslela, že třeba se ti jenom 30 minut, a proto jsem měla furt to potřebuju to pušovat dál. Takže to bylo dobrý, že když si tam hrála ta hudba...Tak. Ačkoliv mi byla nepříjemná, tak jsem na tom mohla nějak odpočítávat... A..... Jo. ...Tam je třeba potom mi bylo nepříjemný na tom veřejným, že ten člověk, co to režíroval, tak se potom chtěl jakoby sednout a popovídat... o tom. Nevím třeba nějak poznat nebo tak a já jsem moc ehm.... Nepochopila jakoby proč?... Jakože jestli to má být jenom prostě jakoby, že chce znát ty modely, co tam chodí sedět nebo jakože jestli ehm.... co tam.... Ehm..nevím jakože,jestli mě třeba chce poznat jakoby po intimní stránce nějak víc nebo, ale prostě my se jakoby se mnou sednout do kanceláře a teď mi to tam začal ukazovat jsem byla jakoby, jo dobrý. Ale zbořilo mi to strašně nějakou tu anonymní stránku toho, protože oni tam taky malovali. A vždycky hlásal, jakoby tu změnu polohy a málo. No... ale to se stalo asi jenom potom... Po tom prvním sezení tam.

- K: Takže vnímám to správně, že ta anonymní stránka pro tebe představuje nějaký bezpečí?
- L: Přitom veřejným já myslím si, že to je docela důležitý, protože na tom avu jsem to zase neměla, já jsem tam. Ehm..., když jsem měla třeba pauzu, tak jsem se na tom avu bavila s těma lidma a jakože.... Já jsem to hlavně měla jakoby dohozený i tam přes toho kamaráda, co vyloženě byl v té třídě...a... No, bylo to takový.... Jednodušší se někam zapojit do nějaký konverzace mezi čtyři, pět lidí než mezi 30. Když probíhá přestávka, tam tam veřejným, tak....ehm já jsem si vždycky zalezla..., nevím, oblíkla jsem se.A šla jsem třeba na cigáro.... Nebo jsem si šla pro pití... A takže jsem to neměla jakoby... vůbec nikdy žádnou interakci. Bylo to pro mě jednodušší.
- K: Myslíš, že tam pro tebe hrál, hrálo roli i ten věkovej rozdíl?
- L: ...Hmm.... Jo jakoby asi mě cítím se asi víc v pohodě, když mě kreslí lidi, který jsou stejně starý, než když mě kreslí.šedesátiletý pán, ale tak to už se jako stahuje trochu k jinému mému problému, že já mám problém, ehm.... se starejma šovinistama, ale to je potom to je jakoby to je jakože můj vyloženě osobní problém vůči tomu, nějaký ten nekomfort tam. Myslím si, že jakoby, že to vůbec nemusím nít nějaký problém, nebo nějakou....nepříjemnou stránku věci, ale já to tak mám za to... zdefinovaný prostě.
- K: Co děláš ty pro to, aby jsi se cítila bezpečně? Jestli je to vůbec tvoje téma?
- L: ...Co já, moc nevím....No, já si myslím ... že Se o sebe moc neumím starat a myslím si, že.... To jde i ruku v ruce s tím, že se neumím moc o sebe postarat, abych se cítila bezpečně. Jestli to spíš všechno, tak jakoby prožiju tak jak to je vždycky.... A.....asi nejmíc, co pro sebe můžu udělat je,.....že se vždycky přemlouvám, že to je v pohodě....hmmm ...no ...
- K: Jak jsi se cítila ve svém těle po čas pózování?
- L: No jak kdy? Vlastně spíš cize.....a.... Já jsem si strašně myslela, že se tam třeba stoupnout a jakoby...Sama sobě spíš,jakoby sama sobě říct, jakože...hele, tak tohle je moje tělo, tady ho máte.... Ale vlastně jsem se tam nějak vůbec nebyla schopná vnímat....hmm.... A vždycky to bylo hodně jenom vlastně na tom začátku, kdy jsem.... Na nervy z toho, že mi jakoby někde teče čůrek potu nebo někde vykook nějaký fakt špek, nebo že se mi někam úplně přelilo strašně ošklivě prsa, nebo tak tak zase o hodně vnímala ze začátku. Ale právě vlastně jsem z toho chtěla utýct. Tím a utíkala jsem, protože ...bych jakoby zůstávala v tom nervózním stavu strašně dlouho.Takže jsem jakoby spíš od toho utíkala....hmm.... A nebo si právě že říkám, že to je v pohodě.
- K: Když říkáš utíkala, tak myšlenkama, třeba jako se zaměřit. Na nějaký ten bod.

- L: Jo jo jo. Jo..... Vždycky jakoby spíš vypla hlavu a začala se. Koukat do blba.
- K: Mělo to nějaký vývoj, popřípadě jaký.
- L: To jestli jsem si?
- K: To, Vnímání svého těla.
- L: Jo. Jakoby v průběhu třeba jednoho sezení nebo celkově?
- K: Oboje.
- L: Ehm...Jo, tak vlastně si myslím, že v průběhu toho jednoho sezení, co jsem teď jakoby řekla, že jo... a ... No a celkově ... Si myslím.... Já jsem si třeba začala někde uvědomovat nějaký svoje tělo víc, jakože i v průběhu toho sezení... Že i když jsem potom seděla na tý hodině a půl tak..., že už to nebylo jenom soustředit se o to na. ...Soustředit se na to jako by abych se nikde nepohnula. Ale právě jak jsem potom dlouho seděla, tak jsem ... Hodně... vnímala jakoby každé kousek svého těla, co dělá. Kde, jak dřevnatí ... A tak. Myslím si, že. Hmm ... Myslím si, že mi to přineslo.... Z dlouhodobějšího hlediska, to že... hmmm... Se mi chtělo víc jakoby bejt fit. A zhubnout ... Abych se jakoby líp cejtila ve svém těle. Což... ehm... Nevím... Jestli jsem toho úplně docílila, ale... A myslím si, že jako by bejt právě, že fit je dost důležitý i pro ty lidi, co ehm sedí, protože si myslím, že třeba kdybych byla někde víc protažená nebo rozcvičená, tak by mě to třeba někde tolik nebolelo a nemusela bych to tak strašně pušovat.
- K: Hm. Co by si řekla, že je podle tebe největší rozdíl mezi tvou první zkušeností a současností?
- L: ...Asi už si tam s sebou nepřináším, Nepřináším takovou trému do toho začátku. A.... A naopak, že vlastně vždycky spíš už jdu potom jakože, tak jo, tak kde je nějaký zajímavý bod? Kam můžu začít koukat a co to přinese co? Co mi to zase dá? hm... Já si myslím, že to je pro mě pořád hodně jakoby taky sezení. Bod sezení.... Hodně ...to vnímám. Jakoby, že jakože i když mám třeba něco odsezeno, tak vlastně.... My může bejt hodně nepříjemně, už jenom kvůli tomu, že mi je nepříjemně nezávisle na tom sezení, nebo na tom na tom, co jdu dělat. Že že, že si zrovna prožívám nějaký strašně blbý věci a teď jdu dělat tohleto tak se mi vlastně do toho nechce a začíná se to tam nějak projektovat, že to není to pro mě nějak zaběhnutý...a Ehm..... No, možná taky.... Už víc analy.... Víc analyžu jakoby ty výsledný kresby těch lidí..... Že se na to dívám víc jakoby objektivně než subjektivně.
- K: Jaký má pózování vliv na tvůj běžný život, pokud nějaký má?
- L: Asi vůbec ... Jakože mám z toho peníze, který potom utratím za pivo, to je.
- K: Jo. Je možný, že tvoje zkušenost s pózováním nějak ovlivnila tvé intimní vztahy.
- L: nene
- K: Myslíš si, že ta role modela nebo modelky s sebou přináší určitý sociální status?
- L: Hmm... Ne. Nebo..... Záleží... ehm... myslím si, že do té doby dokad' jakoby to člověk neřekne nahlas, že to dělá tak jakoby ty lidi na tom nemají co, jak o tom přemejšlet.... Hmm. Ví, že ...dost často jsem se setkala vlastně s tím, že lidi se z uměleckejch škol... Tak mají zapsáno to že jakoby lidem, kteří sedí modelem, tak dost často drbe. Protože si právě hodně hledají v hlavě a strašně pře přemejšlávají... hmmm... Jo... a starším generacím, to si hodně odžívám, jakoby třeba z mé rodiny, že to takový strašně..... Nevím.... Tabu a jak můžu že to je přece ...jakože... proč bych tohle dělala, že to je přece

strašně.... Nevím hloupý a drzý a sprostý...a.... Ale jakoby. ...Nevím mezi mýma v mý bublině tak.... Mě to asi.... Taková zajímavější práce než... hmm... Třeba pracování za barem nebo tak.

K: Teď skočíme zas trošku zpátky a jestli se nějak připravuješ předtím, než jdeš pózovat?

L: Ne. ech... Jednu dobu jsem třeba se nějak protahovala, hlavně na ty pohybovky... a.... ale potom na to statický sezení jsem se vlastně moc nepřipravovala... taky tím, že to bylo brzo ráno, tak jsem byla ráda, že jsem vstala a šla...hmm..... Psychicky asi taky ne, možná víc na ty veřejný jestli.... Tak jsem vždycky tak nějak v sobě trochu sbírala odvalu.... zase, ale to bylo spíš ze začátku. Pak mi to bylo už jedno.

K: Jak se na tuto činnost dívá vaše rodina a přátelé?

L: Jo.

K: Že už s' to trošku natukla předtím.

L: Jo jo, no..... Hmm..... Z rodiny nevím ...to ví,.... já jsem to říkala tetě... To bylo takový jakoby. Jedině člověk, kterému jakoby jsem to mohla říct. A to jsou právě setkala s tím, že to je jakoby vlastně strašně špatně..... Že to právě, že není hezký a tak... pardon....ááááá S přáteli je to v pohodě, právě kvůli tomu, že jakoby většina mejch kamarádů.... Jsou z uměleckých škol a nebo taky sami seděli modelem.... Tak tak.

K: Jak se podle tebe nato dívá společnost?

L: ... moc nevím... Vlastně fakt nevím.

K: Dokázala by jsi si představit, že by si pózovala před lidmi, který znáš?

L: JoJo Myslím si, že to je úplně hodně v pohodě. Že to je třeba pro mě mnohem bezpečnější...hmm... Ale už to tam hodně individuálnější, že si umím představit jakoby velkou skupinu a kdyby tam byl jeden člověk, kterej ve mně ...ehm...třeba podrývá nějaký ty mindráky, že si třeba někde ze mě udělá jakoby strašně hloupou randu a tu randu si dělá jenom kvůli tomu, že má taky sám mindráky. A tak ale.... Tak už to třeba pro mě není tak pohodlný, ale když bych měla jakoby skupinu přátel, se kterými se cítím, jakože úplně na všech sférách v pohodě. Tak... je to pro mě jakoby... hodně příjemná varianta.

K: Dokázala by si říct, co tě táhne zpátky? Popřípadě, jaká je tvoje motivace pokračovat dál v pózování?

L: No, teď už asi jenom peněží.... myslím si, že.....jakože, myslím si, že mi to něco dalo a že mi to třeba ještě něco může dát. Myslím si, že se ještě hodně můžu prosadit k tomu, aby mi to začalo. Právě vrtat v hlavě a abych začala hodně při tom přemýšlet. Ale co teď nemám nějak zapotřebí? Já teď jakoby aktuálně ani nesedím. To bylo naposledy před měsícem třeba před dvěma. A..... No, myslím si, že jakoby teď už to... Nepotřebuju na tom si něco vodžít....a.... Že to je pro mě takový rychlý, prostě peníze. To je taková jediná motivace pro mě.

K: Jací jsou podle tebe lidé, kteří pózují?

L: hmmm... Hodně otevřený. ...dost často nevím, jestli jakoby jestli už do toho jdou s tím, nebo jestli si to a tam přitom získají, ale právě, že jsou se svým tělem hodně v pohodě a hodně přijatý. A... No a je to hodně i tom že...Ty lidi, co jsem potkala a co sedí, tak jsou hodně jakoby otevřený myslet. Jsou schopni se bezprostředně hned bavit o všem bez zábran.

K: Mně změnilo se po tvé zkušenosti s pózováním nějak vnímání nahoty jako takové?

- L: Hmm...To asi ne... Jakoby moje vnímání asi ne, spíš to vnímání toho, jak to vnímají ty ostatní, že jakoby... Já jsem měla pocit, že lidi, mimo nějakou moji bublinu,... tak to vnímají víc... jakoby intimní věc, ...nahotu. Ale.... Vlastně, vlastně to bylo kvůli tomu, že jsem... pardon..., že jsem... asi to nebyla tak jakoby.... Že jsem do toho nebyla tak hozená..., jakože by lidi, prostě co jen tak malují další lidi, co to jakoby studují a tak.. tak tam to vnímám, že tam to jako je pro ně taky, není jakoby nosná nějaká intimní věc.... Ale jako pro mě samotnou, no to jako taková.... Nebyla nijak...problém ani předtím. ...No nevidím to jakoby věc, co by byla potřeba se třeba chránit nebo něco takového. Protože.... Jsem se odchovala ...nana bandě hipíků v lese, co prostě jsou celý léto v lese nahatý, takže tak nevidím.... To by mě asi stejně, jako když jsou lidi oblečení.
- K: Je nějaká vlastnost, která ti podle tebe pomohla vypořádat se s nároky pózování, kterou třeba jiní lidé nemají?
- L: To si myslím, že je ta otevřenost asi k věcem.Což vidím jakoby i u sebe i u mejch kamarádů, co taky pózují a myslím si, že to může bejt ten aspekt proč jakoby mi... kamarádi z uměleckých škol třeba říkali, jakoby ať jdu taky figurovat. Tak to si myslím, že by mohla bejt.
- K: Je něco, co bys poradila lidem, kteří zvažují, že by to chtěli zkusit?
- L: Jo myslím si, že dokud to nezkusí, tak na tom není co vymejšlet.... Protože..... No, to je, ale to je jakoby tak se vším u mě, že jakoby na tom není co vymejšlet, dokud si to člověk nezažije. ..A až se to zažije, tak si na to může, tak to může hodnotit.
- K: Myslíš si že se to dá naučit?
- L: ...Myslím si, že asi jo,... myslím, že naučit se dá tak nějak všechno. ...Tohle je taky ta věc ..myslím si, že... ..je to Hodně prospěšný. Naopak, když se tohle člověk naučí. Ale myslím si, že by v tom lidi měli, že by se to měli učit jakoby sami sobě bezpečně aby si nezadělali sami sebe na problém.
- K: Je ještě něco, co považuješ za důležité a ještě tu třeba nezaznělo?
- L: hmmm... Vůbec ne.
- K: Nevadí. No, tak v tom případě takhle k tématu byly už všechny otázky. Teďka se zeptám jenom ..na ještě takový tři doplňkový otázky a to je...., a v jakém máš nejvyšší dosažené vzdělání a v jakém pracuješ oboru?
- L: Střední školu. A teď pracuju v gastru.
- K: Hmmm...A kolik je ti let?
- L: Dvacetpět
- K: Super,... tak já ti moc děkuju za rozhovor.
- L: Taky děkuju
- K: A..... Takhle jsme hotoví.
- L: Super. Díky.
- K: No s tím, že já teda pak ten to nějak přepíšu a zpracuju a snad z toho něco najdu, jakoby ještě v rámci společný témata ještě s dalšíma lidma, s kterýma jsem dělal ty rozhovory.... Jak ses v tom cítila, ...nebylo to nepřijemný?

- L: Ne v pohodě...Em..., bylo to pro mě... dobrý.... V tom si uvědomit nějaký věci. Já jsem si myslela, že to mám hodně v sobě zvědomělý a bylo to úplně dobrý si ještě teď zpětně uvědomit nějaký věci díky těm otázkám.... Díky tomu, že jsem se nad tím mohla zamyslet.
- K: Já vlastně jako vždycky na začátku chci říct, že se může stát, že se ty otázky budou opakovat, a protože to téma tam takhle je a my okolo něj tak jako kroužíme a čím víc trávím ten čas s těma lidma, tak tím víc jsou ochotní se jako otevírat, a proto je možný jít jako do větší hloubky.
- K: A vždycky na to zapomenou zatím, takže.
- L: Jo, ale já si myslím, že to jde z těch otázek ..ehm docela že to jde tak samo, že jakoby když se ty otázky opakují, tak člověk si řekne, že je jakoby jasně, to už jsem přece řekl. A tak zamyslím se nad tím znova, jestli tam nemůžu říct ještě něco víc k tomu, takže si myslím, že to jde tak zrovna sama o sobě tak, že to třeba ani není potřeba říkat.
- K: Jo. Tak jestli tě to nefrustovalo, tak to je dobrý. To jsem rád, protože vím, že mi někdo právě dával zpětnou vazbu, že prostě ho to hrozně sralo. Prostě pořád jakože už na tu otázku odpověděl a my jsme se z ní třikrát vrátili. No.
- L: Jo. Enhn myslím si, že to je úplně v pohodě. Já si myslím, že je fakt zdravý se vracet k věcem, vlastně... to lidi moc nedělaj, že si lidi myslí, že jakoby právě, že to většinou odfajfknou jakoby dál. Like move on...a Ale vlastně dost často to není dál.
- K: Hmm...To tak bývá...no Kdybys chtěla ještě vodu, nebo tak, tak ještě můžu nabídnout. Anebo? Většinou nabízím takhle čokoládu,. tady to jsou mí favoriti, to jsou takový ty traflový ty,nevím nesmysly...jestlis to někdy měla.
- L: Aha. Jo to si, to si dám.
- K: A pak je tady lindor no.
- L: Já si zobnu tady ty, jestli můžu.
- K: Jasně, zobni si.
- L: To jsem dlouho neměla.
- K: Že jo,jsem si dal jeden než jsme začli.
- L: fakt super.
- K: Hmm.
- L: Tak jo, co máš ještě nějaký otázky? někde něčeho.
- K: Ne, asi už ne. Už, takhle to je všechno, no.... Tak vždycky pro mě fakt zajímavý, jak jako každé jsem si myslel, že tam budou nějaký témata, který jsou úplně jasný, kterýma si prochází každé jakože.... Prostě to, jak vnímáš tu svojí nahotu? Ta jak vnímáš to, že na tebe ty lidi koukaj a tak a nakonec prostě hrozně moc lidí mi řeklo, že vůbec těch lidí se jako nevímaj a že vůbec jako nic nevnímají v tomhleto ohledu. No, nebo že jsem si myslel, že hodně lidí se bude jako stydět za svoje tělo, nebo minimálně já si představuju, že já bych se tak jako cejtli, že prostě.... Prostě nejsem v pohodě se svým tělem, protože kdo v dnešní době je... a hodně lidí mi jenom řekl, že jako byli ve stresu, ale pak vlastně jako si na to hodně rychle zvykli. Třeba, vlastně mám se všech těch lidí, s kterýma jsem dělal ten rozhovor tak jenom jeden řekl to, že vlastně se mu pořád honí hlavou. To, že ho ty lidi jako hodnotěj a pořád se jako opakuje. Jestli to jestli náhodou teďka nevypadá jako

hnusně. Jestli tady vypadá dobře a tady to a tady to. A Spíš jako většina lidí říkala, že jako jim to pak bylo úplně jedno, že si tak nějak zvykli, že takhle vypadaj.

L: Právě.

K: Vůbec je to netrápilo, no.

L: a...no,já si myslím, že jakoby lidi co se třeba stydí, takže do toho vlastně nejdou, protože vlastně nechápou, proč by to měli sami sobě dělat. To mi nepřijde asi. Úplně v pohodě.

K: Je to takovej výstup z komfortní zóny. Ne, prostě že do toho skočíš.

L: Jo jakoby samozřejmě, ale. Právě si myslím, že jakoby.. je dobrý ..si todleto... nejdřív někde zbořit... nějaký bezpečný zóně, třeba.... než jakoby se hodit přímo takhle ...do takovýhle.... Myslím si, že.... no já bych jako.

L: Já si myslím, že jsem byla třeba.. dost stydlivá,...nebo jakože vyrůstala jsem v těch stydlivejch dogmatech, co jakoby jsou strašně nesený... Jakože.... právě. ...že nahatá se nikde neukazují, prostě,... že to je prostě hrozně špatně a ježišmarja jakoby... A jak je to postavený dneska, jako když se dostanou tvoje nahatý fotky na internet, tak je to to nejhorší. Prostě, co se ti může stát a je to největší strach, jakoby dnešní dospívající mládeže. Je to úplně strašný... Je je to a je to vlastně strašný, že jakoby že to je takhle nesený a kdyby... jakoby chápu, že to není all right, po nějaký jakoby sexuální stránce, jakoby kdyby se někde dostali.... V rámci dětský pornografie bla bla bla. Prostě to už je hodně zabíhání, tak jakoby chápu, že v tomhle tom to není all right, ale prostě. Já nevím, když. Co se vám představit, že mě někdo vyfotí, jak běhám někde nahatá v lese a potom se to dostane na internet tak jakoby?... Nechápu jaktože to je takový tabu pořád nechápu jakože, proč je kolem toho takový halo a kdyby kolem toho nebylo takový haló, tak by možná lidi byli i víc v pohodě sami se sebou a se svým tělem,... protože mi přijde, že na internetu můžou bejt odhalený lidi, jenom ty, který jakoby splňují nějaký ideály. Přijde úplně psycho..... No.....hmmmm..... Ale jakoby vlastně bych to moc přála, jakoby všem lidem se k tomu nějak jakoby probouvat a zjistit, že jakoby tělo není jenom nějaká sexuální věc. Nahatý a.... že to je prostě..... Že to je vždycky jakoby strašně krásný a je to úplně věcná věc je to je mně, to přijde jakoby někde někoho vidět. Nahatýho mi přijde úplně stejně krásně jako někde někoho vidět, jakoby oblečenýho, jakože fakt v tom nevidím žádný rozdíl.... No a tím, jak jakoby člověk pracuje se svým tělem, tak se taky nějak vyjadřuje, že jo? A zrovna tak se vyjadřuje tím, jak se oblíká jako To úplně to stejný. No ale fakt, fakt si myslím že není jakoby cesta. Když jsou hodně stydliví lidi nebo lidi, co hodně jakoby... Nemaj zpracovaný tady ty vzorce a že si rovnou skočí do toho se někam.... Jakoby sednout na figuru, aktem tak si myslím, že to spíš může nadělat škodu než dobro.

K: Hmm...To jo no.

L: Pardon to už byla tak tam. Ehm, já se totiž to... hodně často rozčiluju nad tématama, který nejdou řešit.

K: To Myslím, že je takový společný hobby pro všechny generace.

L: Hmm...ale je to Únavný. Mohla bych si odskočit tady?

K: Určitě určitě tady je záchod.

Rozhovor Miriam

- K: Tak já takhle zapnu nahrávání. A teďkon teda na začátek nejdřív bych se tě zeptal, jestli je v pořádku, že si budeme tykat.
- M: Jo.
- K: A pak nějaký formality nejdřív na začátek se teda zeptám na informovaný souhlas, teď budu přímo citovat, jestli souhlasíš s tím, že během našeho rozhovoru pořídím audio nahrávku, jejíž anonymizovaný přepis, který ti poskytnu k odsouhlasení zpracuju v rámci výzkumné části své bakalářské práce.
- M: Ano.
- K: Super. Ještě bych se chtěl zeptat, jestli máš nějaké výhrady tedy, jestli náhodou nemáš nějaké výhrady vůči tomuto informovanému souhlasu, či jestli není něco například špatná lokalita nebo občerstvení, co by v tobě v tuto chvíli vzbuzovalo? Nejistotu odpor nebo rozpaky či jiné negativní emoce?
- M: Ne.
- K: Super je třeba něco, čemu bych se měl v průběhu rozhovoru vyhnout. Co by ti bylo nepříjemné jako oslovení, témata nebo oční kontakt?
- M: Ne vůbec.
- K: Dobře a kdy tak ještě naposled, kdyby ti bylo přeci jenom něco nepříjemného, tak se prosím, neboj my to říct a něco s tím vyzkoušíme provést zároveň, kdyby během mých otázek přišla nějaká, na kterou nechceš odpovídat, určitě na ní odpovídat nemusíš.
- M: Dobře, hm.
- K: Tak jo. Tak se do toho pustíme. A já bych se tě takhle hnedka ze začátku chtěl zeptat, jestli bys mi mohla nějak podrobně shrnout svými slovy popsát, jak ses dostala k tomu, že ... k týhlectý zkušenosti toho stání modelem při malbě aktu?
- M: Dobře, tak jsem začala v roce 2021, takže už jsem modelkou 3 roky. Bydlela jsem během léta spolu s kamarádkou ... jsme se stávali s kamarádkou, když jsme bydleli tam měsíc s holkou z keramiky z fakulty umění Ladislava Sutnara Sutnarka. A ona jednou mi řekla, že no jsem na Sutnarce a učím se tam a teď tam jsou modelky. Já jsem řekla, jo, to je zajímavý. Jde tam se dostat nějak pracovat? Ona na to řekla, ty jsi spadla z nebe, z nebe pro nás, protože taková prostě jako sportuješ nějak takto řekla. A já jsem se zeptala, jestli může se na to zeptat pana Borise Jirku, to je náš hlavní ten umělec a profesor. A zeptala se asistenta nebo jeho, jestli můžu se tam dostat a pak jsem v září 2021 začala tam pracovat. A už jsem tam právě jsem už řekla 3 roky. Jo tak nějak tak. Jo.
- K: Jo a mě by ještě zajímalo, když jsi se teda rozhodla, že do toho půjdeš, tak byl tam nějaký předtím proces jako váhání, jako by přemýšlela jsi nad tím, jaký dopad to třeba bude mít, nebo jak se tam budeš cítit?
- M: Já bych řekla, že už od začátku už jsem se tam cítila dobře, když jsem tam sedla, my jsme tam v jako v kalhotkách můžeme sedět. Není to jako upřímně akt jako

celkově, ale když jsem tam sedla poprvé, tak bylo to trošku divné, protože hodně lidí se na tě dívají, ale pak jsem se na to rychle zvykla, jako by to bylo úplně obyčejné pro mě. Já bych to tak řekla, ale nebyly takové špatné pocity ze studentů z nikoho, úplně se cítím v pohodě, že jakoby tam patřím a dělám to, že umím.

- K: Tak mě by ještě pak zajímalo, jestli jsi měla nějakou dřívější zkušenost s tím s tímhle typem pózování, nebo jestli to pro tebe bylo něco úplně nového?
- M: Úplně nového určitě, nikdy jsem to nedělala a ta jako možnost se prostě na mě spadla a jsem se do toho dala úplně.
- K: Jo a bylo to teda. Jen, protože sis řekla, že to bude něco nového, co by sis chtěla vyzkoušet?
- M: Jo jo určitě a byla to moje první práce v české republice jakou cizinky taky zajímavé.
- K: Jo hmm. Takže vlastně nějaký velký rozhodování předtím, než jsi do toho šla, tak tam neprobíhalo u tebe?
- M: Ne, já jsem byla hodně jak to říct český – excited?
- K: Jo jakoby – nadšená z toho?
- M: Nadšená předtím, já jsem to chtěla dělat, vždycky mě překvapilo, překvapilo umění, ale jsem spíš na hudbu, hraju na kytaru a všechno taky zpívám. Nikdy jsem nekreslila tak alespoň ty části toho a jako se dívat, ze strany mě zajímalo a hrozně to modelování vážím, protože já jsem dostala novy, novou skupinu kamarádů, které mi můžou porozumět. Jo, takže teď současnou skupinou kamarádů mám na sutnarce a hodně lidí, jako z toho umění mi rozumí.
- K: No a. Tak k tomu se kdyžtak pak vrátíme. Dokázala by sis vzpomenout na to, jak přesně vypadala tvoje první jakoby zkušenost tady s tím?
- M: Jo první ten den jsem tam přišla spolu s kamarádkou na tu první hodinu to byla asi. V zimním semestru začíná v 8:25 pondělí jsem tam přišla a ta kamarádka šla dopředu k tomu panu Jirkovi a řekla, no tady je ta nová modelka. On mi řekl, dobrý den, jsme za vás rádi. Tady vás vítáme. Jste připravená? Ja jsem řekla, ano a on řekl, tak jo, jdeme na to. Jo, byl tam ještě pan asistent a prostě asi přes něho jsme se pak sešli k panu Jirkovi a on je takovej ... ten jirko je vždycky to všechno, jako říkal dopředu krátce nějak a on řekl, tak super, jdeme na to. ... jo, já si myslím, že tam byla ta reakce, protože hodně modelek jsou jako všichni jsou tam teď i teď jsou jako starší. A no a ten pan Jirků mi řekl, že ty oči jsou jako unavený na věci, které jsou pořád... že jako chtěli by oni více nových modelek a že se stává, že starší modelky prostě neodejdou, protože je to už taková snadnější práce pro lidi, starší lidi, protože nemusí nikam jít, i když není to super pro ně jako pořád sedět. Ale si myslím, že prostě byly nadšení vidět nějak ... kdyžtak můžu říct, já to vidím jako očividně. Jo že prostě potřebovali někoho nového, jo.
- K: No a když teda oni ti řekli, tak jdem na to tak, co se dělo v tobě? Byly tam nějaký emoce nějaký pocity nějaký strach, třeba nebo jenom to nadšení?

- M: Spíš nadšení, protože no jako strach a nadšení v jedné emoci v různých situacích ... ale tady spíš to nadšení, protože ... No, určitě tam byla ta myšlenka o tom, že. Že budou tam ty obrazy, že pak jak? jak budu s tím dál pracovat? Budu to dělat pořád, nebo nebudu? Nevěděla jsem, jestli to budu dělat pořád jako i moje rodiče, když jim to řekla, oni řekli, že no super práce na jeden týden, ale pak viděli, že jsem tam zůstala a řekli, tak to je super, jo, takže nikdy jsem si nemyslela, že bude to víc než nějakou tu dobu na začátku a jsem teď už jako v mánesu (galerie) tak je ... Je to super. Nevím, jestli to se stane ještě jednou ale, ale zatím mě to hrozně baví a na začátku mě bavilo to taky. Spíše na začátku, musela jsem si zvyknout na to, že musíš tam sedět 45 minut a pak máte pauzu 15 minut, že spíš jako jsem se tom naučila soustředit na něco, myslícího na něco během té doby a držet tu pozici jo?
- K: Hmm. Jo a když bych se, když bychom se dostali přímo do toho momentu předtím, než se teda máš svléknout a jít tam před ty lidi, tak co si, co jí cejtla v ten moment?
- M: Enhnm. Hm jo jo jo. Když se natě dívají lidi, když jsi modelka tak je to jinej vzhled. Oni ti berou jako objekt pro práci. Takže se dívaj jako ... neoceňují, ale se dívají proto, že chtějí vědět, jak vypadá ta forma. Dívají se z pohledu jako jaký je, jaká je tam barva forma stín. Já si myslím, že jako ten ten jako vzhled odlišují a je to jinak, než nějaký kluk jako se na mě dívá jako na ulici, je to úplně jiný, a proto proto si i myslím, že. Jsem si jako cítila jsem se tak jako komfortně.
- K: Jo, protože to byla jiná situace.
- M: Úplně jiná situace jo úplně, a i když je tam ten problém, že jsem holka jo ... tak jsou tam jako odlišný pocit než, když si kluk, jako nebudou se natě dívat venku takhle jako na kluka jo, takže jsem byla jako i překvapená, že ... Nevím, jako něco mezi překvapením a jistotou že určitě to tak bude, proč by to nebo by to nebylo jinak jo?
- K: Jo takle, jestli to chápu správně, tak jsi byla překvapená z toho, jak se to ... ?
- M: Byla jsem překvapená z toho, jak je to ... bezpečný? Jo jo.
- K: Jak je to bezpečný? Jak tam cítíš to bezpečí jo aha. Stalo se ti někdy, že by třeba vyvstala nějaká situace, která tohleto bezpečí tak jako narušila?
- M: Nebyla nebyla, nebyla... Asi... Špatné pocity v té práci mám jenom v tom kolektivu, jo? Protože hodně modelek ... já to vím, že jako tam jsou dvě hlavně teda ta jedna, která pracuje tam nejdělsí dobu, no na začátku mě neměla ráda a pak prostě se přetváří, že má mě ráda a může mi říct, že jako no už tam máš jednoho klienta, jdi tam. No, jak to vypadá? (naznačuje že je to nevhodné takhle mluvit – moje domněnka) Jo, takže studenti jsou v pořádku, spíš ten mobbing v pracovním prostředí a je to hlavně hlavně jen mezi modelkami. Je tam jako gossipping.
- K: Jo. Jakože pomlouvání?
- M: Jo, já jsem hodně naivní, jo, na začátku jsem to vůbec necítila, spíš studenti mi to říkají, že mě pomlouvají ty modelky. ale například... ahh... Sekretářky a všichni ti

lidi, kteří řeší smlouvu. Pracovní peníze a tak ... mi říkají, že když byste odešla, bude se nám stýskat.

K: Bude, bude se jim stýskat po vás.

M: Jo bude se jim stýskat... jo, takže je to jenom takhle. Když se na mě dívají, tak není to problém. Spíš ty jejich komentáře. Komentáře nějaké ...

K: Který teda přicházejí převážně od pracovního prostředí jo?

M: Zbytku no.

K: Pak by mě ještě zajímalo, jestli si vzpomeneš, kolik tam bylo lidí při té tvý první zkušenosti a jestli to pro tebe hrálo nějakou roli?

M: Tak určitě tam bylo ... jedna, dva, tři ... čtyři, pět, šest, sedm, asi osm ... takže bylo nás devět. V tom 2021 roce. Jsem byla asi překvapená, že všichni jsou starší jako nejsou tam ne ... tam byl jeden kluk, ale on nechodil na tu ... on chodil na tu dynamickou kresbu, protože v pondělí jsem poprvé byla na jako statická kresba. Dlouho sedíš – hodinu, dynamické sedíš 10, 5 minut 3 minutky jo, takže ten byl tam, ale v první ten den nás bylo asi devět. Beze mě osm. Ah na tu dobu. No spíš mě překvapilo, kolik je studentů. Stojí tam ty takové stojany a prostě kolem každé modelky je pět, šest lidí a tam je jako takový jako bludiště. Jo jo, to vypadalo zajímavě a pořád to je tak, jakože tam je takové jako soukromé prostředí kolem každé modelky nebo modela. Jo a je tam ještě jako kreslárna dolů a kolem je taková cesta na druhém patře a všichni lidi se mohou můžou koukat dolů to je taky zajímavý, že jako to je taková kratší výstava každý den jo?

K: No a myslíš že to nějak ovlivňovalo to, jak se třeba ty cejtíš ve svém těle.

M: Myslím, že na začátku to bylo zajímavý, že prostě se ne tě dívají. Já si myslím, že to je, protože jsem byla tam nová modelka, že jsem byla tam nová a mladá modelka. Nevím, že a prostě když přijde nový člověk do kolektivu. Určitě do mladého kolektivu, tak. Lidi mají větší a určitě tam mají tu. Zvědavost? Jo, nebyla jsem překvapena, že já si myslím, že bych na jejich místě dělala tu stejnou věc.

K: A když bys měla třeba porovnat tu zkušenost toho, když tam bylo jenom těch 8 lidí? Tu první zkušenost a pak tu zkušenost, když seš v té velké hale, tak liší se to nějak od sebe?

M: Jinak teď je nás více o jednoho.

K: Mě tedy nejvíc zajímá to, jestli ty pocity, který máš jako v sobě subjektivně, třeba emoce nebo příjemný, nepříjemný, tak jestli se to nějak to ovlivňovalo?

M: Asi ne asi ne ne, ne, neovlivňuje. Když bych nás byla míň, tak mě je to jedno. V našem kolektivu je takové jako 3-4 skupinky nejsou vždycky spolu osm modelů. Já jsem asi jedna tam jako samostatně, takže nevím. Já bych neřekla nic, nemůžu si vzpomenout žádnou emoci takovou.

K: Pak se vrátíme zase trošku k té otázce, jak jsi vnímala pohledy malířů, jestli se to nějak měnilo třeba v průběhu toho, když tam stojíš, že vlastně.

M: Ještě jednou tu otázku.

- K: Jak ji ... jak jsi vnímala pohledy malířů, jestli ty už jsi o tom trošku mluvila, že bereš tak jakože je to okem umělce.
- M: Hm jo. Celkem. Hmm. Celkem spíš mají zájem v tu dobu. O ten proces, takže vytváří něco pro sebe jako tvoří? Ale někdy se stává, že nevím, jestli se mnou flirtují. Nebo jen říkají věc. Nějakou jako v té době. Někdy se stává to, ale pro mě to jako.
- K: No mohla bys třeba popsat nějakou takovouhle zkušenost, že by ti to nebylo nepříjemný?
- M: No já jsem jako chodila s jednou holkou tam jo jo jo teď jo a někdy se stávalo, že prostě mohla něco říct a na začátku, když ještě jako nevěděli jsme o sobě. Jako. Hodně. Zkousím sem a tam jako ne ne nemyslet v tu dobu, protože pracuju jo, když jsme venku, tak můžeme.
- K: Takže je tam velká nějaká jako tlustá čára, která ti pomáhá todleto oddělit od toho všedního života?
- M: Jo jo jo jo jako, i když tam stála a kreslila mě jako já jsem byla v takovém tom režimu, že pracuju, že jo?
- K: Takže nějaká profesionalita?
- M: Jo jo jo jo jo jo, a když ona jako to překročila. No to byla spíš manipulace, že jako ona říká, no se svlékáš zase? Já jsem jí říkala, jako tě to překvapuje? a ona řekla Ano, představ si ... Ale můžeš to brát, jak chceš. No, tak to se mě nelíbilo a řekla jsem jí, ahoj, jako zase ta jako: máš klienta? takové ty komentáře.
- K: Který z toho dělají něco nečistého?
- M: Jo jo, jo, jo, protože není to nečistý, to je umění. Prostě je to umění a ... Nepracuju tady v Pamele. Pamela pro kontext je street bar jo. Hm takže ... Jako ... Takový ... je pocit že ... Já vím, že sem krásná holka, ale nemůžeš to používat proti mně, protože to je hodně jednoduchý. Já to očekávám, že to může se stát, takže spíš takové jako je to jiné tyhle komentáře od modelky a od studentky. Ale ostatní lidi nikdy mi neříkají jako ... vždycky mají mě rádi, zvou mě do vlastních projektů, klauzur, bakalářek.
- K: A ty tam teda vnímáš tu profesionalitu?
- M: Samozřejmě, samozřejmě jo jo jo, takže jako venku ano samozřejmě, ale během práci spíš jako držím přestávky. Držím ten čas. Hmm no je taková ta ještě detail takový, že? Protože jsem cizinka jsme vynuceny chovat se dobře. Protože nemám, nemám druhou šanci. Jakože lidi se na nás dívají tak, že nemáme právo na omyl. A proto se ... Chovám tak no, protože respektuju práci. Jakože vím, že když jsem tam, tak pracuju, tak musím to dělat dobře, jo.
- K: A tys to tady trošku našla, že máš tam teda to přesvědčení nebo cejtíš se, že seš krásná holka pomáhalo ti třeba? (jako to pózování) Sytí ti to tady to tu potřebu toho jakoby ta pozornost, která tam přichází?

- M: Já jsem já si myslím, že modelování je super. Psychologická taková praxe. Jako samo-poznání. Je to tak samo poznání?
- K: Sebepoznání?
- M: že rozumíš, že že tvoje tělo může pracovat od tebe odděleně, i když můžeš tam sedět a myslet na nějaké jiné věci a pak zase jako ...jako různé ty nastavení, že jako tady pracuji tady teď není to špatný ... A nebude. Jo. Jo něco jsem chtěla říct. Err. To modelování hodně tě osvobozuje.
- K: Mohla bys to nějak rozvinout ještě?
- M: Jo, aby si byl člověkem nepotřebuješ. No jako abys aby tě lidi respektovali, měli o tě zájem a chovali se k tobě po modelování, jako na tom oblečení jako nezáleží, je tam hodně ... Já jsem hodně taková ... dobře, pro mě to nebylo Jako to modelování bylo pro mě důkazem svých osobních jako myslí (představách, názorů) o světě. Já jsem hodně taková liberální a jsem... Patřím do LGBTQ+, takže pro mě to jako nebylo překvapením a že, jako když sundáš oblečení si nějak, nějaké zvíře, nebo to není pravda já jsem si to nemyslela, i když jsem tam nastupovala, ale i tak to bylo jako potvrzením, že ... Že není to tak a ještě tam je takový detail, že lidi z umění jsou dost jako, že jdou do budoucnosti více. Nebojí se experimentovat... hodně je tam taky LGBTQ+ lidí.
- K: Takže bych řekla, že je to tam takové uvolněný prostředí?
- M: Jo je tam ano jo, takže jo, tam je hodně jako ...
- K: Co se týče nějakých pravidel?
- M: Ty pravidla jsou velmi takové, jako nevím, jak to říct široké anebo nejsou vůbec a proto, když tam jsou nějaké komentáře (míněno s negativní konotací), tak spíš je to od lidí konzervativních nebo starších. Je tam je cítit ten rozdíl. Já si myslím, že právě proto mě to osvobozuje, protože jsem se dostala do prostředí. Já si myslím, že tady to navazuje jako jako ty ... Takové prostředí otevřených lidí a já to potřebovala a jsem se tam dostala, a to bylo ve svazu s prací ve svazu s ... Všichni ty pocity jdou uprostřed sebe takhle
- K: Jakoby dohromady?
- M: ... dohromady je to jako takovej komplexní pocit, že tam patřím, protože mi lidi rozumí a nebudou mě soudit nebudou mě odsuzovat. Jako proto mi tam, jako když se svlékám mi to osvobozuje hodně. Necítím se, že jsem. Nějaká jiná nebo menší nebo horší. Když jdou jdu z práce domů, naopak si myslím, že mi tam lidi ukážou respekt. Že mě tam respektují a chtějí abych se tam vrátila.
- K: Enhn takže se cejtíš nějakým způsobem oceňovaná?
- M: Jo. Jo jo oceňovaná v dobrým smyslu, jakože že tam patřím jako ten pocit mám, že tam patřím.
- K: Jo. A skrze tady tu zkušenost. Změnilo se nějak vnímání tvýho vlastního těla? Ty jsi tady trošku mluvila o tom odpojování, jakoby hlavy od těla, tak jestli bys mohla tohle trošku?

- M: Hm jo jo jo já. No to odpojování je o tom, že. Ty si. Ty. Ty jsi ne? Ty nejsi tvoje tělo ... A proto, protože máš ten pocit, tak z toho vychází, že? A že když si jako tlustý, tak není to, že já já, já jsem špatný, nebo když jsem nějaký, jako když máš nějakou tady. No já tady mám takový problém, že jo, tak mi to nevadí, že jako neznamená to, že když máš akné jo, tak jsi špatný jo jo, tak to je na i jiné věci.
- K: A ty teda záměrně se snažíš oddělit sama sebe od svého těla nebo ... ?
- M: Ne je to automatický proces. Je to prostě takový jako. Je to, co dozvědět víš ... když děláš tu práci, že lidi chtějí tě poznat i přes to, že jako ... I přes společenský vzhled ... vzhledy na ... Nudity?
- K: Nahota?
- M: Nahotu jo jako, protože i když chtějí tě kreslit, když s tebou jako mluví po kresbě a mezi kresbou, taky můžeme jako prostě mluvit, jako obvykle lidi, jako tam ta jako, tam taková zeď není, že když jako není tam ten styd, není tam ten ... awkward?
- K: Jakože ten pocit divnosti?
- M: Pocit divnosti tam není.
- K: Takže jakoby vůbec tě neovlivňuje to, že ty tam seš, jako teda polonahá a ten druhý člověk je tam ...
- M: Ne, i když je to holka, i když je to kluk, i když je tam úplně někdo jiný, vůbec ne, protože v ten moment mám přesvědčení silné, že oni to dělají pro svou práci. Jo oni jo ...
- K: Že to nedělají v rámci nějakých svých choutek nebo tak něco, ale že opravdu na tebe nahlíží tím uměleckým okem?
- M: Ne ne, ne, ne, ne, ne, no jo jo jo jo já například tam sedím i na večerní kresbu chodím tam a oni mi můžou do očí říkat nějaké ty jako vtipy a můžu se, můžeme se smát jako jakoby. Nic se neděje, protože jsme tak zvykli na to na to, že dělám a co oni dělají, a tak. Jo a můžou mi říknout, že mám super tělo a to zase nebude to cítit jako nějaké flirtování ... Ne, to není.
- K: Hm takže je to ... máš super tělo v rámci jako pro malbu?
- M: Jo jo, že jako dobře se kreslíš například hodně mi lidi říkají, a to neznamená, že jakože je to flirt ... může to znamenat, ale určitě v tom kontextu to bude profesionální.
- K: Jo, ale ty to tak nebereš jako sama ze sebe? (že by to byl flirt)
- M: Ne ne neberu, ne ne.
- K: A ještě by mě zajímalo, jestli třeba v průběhu tady té zkušenosti, tak jestli sis připadala třeba krásnější anebo když pak ...
- M: Já si myslím že na začátku, ne minulej rok jsem byla. Nebo předminulý i minulý. Jsem hodně posilovala a hodně. Jsem zhubla, taková jsem byla hodně ... shredded?

- K: Vyrýsovaná.
- M: To nebylo tím, že je to spíš bylo to psychicky takový tam byl problém, že nejím, když jsem ve stresu, ale to vypadalo trošku lepší. A určitě to vypadalo super pro umělce, ale pro mě teď mám za cíl nastavit své svaly více a potřebuju tu vodu a všechno tak tak teď vypadám trošku větší. Ale podle mě to je můj cíl a neřekla bych, že byl, že jsem méně krásnější. Teď jsem prostě trošku větší. A já si myslím, že to je jedno pro umělce, protože jsem pořád jako. Hmm. Anatomie je tam je hezky vidět jo ... Mám jako dobré svaly dlouhé, to je důležité pro umělce široká ramena taky, takže já si myslím, že moje tělo se mění, ale moje jako proporce ne a ještě moje jako ... Aaa jak to je? Ehhh ... jako moje cena se nemění jo jo hodnota jo jo že hodnota je stejná. A je to zajímavé, jak můžu vidět jako podle obrazu, co se ve mně mění ze strany, jako se podívat. Určitě tam je to subjektivní, ale ne ... Neoceňuji přes jako nebudu sebe ...
- K: Tvoje sebehodnota nevzniká na základě toho, jak zvenku vypadáš, nebo jako?
- M: ano ano jo!
- K: Hmm. Tak to je super. Tak já bych se pak dál ještě zeptal, jestli už sdílela tu svoji první zkušenost, co pořadatelé dělají pro to, aby ve skupině panovalo bezpečný prostředí? Jestli ti dopředu vysvětlí, jak to bude probíhat a tak?
- M: Hm. Asi nic, nevím jako err to. Spíš pasivně, jo. Err já si myslím, že aktivně nic nedělají, spíš takhle to vzniká prostě ze zvyku na fakultě že ...
- K: Takže vlastně jakoby ze začátku seš do toho ty sama vhozená do té situace, nějak se s ní musíš ty sama vypořádat?
- M: Jo. Já si myslím, že jsem prostě ... Oni ti neříkají, sednete si a musíte držet pozice, a když když nemůžete držet pořád, tak změňte. Prostě pokračujte dál. Jsem spíš jako sledovala jiné modely a zeptala jsem se, jak zapisujeme docházku, jak máme dělat a jako jaké dny v týdnu pracujeme ... Jestli nemůžu, tak napíšu hlavnímu umělci, že nemůžu nebo tomu profesoru, se kterým pracuji. V tu dobu. Nebo učitelem ...
- K: Takže vlastně nějaký jako? Nějaká diskuse na to, co se bude dít, jak na vás budou koukat jaký polohy zaujímat, a tak tak to vlastně jako ... není předtím?
- M: Spíš ne s modely ale s učiteli. Je tam například dynamické modelování, vždycky se zeptám jako pane profesore, co dneska děláme? Jo a on řekne, a tak krátké pozice 10 minut pak jdeme dolů jako pět a tři a prostě si vymejšíme. Co, co si myslím, že bude vypadat dobře pro kresbu a nějak prostě to dopadá dobře jako.
- K: Jo a stalo se ti někdy, že tě třeba profesor nastavil do polohy, která ti nebyla příjemná?
- M: Err asi to nebylo, nebylo enn, když jsme o tom ... říkáme jako nějaké ty otázky, jako když byla to, vypadala to jako nepříjemné? nebo nějak. Jo nějaký sexuální kontext nic takového nebylo. Jo, spíš tam bylo, že například, že ... Ne, nikdy je to vždycky na výběru modelky jako u těch, jako pózování Jeden byl tam profesor on mi požádal, abych si sedla takhle a přesně takhle, ale nebyl to problém, spíš je to

jako orientačně říkají, že sedni sem a sedněte si vedle sebe, pak pak sedneme si a pak ještě on ten profesor tam nastaví světlo, jo. Jo zase zase tam je to, že jako nemám problém s těmi učiteli, ale spíš s modelkama máme jednoho tam jako pána modela, dřív jsme dělali jako párové, párový modelování, tak on mi jako ... no starší lidi jo ... nerozumíš, že tohle nemůžou říkat, ale on mi řekl: no dobře že sedíš takhle vedle mě, takhle mám hezký pohled ...Haha (sarkasticky), nebo říká nebo říká, co tam řekl ... jako když bych bych, když bych, když bych byl mladej, tak už už bych tě balil Hahá (sarkasticky) taky mě to to trošku vadí, ale spíš se směju z toho, protože rozumím, že ti lidi vůbec nevědí, co je to současný kontext. Jo oni vůbec nevědí, že to je nenormální a oni to ... já si myslím, že oni to nedělají ... Jako ... Jo jako naschvál. Takže zase je tam takový detail, že ... Nemám problémy s učiteli, profesory, ale spíš se spolupracujícími lidmi, modely jo všechny ty špatné zkušenosti jsou tam jo ...

K: A myslíš, že by to mohlo být z toho důvodu, že vlastně tam není ... Tam je trošku jiná vztah mezi sebou, že tím, že jste spolupracovníci a není to tak, jakože modelka a student nebo profesor.

M: Já si myslím, že je to osobní ... nějaký nevím.

K: Takže to je jako osobností, že jako jenom ty lidi ti nesednou.

M: Osobností jo, jo. Já si myslím, že je to ještě tím, že lidi v umění a v jako v pedagogice. Zároveň jsou větší – jako otevřenější. Protože, no oni chtějí spolupracovat, aby, aby dosáhli společného cílu. Když už máš za kolegy modely, tak. Hmm já nevím. No, bylo by to dobře říct, že společný cíl je mít se dobře, ale ale. Já si myslím, že ... Protože se nudí. Tohle dělaj... protože se nudí, prostě nevím. Jsou starší, mají rádi pomlouvat jiné lidi nevím ... Takhle, takže už se nudí, prostě se nudí.

K: Tak jo. Je něco, co děláš ty proto, aby ses tam cítila bezpečně. Jestli je to vůbec tvé téma?

M: Přetvářím se, že to nevidím prostě. Nebo když se stává situace ... No a ... Já prostě jako nastavuji. Ty jako ... Mám ráda se seznamovat s novými lidí tak prostě dělám ty svazy jo jako sociální ty svazy a aby sem měla možnosti a cítila jsem se, že patřím a že lidi mi znají a můžou taky se mnou mluvit. Jo, takže já si myslím, že to je moje hlavní výhodou na fakultě, že mám dobré vztahy se studenty. Co hodně modelek nemají jo že, můžu se jako obrátit na někoho na fakultě na nějaký jako výlet nebo jako spolu studovat, protože jsem pořád taky studentka.

K: Hmm.

M: A že jsem taky studentka taky a že jsem mladší jako je mi 24.

K: Takže jestli to chápu správně, tak je pro tebe důležitý nastolit tam nějakou kamarádskou rovinu a ... ?

M: Hm. Jo to právě dělat abych se cítila v bezpečí.

K: Takže vlastně jako znáte ty lidi aspoň trošku i tady z tý formy ... ?

M: Jo. Jo jo jo jinak se cítím, že jsem tam nepatřím, že jsem prostě z venku, jo?

- K: Tak mě by zajímalo, jestli mělo to, jak jsi se cítila ve svém těle počas toho pózování nějaký vývoj v průběhu té tvé zkušenosti. Ty jsi říkala, že už to děláš 3 roky.
- M: Hm. Já si myslím, že ... Jsem se skrz tu cestu, prostě jsem se nějak poznala sebe. Že ...Hmm. ... Jsem, já si myslím, že nikdy jsem se tak nehejbala předtím v životu a je to dobrý vědět, že já můžu se hýbat takhle, protože je tam to, srovnává srovnání. Jo jo. Porovnání ... porovnání, že co můžou dělat například starší lidi, co můžu dělat já. je tam ten pocit ještě jako – gratitude?
- K: Jo jako vděk? Vděku?
- M: Jo, vděku! Protože to pořád můžu dělat. Někdy se to stane, že hodně věcí, co můžu dělat teď nebudu. Nebudu moct to dělat, protože se jako ...
- K: Takže tam teda když bych to shrnul, tak tam přichází nějaká vděčnost za to, že teďka můžeš dělat pózy, který ...? V pozdějším věku dělat nebudeš moct?
- M: Jo jo jo. Určitě určitě určitě jo, co bych nedělala taky, tak jako stárnutí nemůžu zastavit. Jo jo, někdy to bylo tak, že se mi stávalo to, že jako teď v třetím roce. Začíná, něco bolet při větším modelování rychleji než 3 roky zpátky například nějak jako rameno, když ležíš příliš tam je ten nerv v rameni, tak když dáš to rameno nahoru, tak to začíná bolet. Jo, tak teď teď mi to začíná bolet rychlejší než než dřív například, takže spíš takové fyzické změny než jako takové estetické nějaké ...
- K: No a jak se cítím ohledně těchto fyzických změn?
- M: To je jako očekávající spíš jako já na to dávám pozor více a jako. Dělam nějaké, co to je ... warmup?
- K: Jo nějaký rozehrátí předtím?
- M: Nebo nějak se doprotáhnu na konci dne, když to opravdu bolí, i když jsem mě hrozně vyhovuje, že jsem ještě certifikovaná trenérka, že vím, jak s tím pracovat, jo, že, nebudu to prostě nechat na jako na život a ať to bude dobře. Na to neříkám, že spíš jo a no proto si myslím, že nebudu v modelování hodně. Nebo tak hodně jak teď, protože já příliš mám ráda svoje tělo. Abysem seděla tak dlouho, protože nejhorší věc pro tělo je nehýbat se. My jsme jako dělané, abysme se hejbali, takže já mám ráda i nějakou tu dynamickou, když myslíš takhle stát nějak, je to jako super pro, jako to může být super pro svaly. Takže protože jako držíš nějakou pozici, je to taková zátěž. Není špatná, ale když tak sedíš nebo sedíme, stojíme a ležíme stojící je nejhorší, ale ale ležící. Tam můžeš klidně spát. Jo, není tam problém, ale ta sedící je opravdu špatná.
- K: A když bychom se vrátili zpátky k těm emocím, tak vlastně jako jediný emoce, který tam pociťuješ, tak je nějaká ta vděčnost za to, že teďka to dělat můžeš ... ?
- M: Hm jo. Jo. Vděčnost, někdy je tam taková smůla. No že to se stane dřív než předtím. Ale pak ...
- K: A smůlou myslíš třeba jako smutek nebo naštvání?

- M: No že že to se stává něco bolí, že jako nejsem. Tady nejsem perfektní. Jako jako jako tady ta že jako nemusím vypadat jako nejhezčí holka, ale tu bolest fyzickou prostě nemám ráda nejspíš tady ta věc cítí špatně emočně.
- K: Jo. Jo a emočně špatně myslíš, že bys to mohla nějak rozvést? Sorry, že se takhle ptám.
- M: No že jo jo jo že. No jako. Nevím, jak to říct, že jako v dětství nic nebolí a teď začíná bolet prostě zničehonic ... No si myslíš, že to je z ničeho nic nikdy to ale není tak určitě.
- K: A je to je to přesně pak, jako spíš to jde do smutku nebo do naštvání, nebo tam jsou nějaký pocity jako méněcennosti toho, že nejsem perfektní ...?
- M: Je to prostě nějaký, jako je to chvilka takového naštvání a pak je to jako jako. A že jako akceptuji, že. No to můžeš nějak napravit, jako není to super problém. Můžu s tím pracovat, takže jako že s dobou se to bude zhoršovat jo, jako když to chytneš na začátku, tak. Asi jako já já se zkusím s tím srovnat, že to když to budu dělat práci víc, tak bude to hůř jako a proto si. Err si teď zvážím, jestli budu v tý práci pokračovat. Jo a když srovnávám se s jinými modelky, tak vůbec nevím, jak to dělají, jak jim nic nebolí, nebo bolí tak, že prostě to necítí už.
- K: A když teda třeba přijde tahle bolest, tak máš nějakou techniku? Jak se s ní vyrovnáváš?
- M: Spíš jako rozehrátí se a ještě strečink jako protahování.
- K: Takže vždycky třeba o tý pauze?
- M: Jo. Tam jako když sedíme, tak si nesednu no během přestávky. Když ležíme, tak chodím. Když pořád stojím, tak si sednu a něco jako protahování pro nohy nebo ruky. Takže vždycky si zkusím dělat opačný pohyb. Toho, co jsem dělala předtím.
- K: Jo... Myslíš si, že má tvoje zkušenost s pózováním nějaký vliv na tvůj běžný život?
- M: Já si myslím, že jo, protože je to vždycky hráčka někomu říkat, že jsem modelka. Je to jako zajímavý fakt. Jo.
- K: Takže bys řekla, že se tím dostává nějaký sociální status třeba?
- M: Jo jo, že to je jo prostě zajímavý. Je to super začátek. To může být zajímavý začátek nějak jako konverzace jo? Jo. Hmm. Jo, mi to pomáhá určitě můžu to mi pomoci. Zatím je to moje hlavní práce, teď je a první práce tady v zahraničí tak je to ... jsem jako vděčná za to, že jsem začala s dobrou prací, které mi jí baví. Nevím, jak to bude pak ...
- K: A vidíš a můžu se ještě zeptat, myslíš, že to třeba i ovlivnilo nějak tvoje vztahy, ať už teda intimní nebo kamarádský?
- M: Já si myslím, že jsem se skamarádila s lidmi, se kterými bych se neskamarádila, když bych nedělal toto. A jsem tomu vděčná, protože lidi z, lidi z umění jsou zajímavé, když vypadají nějak jako neobvykle, nebo nějak prostě ... nevím. Protože jsem dělala modelování, jsem se stala taková stejná, neobvyklá, a proto jsem našla společný jazyk. S těmi dalšími lidmi jo jo a když říkám o tom já řeknu, že

paralelně s tím spolu s modelováním jsem dělala i pořád dělám magistr učitelky. A když jsem byla na pedagogické fakultě, když jsem měla ty ... Err jako semináře přednášky, když jsem mluvila, pracovala, učila se s těmi spolužáky na pajdě, tak jsem vůbec neměla pocit, že tam patřím.

K: Jo.

M: Jsem pořád srovnávala to jako porovnávala s tou Sutnarkou (uměleckou školou), i když nejsem tam studentka, byla jsem tam považovaná jako studentka, protože jsem tam trávila více času jo na Sutnarce. Že prostě tam mi lidi rozumí, že? A na no nevím jako na pajdě jsou tam lidi, už mají nějaké přátele přítelkyně, myslí si na rodinu tohle všechno a mají dost peněz. Nevím jako nějaký takové vzhledy na život, které. Nemám já, a proto neměla jsem pocit, že je tam o čem mluvit s nima. Určitě to neznamená, že jsou nějaké špatní. Prostě jo jo jo, prostě je tam to, že jsem err, byla tam taková ... měla pocit osamělosti. Tam byl.

K: Další otázka je: jak se na tuto činnost dívá vaše rodina nebo přátelé?

M: Na zač... když rodina a na začátku si mysleli, že to je takovej vtip nebo jednorázová akce, ale pak začali si myslet, že to je super, že jsem byla věnována nějak takové práce pořád, že jako oni spíš oceňují, že když ...Err, moje rodiče oceňují když. Hmm. Když si děláš nějakou věc a jí se jí se věnuješ jakou když ...

K: Jo, když se něčemu věnuješ, a?

M: A děláš to pořád a jako dokážeš, dokážeš u ...

K: To znamená to, jako se v něčem zlepšovat, nebo ... ?

M: Jo jo že jakože, když se dokážeš, dokážeš se zlepšovat a dělat nějakou věc pracovitě nějak tak ... A moje rodina je dost taková... Přijímá dost věcí může přijímat dost věcí a oni mi dovolili jet jako do zahraničí a akceptují, že jsem jako na holky taky to taky patří a že jsem tady modelka jako hodně věcí o nějacích akceptuje. Jo já si myslím, že oni spíš, jako když to děláš, tak nenechej to. Takhle určitě tam je problém, že když nechci dělat, tak ... Err prostě se bojím, to jim říct, že jako no zase neděláš to a řekla si, že to budeš dělat, ale tady mě mi se to bavilo, a proto se mě neměla problém s tím a prostě by to prostě už jsem chtěla jít a vydělávat peníze, ale dělat to, co mě baví jo.

K: Jo. Jak se na tady ten modeling kouká podle tebe společnost.

M: Společnost. Já nevím, spíš spíš. Já si myslím, že lidi to překvapuje. Jak to můžeš dělat? Já už, jako když jsem tak dlouho mezi lidmi na Sutnarce v takovém jako prostředí sociálním, tak už jako zapomenu, co si ... A nemyslím si na to, co si myslí společnost. Prostě je mi to jedno, i když například bych šla pracovat dál a nějak ti lidi by to našli na mém instagramu nebo sociální síti ... To já bych řekla, no a co, to byla práce.

M: To bylo práce.

K: Takže tam není žádný stud za to?

- M: Ne, i když bych to byla, já bych nějak zkusila. Protlačit svoje vzhledy (názory) na to. Protože já jsem vydělávala peníze, a je to pro umění.
- K: Jo, takže protlačit nějak svůj názor, že to byla práce?
- M: Takhle. Jo je to ... Není to porno. Je to umění jo.
- K: Dokázala by si říct, co tě táhne zpátky a jaká je tvoje motivace pokračovat v tom pózování?
- M: A je to takový vztah mezi ... Tím, co mě baví tím, za co jsem oceněná a moje .. co to je ... skills?
- K: Jo jako schopnosti?
- M: Schopnosti jo, takže je to vztah mezi tím, co mi baví mezi těmi schopnostmi, které mám a mezi ti těm, co ode mě chce společnost. Že jsem tam jako vážená, jo? Jo, oni mě tam chtějí, protože můžu se hýbat takhle. Je tam nějak jo, v tom v tom pohybu je ještě nějaká emoce, že respektuji práci, že ... Že můžu držet kontakt s pracovním jako jako v prostředí. Já si myslím, že je to takové komplexní pocit toho, že se ... mám z toho všeho. Mám ten pocit, že tam patřím.
- K: Že seš přijímaná?
- M: Jo jo jo, je tam jako několik věcí, které ... Jako odvádí, nebo jak to říct? Jakože že nemůžu tam pracovat, že je to hlavně v perspektivě ... Co to je? Health? Zdraví jako že z pohledu zdraví, jak to bude, protože není to super a hlavně peníze, protože není to placené vízum.
- K: Jací jsou podle tebe lidé, kteří pózují?
- M: Ještě jednou prosím?
- K: Jací jsou podle tebe lidé, kteří pózují, jestli by se nějak?
- M: Takže ostatní modely, jak jaké jsou? No každá, každý model má nějak ... Nějakou ... Jako historii tu svoji vlastní, nějaký jako příběh. Je tam jedna modelka taková hippie spíš. Jedna je prostě jako babička dobrá.
- K: A když bys ses třeba, jestli mají něco společného dohromady?
- M: Dohromady a já si myslím v jak? Vjak. (věk)
- K: Jakože jsou stejně starý nebo ...?
- M: Jo. Že tam je hodně lidí mezi padesát až osmdesát, jakože dvě skupiny padesát, šedesát pět a pak. Nebo takhle. Já si myslím, že pro ně je to snadnější najít jako ten společnej jazyk, takový, než s nima spíš jako. Oni mě přijímají spíš jako dceru. Jo, protože mi říkaj no si, budeš dobrou ženou, nebo něco ona a ona umí i vařit, super holka, kdybych, kdybych měla vnuka, tak něco bych řekla, takže spíš takový ocenění ... Tam je ... nějak oceňuji mně. Ale když s těma modelkama mluvím osobně, tak je to lepší, než když jsou ve skupině. Ve skupině jsou tam nějaké divné tendence jako ocenění jako podporování dialogů nevypadá to vždycky dobře.
- K: Jakože tendence třeba ... porovnávat se nebo ...?

- M: Porovnávat, jojo porovnání nějaké komentáře pro takové prostě fillers (výplň) jako oni tamto říkají, aby pokračoval ten dialog pokračoval ten ... jako vyhnout se pocitu awkward (divnosti)
- K: Jakože divnosti ... ?
- M: Divnosti, že je to je to prostě sociální takový divnost. Já si myslím, že to není osobní zase.
- K: Myslíš si, že máš nějakou vlastnost, která ti pomohla vypořádat se s nároky toho pózování, kterou třeba jiní lidé nemají?
- M: Nároky, jaké například?
- K: Jako. Jednak třeba držet pózu dlouho. Nebo psychicky?
- M: Jestli mám nějaké? Vlastnosti ...
- K: Hmm.
- M: Nějaká představivost vnější prostě představit, jak to budu vypadat ze strany a můžu to napodobovat. Všechno беру z hlavy, neberu nějaké jako reference. Prostě ...Nevím um nějaké prostě takové pozice vymyslím a držím to, protože já vím, že to vypadá zajímavě. A pak se na to dívám ve skicách a tady je opravdu zajímavé. Takže já si myslím, že nebojím se experimentovat prostě.
- K: Je něco, co by si třeba poradila lidem, kteří to zvažují, že by si to vyzkoušeli?
- M: Jo, že to je fyzicky náročný, nebo já bych prostě upozornila, že to není pro všechny lidi, já mám dost jako takovou, co to je? Silný core. No mám jo takový, že mám silný střed těla a prostě mám dost svalů a tu výdrž, protože sportuju prostě od narození. Mám takovou dobře dobrou anatomii prostě, a když tam jsou lidi, kteří jsou hubenější nebo slabší, tak je to ... To bude náročný a asi i nebezpečný někdy, protože něco tam může změnit nějak nějak prostě, než začne to píchat a někdy a pak už nepřestane. Jako spíš se podívat na zdravotní tu stránku, jako je to super práce, že je to dobrý takový ... Dobré peníze za, když nemusíš hodně dělat v některých případech, když je to jako jako statické modelování. Když tam je dynamicky, tak spíš musíš hýbat, ale je to jako je to úplně taková práce divná jako jo podle mě. Pokud bych vybírala mezi číšníkem jo nějakým a tohle tak spíš bych dělala tohle, ale to nedává super peníze jako číšník jo a univerzita určitě ti nezaplátí na černo. Jako, protože je jako ostatní.
- K: No tak to je jasný.
- M: Jo jo jo, když pracuješ v nějaké restauraci, tak určitě jo to může stát a ale tady je to ... No můžeš dělat míň a například můžeš sedět a číst prostě tam ... Když čteš a tě někdo kreslí, tak to je super. Jo a ještě dostaneš za to peníze to je super, ale ta zdravotní stránka hlavně jako to to na to si myslím pořád já. A proto si myslím, že to je důležitý na to upozornit nové lidi.
- K: Je ještě něco, co považuješ za důležité, a ještě tu nezaznělo ...?
- M: No já si myslím, že. Spíš ne. Nic.

- K: Tak super, tak tohle byly všechny otázky k tématu a už jenom na konec bych se tě zeptal, jaké máš nejvyšší dosah ... Dokončené vzdělání a v jakém pracuješ oboru?
- M: Bakalář a jsem v pedagogice učitelka, angličtiny a ruštiny.
- K: Poslední otázka, kolik je ti let?
- M: 24.
- K: Tak super, děkuju mockrát za rozhovor.

Rozhovor Vivian

- K: Tak já vás tady dneska vítám. A hnedka takhle, ze začátku bych se chtěl zeptat jestli je v pohodě, že si budeme tykat, jelikož se známe? Super a nejdřív teda nějaký formální věci. Musím se zeptat na informovaný souhlas teď budu citovat přímo souhlasíš s tím, že během našeho rozhovoru pořídím audio nahrávku, jejíž anonymizovaný přepis, který ti poskytnu odsouhlasení zpracuju v rámci výzkumné části své bakalářské práce?
- V: Ano.
- K: Super.
- V: Skoro jako na svatbě.
- K: Ještě se chci ujistit zdali. Nemáš nějaké výhrady vůči tomuto informovanému souhlasu, či jestli není něco například špatná lokalita nebo občerstvení, co by v tobě v tuto chvíli vzbuzovalo? Nejistotu odpor rozpaky či kterékoliv jiné negativní emoce.
- V: Asi v pohodě, všechno super.
- K: Je zároveň něco, čemu bych se měl v průběhu rozhovoru vyhnout. Co ti je nepříjemné, jako je třeba oslovení téma, určitá témata či oční kontakt?
- V: Asi nic mě nenapadá, kdyžtak řeknu.
- K: Dobře. Zároveň, kdyby ti přeci jen bylo něco nepříjemné, prosím, neboj se mi to říct a něco s tím provedem zároveň, kdyby během mých otázek přišla nějaká, na kterou nechceš odpovídat, určitě na ni odpovídat nemusíš. Je ještě něco, na co by ses chtěla zeptat ohledně tohoto dnešního rozhovoru, než začneme?
- V: Ne asi ne asi.
- K: Super, tak v tom případě můžeme jít rovnou k tomu našemu tématu. Ne takhle, ze začátku bych se tě chtěl zeptat, jestli bys mohla nějak podrobně shrnout, jak jsi se dostala, či co tě vedlo ke zkušenosti se stáním modelem při malbě aktu.
- V: Ty jo si myslím teď zamyslet, když jsem vlastně stála kotvím jo, já jsem myslím, začala pracovat v tom ateliéru v balbínovce, kde jsem zatím jenom já jsem tam uklízela nejdřív. A potom jsem tam pracovala na recepci a byla tam i možnost vlastně dělat modela a já jsem to vždycky hrozně obdivovala ty lidi který tam nebo obecně lidi který pózují a nestydí se takhle jako veřejně my před ostatníma se obnažit, aby prostě v pohodě a říkala jsem si že bych to mohla zkusit Spíše to bylo ještě, že jo za peníze, tak jsem si říkala tak, jako má to takový docela samý bonusy. Hmm, tak jsem to vlastně tak jsem jako řekla, a že bych to chtěla zkusit a šla jsem do toho, a tak to nějak jako začalo. No pak jsem to začala víc a víc pózování teď už zase míjí a bylo to z velké části kvůli těm penězům, ale hlavně i vlastně i kvůli té zkušenosti hodně no. Takže tak jsem se k tomu dostala.
- K: A měla jsi nějakou dřívější zkušenost s tímto typem pózování?
- V: To ne, spíš s exhibicionismem.
- K: A takže to pro tebe nebylo? Dalo by se říct, že to pro tebe nebylo úplně něco nového nebo.
- V: Je to zase jiná forma obnažování, když to tak řeknu, nebo že jo, tak tys tady měla Antoinettu, která vlastně jako patří do tý skupiny těch našich hipíků, že jo? Kdy prostě běháme nahatý po lese a takhle mezi sebou, takže? Jsme na to viz jako svým způsobem zvyklí, ale je to mezi těma lidma, který jsou nám blízký a je to. Je to komfortnější než to

pózování mezi cizíma. Lidma ale zase jako taky záleží jako v jakých rovinách, jak v čem no ale. On nám nešla celý před těma přátelema byla jako ze začátku vlastně složitý a takový divný a člověk si přišel. Nevím zvláště, ale pak si to nějak. Sedlo a začalo to docela fungovat a. A teď jsem zapoměla otázku.

K: Jo, jestli to pro tebe bylo něco úplně nového?

V: Úplně nového, ne ...

K: No a dělá tě to, jak tě to vlastně jako napadlo. Ty jsi říkala, že si těma, že si ty o modely pořádně obdivovala. Tak to se s tím předtím nějak setkala. Nebo co? Co tě na tom obdivoval? Co na tom přišlo? Obdivování hodné?

V: Že se nestydí, že se nebojí takhle jako se ukázat. Úplně celý nahatý, jako před úplně cizíma lidma a prostě že. Že se nebojí no ta odvahy. Já jsem se s tím setkala, že jo? Na výtvarných školách teď já jsem, že jo studovala střední mám výtvarnou, takže tam jakoby normálně modelové a nevím taková jako bezprostřednost, že se tam takhle jako pohybovali nahý taková jako svoboda krásná, kterou jako většina lidí, že jo nezažívá a já jsem to zažila s těma přátelema a tohle to byla zase něco trochu jiného a chtěla jsem to zkusit už jenom i kvůli tomu, že? Ráda zkusím všechno možný nový.

K: Takže dalo by se říct, že si chtěla i vyjít ze své komfortní zóny?

V: Určitě a říkala jsem si, že by to mohlo fungovat i něco, jako jak se přiblížit k sebelásce nebo k nějakému sebezpřijetí, což jsem zjistila, že tak úplně není no že, nebo jako možná pro někoho. Ale pro mě je to úplně nefungovalo. Bohužel.

K: A co sis teda představovala že by se ta mohlo stát?

V: Jak to myslíš?

K: No jakoby vlastně o tom přiblížení k nějaký sebelásce, tak mě by zajímalo, co sis představovala, že se tam může stát a co se pak reálně stalo?

V: Jo. Err no, já jsem myslela, když se tam takhle odhalím, že když uvidím, že ty lidi mě nějak takhle jako přijímají, že pak vlastně budu schopná i já si sebe sama jako přijmout nějaký věci na svém těle, který se mi úplně třeba nelíbí, nebo tak. Tak když je budou vidět úplně všichni a bude to v pohodě. Takže to tak vezmu i já, ale. Vlastně jsem tenhle pocit nikdy nějak moc jako. Neměla, no že by se to stalo. Což. Ale možná to je tím, že jsem k tomu jako nějak špatně přistupovala, možná jako to jde. Jenom jsem se na to moc nesoustředila, nebo já nevím ... jako často nad tím přemýšlím, ale je to hrozně složitý. Já jsem, když jsem byla teď naposledy na tom pózování, je teď pózuju většinou tak jednou za měsíc. Dřív jsem byla v prostoru 39 ono to skončilo, přesunulo se to do centra. A já jsem si vzala prostě takový blbý spodňáry. Jo, to je taky takovej postup. Já jsem nejdřív pózovala úplně nahá, tak jako úplně a teď jsem teď už pózuju v tom ve spodňárech no, protože jsem zjistila, že to je na mě fakt jako moc, že? Mám nějakou hranici, přes kterou asi nechci jít, no jsem zjistila, že jako jí potřebuju i. A takhle pózuju jenom v tom a já jsem si nějaký jako divný nebo ne divný, ale takový spodňáry a dělalo mi to takovej divnej zadek a ty jo, jsem si říkala, do prčic to prostě všichni vidí a já už jsem to viděla i na těch fotkách, protože tam ten kámoš, kterej to pořádá, tak to tam fotí a většinou tak, aby z toho nebyly vidět třeba prsa, aby to mohl někde sdílet s naším souhlasem. A nevím, ten zadek tam byl divnej. Já jsem si říkala, pane bože, co to mám za postavu, to je strašný. Takže asi to.

K: Tak můžeme k další otázce, jestli bys mohla podrobně popsat? Jaká byla tvoje první zkušenost?

- V: Můžeme. To bylo v tom ateliéru, kde jsem teda začala pracovat a já si pamatuju, že jsem se hodně. Já jsem se strašně klepala a byla jsem hrozně nervózní, protože tam to funguje tak, že tam je takový jako malej stupínek. Asi já nevím přibližně metr na metr a okolo jsou ve vzdálenosti dvou metrů ty lidi takhle v půlkruhu. A bylo to takový jako. Jak to říct? Intimnější charakter tam měl ne nějak moc, ale trochu jo a. Já nevím, já jsem se prostě klepala a strašně jsem se potila, jo, já jsem se hrozně potila, ale to si vždycky vlastně potím, když jsem nervózní a pózuju, nebo obecně když pózuju, tak jsem to teda jako nervózní, tak se potím, ale. U toho poprvý tam tak to docela dost. No a vůbec jsem jako říkala jsem si to, jak mám stát a necejtila jsem se moc komfortně. No postupně to bylo teda lepší během těch asi dvou hodin. Nevím. Bylo to docela hustý, no taková challenge zajímavá. Ale přišlo mi hrozně zajímavý, jak ty lidi to vnímali. Já jsem si pořád jako porovnávala to, jak já to vnímám to pózování a jak asi oni to vnímaj. A jelikož vím, jaký to je kreslit toho modela, tak je to vlastně úplně já nevím hrozně zajímavý, úplně jiný, že vlastně toho člověka, který ti pózuje, vnímáš jako. Nechci říct ne člověka, ale jako prostě nějaký objekt, kterej kreslíš. A pořád jsem se to snažila dávat do hlavy, že oni vlastně oni vnímají takhle a neposuzují to, jestli mám někde něco nějak třeba divně, že možná naopak, je to pro ně zajímavý, protože to můžou nakreslit a že bych to měla asi takhle jako v hlavě přehodit, že tyhle věci, který mě přijdou špatný třeba pro mě, jsou zrovna jako. Dobrý, to vím, že když jsme třeba kresli, já nevím třeba nějaký tlustý lidi, nebo naopak nějaký divně kostnatý, nebo fakt nějak jako divný. Tak to pro nás jako pro ty kreslíře bylo zajímavý a zároveň nevím, člověk má pořád v hlavě nějaký jako ideál, jak chce vypadat, že jo a se nechci bejt ta divná, kterou rádi takhle kreslí. Takže no, takže tak.
- K: Dokázala by sis vzpomenout přesně na ten moment, kdy jsi se poprvé kdy si poprvé měla sundat to oblečení a jít zaujmout pózu. Co se ti třeba honilo hlavou?
- V: Hlavou se mi honilo, kde sakra je paravan, protože tam nebyl žádný paravan, takže jsem se vlastně musela svlíknout jako před těma lidma a nebo jako já jsem mohla na záchodě. A to ale. Většinou to jsem i viděla, tak ty modely se asi svlíkali vedle tam byl takovej gaučik, tam se jenom odhodili ty věci a šli. Tak to pro mě bylo taky hrozně divný. Já jsem já nevím, já jsem se cejtila, jak nějaká burleska možná nebo něco takovýhohle a vůbec jsem já nevím, pořád jsem si tak jako říkala, ty jo jak si to mam sundat, což když mě pozorují jak si to oblečení sundávám? Nesundávám si to nějak moc sexy, nebo naopak moc divně, já nevím něco takovýho. A nebylo to úplně komfortní, no jako ten paravan by se tam dost hodil. To mi přijde, že tam mají hodně jako nedomyšlený. Ale. No asi tak.
- K: Takže vlastně jakoby ten akt toho svlíkání odděluješ od toho aktu toho pózování nebo cejtíš, že by tam měla bejt ta hranice?
- V: Jak to myslíš? Tomu asi nerozumím.
- K: No ne. Jakoby že to to svlíkání ten proces toho svlíkání tak nepatří k tomu pózování, že vlastně jakoby ...
- V: Tam, jak to bylo vlastně veřejný? Jako patří. Pořád je to nějaký, že jo, někam se to, nějak jako ty věci na sebe navazují, že jo? Ale ... Bylo to prostě jinačí, než pak to pózování. No ale to je prostě tím, že to bylo před těma lidma ... jako teď, když se svlíkám, tak je to prostě za nějakým paravanem, nebo tak něco, takže už je to jiné. Už to vnímám úplně jinak.
- K: A je to pro tebe příjemnější?
- V: Rozhodně jako rozhodně no, ale zároveň mě se vlastně docela líbilo teď, když jsem pózovala, tak tam právě taky je paravan, ale je takovej. Polo veřejnej, že jako je takovej napůl otevřený, já ho můžu zavřít, ale vlastně se mi docela líbilo se tam svlíkat v nějaký

jako možnosti bezpečí, ale i možnosti toho, že mě třeba ty lidi vidí. Nevím, nevím, jak to popsat. Ale bylo to vlastně fajn, divně, divně, fajn se, když jsem byla, když to bylo v tom prostoru 39, tak err to, kde jsem se převlíkala, to byla jakoby oddělená, ne úplně místnost, ale. Prostě tam je takhle ta místnost na to převlíkání a takhle vzadu jakoby další kam už ostatní lidi Nemůžou a tam jsem měla jako já ty svoje věci a přišlo to zase jako takový moc oddělený a že se mi to úplně jako nelíbilo. A. Ty jo teď mě ještě, a to je možná už něco. Mě ještě napadlo že vlastně při tom svlíkání před těma lidma, tak mně se hodně líbilo právě teď na tom posledním, že tam byla takový křeslo a ona je tam pauza vždycky v průběhu a já jsem si tam šla sednout a byla jsem vlastně nahatá, ale měla jsem přes sebe jenom nějaký jako župan. A byla to taková jako já bych to nazvala polo exhibice. Jako víš, že tam máš to bezpečí zase ale zároveň jako err seš trochu odhalená, a to se mi hrozně líbilo. Já to mám asi ráda, já jsem nějaká trochu jako v tomhle exhibicionistka, ale musím mít pocit toho bezpečí, když jako tam je jenom. Když jsem jenom takhle odhalená úplně před všema a jako nic nemám, co kam se schovat, nebo jako takhle dá říct, tak to úplně není takový pro mě ale tohlesco jako napůl, to jo, to se mi líbí.

K: Přejde mi, že vlastně pak tam vzniká nějaký typ kontroly. Jednak ty pootevřený dveře anebo naopak ta halenka.

V: Přesně tak, no to je pro mě dost důležitý. Vlastně v tomhle, kdyžtak já často zapomínám otázky a pak se dostanu úplně tam jinam, takže musíš fakt korigovat.

K: Já kdyžtak to tam znova přinesu zpátky. No ještě se vrátíme k té první zkušenosti teď už jsme se bavili o tom, jak ses cítila předtím, a když už sis tam konečně stoupla, tak dokázala by sis vzpomenout, co se ti. Třeba honilo hlavou. A jak se to měnilo v průběhu těch 2 hodin?

V: Myslím. Hmm ty jo ono už je to dávno ne? Hmm, tak určitě postupně opadávala ta nervozita. A hodně se mi mně se strašně honilo hlavou. To, že. Jak jsem se hrozně potila, tak ono se mi občas stalo, že prostě takhle mi začal týct. Taková krůpěje potu z podpaží celou skoro celou dobu, co jsem pózovala, tak jsem myslela na to hlavně, ať to nikdo nevidí já. Snažila jsem se to vždycky nějak jako utřít, ale jsem z toho hrozně nervózní, že to bude strašně trapný. Jsem to nikdy u žádnýho modela neviděla, tak na to jsem myslela většinu času a pak taky jsem hodně ono, jako když pózuješ, tak ty seš hodně zaměstnaný tím, že přemýšlíš nad tím, jakou uděláš další pózu, nebo teda záleží jako jaký, jak zrovna pózuješ. Ale tohlesco moje, nebo vždycky to moje pozvání bylo tak, že se to střídalo třeba po 10 minutách a občas po 2 po 5 někdy po 20. A já jsem vždycky přemýšlela, jak jako. Jak jakou pózu udělat, protože mě vlastně jo mě hrozně baví ty kreslíře trochu trápit jako dělat nějaký jako šílený pózy. Jelikož ty lidi, co běžně pozujou, který teda jsem kreslila já tak jako ty pózy jsou furt stejný, nějak si normálně sednout, nebo se nějak jako lehnu. Nevím, nějak dají 1 nohu támhle někam nevím a nevím, je to takový nudný, a tak jsem si říkala, že jim to obohatím. A tak jsem pořád přemejšlela, a to teda myslím, že to bylo určitě i v tom prvním pózování a pak obecně i v těch ostatních v tom prvním asi jako ne tolik že jo a nevdá, že o tom mluvím, když ses ptal na to první?

K: Ne v pohodě.

Dobře. A vždycky jsem si vymýšlela ... takový mě říkali. Že to jsou takový jako barokní pózy. Já si to dokážu představit takový jako já nevím, takový já nevím přemrštěný a různý hrozně jako krkolomný, že by si klidně, kdybych to zvládla, dala nohu za hlavu. A takovýhle věci a pak ty lidi. Vždycky se poslouchala, pane bože, to je tak těžký, ale je to super, ty pózy, ale to je tak hrozně těžký. A vždycky to nezvládal ani ten lektor. To bylo úplně nejlepší, to se mi tak hrozně líbilo. To je strašně bavilo a myslím, že pro něj jsem tam byla

taková múza. No, takže no pro něj jsem byla taková múza na to na tu kresbu, to se mi moc líbilo. To se. Mi hodně líbilo.

- K: Když bychom se chtěli dostat do nějaký jako hlubší motivace, tak dělala to kvůli tomu, že ses snažila navázat nějaký kontakt s tím malujícím, nebo jako to bylo spíš kvůli tomu, že jsi je chtěla fakt šokovat. Nebo naopak. Jako by, když bychom se podívali na to na ten druhotný jakoby důvod ten hlubší, tak jestli tam něco takového vidíš, jestli to jako byla provokace nebo to. Spíš byl nějaký objevování svých možností.
- V: Všechno to bylo prostě všechno. Teď nevím, co přesně co víc. No, nejdřív to bylo hlavně, že jo to, abych to zkusila a rozšiřování si vůbec toho jako? Nějakých zkušeností. Potom jako všechno tam prostě já nevím, úplně všechno bych řekla, že tam bylo a určitě taky nějaká. Možná já nevím, jestli se srovnávání se, ale jako práce s nějakou jako sexualizováním své osoby. Ale teď vůbec nevím, jak tam vysvětlit.
- K: A teď jakoby, aby to bylo víc sexuálním, nebo naopak míň sexuální. Co byl ten účel. Že bych se takhle zeptal?
- V: Hmm. To je asi nějak jako prahnutí po nesexuálním obdivu něco takovýhohle, ale teď už vůbec nevím, jak to mám spojit s tím, ale vím, že to tam bylo. To je takový složitý téma v tomhle. Hmm, i když budeš mít nějaký návodnější otázky, tak budu ráda, protože nevím. Jak to popsat? Nebo já se pokusím? Já právě jsem hodně přemejšlela nad tím, jak moc jako to, jak mě vnímají, je jako nějak jako sexuálně a nebo jako ten objekt, kterej kreslí. Hodně jsem nad tím přemejšlela a vlastně mi to hodně nějak jako vadilo, že by mě tak třeba vnímali. A já to, jako to se prolíná celým mým životem.
- K: Že by tě jako vnímali sexuálně.
- V: No no no no no.
- K: Místo toho jako ten objekt.
- V: No, no, no, to mě vlastně jako děsilo, ale zároveň jako je to fajn a já úplně vlastně nevím, jak se s tím mám pracovat, ale to se prolíná celým mým životem. To asi nejenom tím, ale tam je, tak tam je to takový jako víc nasnadě že jo? Když je člověk tam nahej před ostatníma. Hmm. No a pak mě to mě pak vlastně začalo štvát ke konci, no že mě přišlo, že mě tam a možná to byla nějaká moje domněnka já nevím, že mě tam... Nejenom jako hlavně asi ty lektoři vnímají spíše jako nějakou tu hezkou slečinku, kterou si daj na podstavec a nakreslí si jí a já jsem hrozně prahla po něčem víc, že jo? Já jsem chtěla bejt ten, co kreslí. Chtěla jsem bejt, ten, co učí ten, co tam neuklízí, ale prostě má tam třeba lekce, prostě po něčem takovém a. Vlastně pak i z toho důvodu jsem vlastně odešla odtamtud zčásti jenom jako zčásti. I proto jsem trochu pak omezila nějakým způsobem to pózování jsem tam cítila tohle, no jo jo, to jsem tam cítila. Teď jsme si to úplně vybavila. Že mi to vadí bejt jako jenom ta hezká na tom podstavci, ale chci i něco víc rozhodně. No ale občas občas se mi to líbí. Občas si tím člověk tak jako nabije to sebevědomí. Nebo jak to říct, ale jako když jsem takhle byla furt, tak nějak mě nevím trochu jako ne poníženě, že? Ale jo, trochu jako poníženě jsem se cítila v tom.
- K: Takže jako by dalo by se to říct tak, že ta role toho modela tý modelky tak trošku bojovala s tou rolí tou umělce. Jakože nešli dělat obě zároveň, že buďto si byla vnímaná jako modelka anebo jako umělec.
- V: Tam jako jsem nemohla dělat obě dvě zároveň já jsem neměla možnost, aby tam třeba učila nebo něco takovýho a moje tvorba, asi nebyla taková, že by z toho bylo nějak jako paf, nebo nebylo to úplně něco jako jejich těch lektorů a. Já jsem tam poznala různý jako takový 3 lektory, který mě jako ... já jsem za to hrozně jako vděčná, je to skvělý, co mi

říkali oni ... hrozně mě posunuli jako v tom umění. Ale. No cítila jsem, že mi tam prostě vnímají takhle, jak nějakou já nevím. Takový, pěkný jako pěkný.

- K: Dokázala by sis vzpomenout, kolik lidí bylo na tvé první při zkušenosti.
- V: Jo jo, já jsem pokusím, podle mě tam bylo jeden, dva ... Hmm. Kolem šesti lidí nějak tak.
- K: A myslíš, že to hrálo roli?
- V: Hmm, určitě vždycky hraje roli to, kolik je tam lidí stoprocentně.
- K: Když by jich tam bylo míň nebo víc, tak. Když pak třeba později jsi měla zkušenost, jestli si teda měla zkušenost více, nebo jsme měli lidmi, tak jak bys porovnala?
- V: Jo já teď pózuju 30 lidem, takže mám. A co je lepší no? Když je tam míň těch lidí, tak já jsem si s nima třeba občas, jako povídala ... to se mi líbilo, když tam je těch víc lidí, tak jasně, já vlastně nemám žádný kontakt, jako že se mi nějak moc jako nemluví. Možná to je třeba lidma. Já nevím, ale není to tak, jako nemá to ten intimnější charakter, a to mě možná trochu mrzí. No mě to hrozně bavilo, si s nimi povídat a říkat jim nějaký vtipky, nebo já nevím něco takového. A myslím, že i to první pózování jsem s nima jako trochu mluvila a jak jsem znala toho lektora, tak jsme si tam i nějak jako povídali. Takže. Já nevím ono jako každý má svoje, ale asi tohleto mi nějakým způsobem vyhovovalo víc těch míň lidí, a když bylo ještě míň. To ani nevím, jestli jsem zažila fakt nějak takhle jako málo lidí. Hmm. Možná ani ne. Jo, možná ... Možná jednou. Hmm. A to byl zas někde úplně jinde. To bylo na bytě u jednoho jiného lektora a já jsem tam debil šla, já občas vůbec nepřemejšším a naštěstí mě nikdo nezabil. Teda ale. Err on mi nabídnul, že právě taky dělá. Err kresbu aktu a nejenom teda jako u sebe, že se to jako různě přemísťuje podle toho, kdo to zrovna z té skupinky jako pořádá po různých bytech nebo někde jinde. A šla jsem teda tam pózovat, a to bylo to, bylo to mělo hodně intimní charakter na mě to bylo už fakt, jo, to už bylo moc. To už bylo na mě moc ne, že? Bylo tam míň těch lidí, ale bylo to v tom zavřeném bytě a nebylo tam, jo, nebyl tam pro mě takovej ten vyčleněný prostor, že oni tam seděli, jako my sedíme tady a já jsem prostě byla někde jako tady a neměla jsem tam svůj, protože já třeba jak pózuju, teď tak tam třeba nevím. Mám tam svoji židličku a takový jako kobereček, na který jsem, kde nikdo nechodí, tak je vlastně jenom moje místo a tam, kde jsem pózovala předtím v tom ateliéru, tak tam taky, že jo byl ten podstavec, ale v tomhle bytě. Tam nic nebylo, tam bylo jenom ten prostor a jako dali mi tam nějakou židli, ale jako pořád tam někde jako chodili a jsem se necítila dobře, no jsem si říkala, že už tam pózovat nechci, nebo že jim řeknu, že fakt jako chci takhle něco svého a jinak to prostě nejde. Ale nešla jsem tam nikdy od té doby pózovat. No ale tam bych teda bylo míň. Oni si dávali i jako nějaký víno a já jsem nevím, prostě necítila jsem se moc dobře, nebylo tam takový ten odstup, kterej bych potřebovala, ale to bezpečí. Tak.
- K: Když se teda teďka, vrátíme do té obecnější roviny tak, jak jsi vnímala pohledy malířů.
- V: Jaký úlisný pohledy. Jak to myslíš?
- K: No všechny. Jestli si zažívala různý druhy, tak klidně.
- V: Mně přijdou většinou všechny tak jako stejný, když jsou takoví normální, tak jako pozorovala, jestli se někdo nekouká, jak divně. Ne všichni koukají úplně stejně a úplně tak, jakože kreslí něco. To by mi přišlo zajímavý. No ale myslím, že je fakt nikdo neměl nějaký ... všichni mají v tomhle stejnej pohled, když kreslí.
- K: Třeba jak ses vypořádávala s těma vlastně s tou pozorností, která přichází s tím, s těmi pohledy. Bylo to pro tebe příjemný, nepříjemný, jestli se to nějak měnilo třeba v průběhu?

- V: To je taková pozornost, nepozornost. Ono jako se koukají jenom na tebe tak jako technicky, takže to je takový jako. To není jako pozornost na mě jako na na mě, jako na člověka. To je prostě pozornost na mě jako na objekt vlastně. Takže. To nebyla taková ta pozornost, která ti dává energii, protože se cejtíš jako jo to to, to nastalo leda, když jsem třeba řekla něco, já nevím vtipnýho, když jsem nějak jako projevila ta moje osobnost. Takže jo, pak byla ta pozornost na mě ... to mi to mi bylo příjemný. To bylo fajn, to mám ráda, takže já mám ráda pozornost, že jo. Ale jinak. No jinak to bylo takovýhle. Nejlepší pozornost byla, když jsem právě, nebo když vždycky udělám nějakou divnou pózu no a ty lidi tam z toho hulákaj je, to je nejlepší. To je nejlepší to fakt zbožňuju a už mi docházej pózy musím něco vymyslet.
- K: Tak jo budeme pokračovat další otázkou a to je, co pořadatelé dělají proto, aby ve skupině panovalo bezpečný prostředí? Jestli něco dělají?
- V: Ve skupině. Tak to fakt nevím. Mě se nezdá, že by to nějak řešili, to se prostě stane, nebo se to nestane? Co je bezpečný prostředí?
- K: Já si to představuju tak, že tam vznikne prostředí, kde já jsem bych se nebál sundat si své šaty a jestli třeba při té tvý první zkušenosti, tak jestli si tě vzali stranou a řekli ti, jak to bude probíhat, kde se můžeš převlíknout? Co a jak a. Třeba mě i napadá, že by v té skupině řekli, jak se chovat k modelovi modelce.
- V: Um v té skupině to určitě neříkali těm lidem, protože ty už tam jako takhle často chodili a mě to tak jako řekli, kde se mám převlíct. A to ale tak, jakože informativně, ne jako že by se snažili jako. Mě dát do bavlnky. Hmm. No spíš takhle jako informativně. Možná ten můj kamarád tam, kde pózuju teď. Tak jako víc. Jako se mě snaží těma slovy opečovat. Ale jinak asi nějak jako extra nic moc nezaznamenávám. Hmm, nic mě nenapadá. No nenapadá fakt.
- K: Děláš něco ty proto, aby ses cítila bezpečně? Je to tvoje téma?
- V: Určitě mě se snažím bejt oholená třeba. Já si říkám, že nechci, aby tam někde trčely chlupy, takže si říkám, no, musím se nějak jako hezky upravit, abych se cítila pěkně a to se týká i že jo, nevím třeba účesu, nebo abych, protože vím, že na mě prostě budou všichni zírat a každé uvidí každé jako detail na mym těle, tak bejt prostě co nejvíc upravená. Abych se cítila v pohodě a já to možná já to možná řeším až moc ne, takže? Možná to ty lidi ani vůbec nevnímají, že jo? To co já vnímám? Hmm. Ale snažím se prostě všechno si takhle jako na sobě ošetřit. I třeba ty jo přemýšlím, co ještě. Třeba já nevím, když mi třeba zimou modrej nohy nebo já nevím takovýhle věci, co by si ty lidi toho mohli všimnout a mohli by si říct ty jo, co to je? To vypadá nějak divně? Tak to se snažím eliminovat. No, ale já si myslím, že jako reálně to ty lidi asi nějak jako nevnímají, nebo že i kdyby si toho všimli, tak jim to je nějak jako jedno, ale je v tom ... hraje roli jako největší asi to moje sebevědomí. No že jako ... i to nějak jako pokulhává a Hmm, proto se pak takhle cejtím s těma lidma a ale možná možná to je běžný. Možná by se takhle cítil každé, já nevím. Přece jenom jako většina lidí by se takhle jako neodhalila, takže já vlastně nedokážu posoudit, jestli jako díky tomu, že tohleto zvládnou, jestli mám třeba větší sebevědomí, nebo naopak ne a snažím se ho tímhle budovat, já nevím.
- K: Že vlastně přijde mi, že hodně se vracíš k tomu tématu hodnocení z toho zevnějšku.
- V: Hmm.
- K: Takže když uděláš nějakou přípravu, tak je to hlavně proto, aby to hodnocení ze vnějšku bylo pozitivní. Chápu to tak správně?

- V: Přesně tak. Aby si nepomysleli, že nejsem, že jsem ošklivá nebo něco takovýho. No ale jako já jsem si jich nikdy neptala, takže já nevím, ale Err, někdo mě tam třeba i pak balil, takže jako asi jako nejsem, nebo oni to prostě asi zřejmě vnímají jinak. No ale já nedokážu, nevidím se, já nemám jejich pohled já vůbec nevím, jak mě vidí. A hodně třeba myslím na tu při tom pózování, abych třeba měla zatažený břicho, že jo? Abych ho moc jako ne nevyvalovala, aby to nevypadalo nějak ošklivě, nebo když třeba tam jako já jdu kreslit a koukám na ty modelky, tak vlastně. Já to nebo přijde mi, že jako vypadají tak jako dobře, že mají taky jako dobrý postavy, většinou jako třeba já nevím, jak je to jako užší pás a že jo, taková ta ženská postava. A já si pak říkám, protože jako nemám moc tenhle ten pas, tak jako s tím mám ... jako hodně zápolím, jenomže si říkám, ty jo, ty lidi to teď vidí, jak jako, jak se na to asi koukaj a líbí se jim to, nelíbí se jim to, třeba to vůbec nehodnotí. Nevím samý takový věci se mi honí hlavou a není to vůbec příjemný. No a vůbec jako. Nevím, jestli tím jako jak pózuju, jestli se to zlepšuje, jestli ten pohled na mě na moje tělo, můj je asi jako lepší, ale jako nepřijde mi no a spíš nad tím, možná jako víc přemýšlím. Hmm, ale ještě jsem se nenaučila tam prostě jít a neřešit to. To prostě jsem nezvládla, ale dost jsem obdivovala kámošku. Teď nevím, jestli tady u tebe taky byla. A nevím, nevím moc mých přátel pózuje už se v tom nevyznám, tak ona prostě tam šla a byla taková docela spařená, neoholená a prostě tam šla takhle pózovat. A já jsem si říkala, wau, cože? Tak to je hustý, to bych nezvládla. Ale. Já vůbec nevím jako ty lidi asi těch hrůz, jim jenom to asi jedno nebo jako já jsem to jako na nějak jako ani nevím, jak to popsat.
- K: Err, vlastně jsem takovej jako překvapenej z toho, že to takhle vnímáš, ale když jsem se předtím ptal na otázku, jak jsi vnímala pohledy těch malířů, tak jsi říkala, že jako když koukali na objekt. Takže tam je ta hodnotící složka, kterou ale ty si bereš osobně?
- V: Já nevím jestli tam je jo, je to je jako moje domněnka. To je právě moje domněnka. No já vidím ty pohledy, že jsou takovýhle, jak jsem ti popisovala, ale tohle, co já vnímám, tak jako. Já nevím jestli to je realita? jako to, co vidím bych takhle v jejich očích, že prostě koukaj jako na ten objekt, tak to podle mě tam myslím, že to je jako je to já cítím, ale tohlencto je prostě nějaká moje domněnka. A to není jenom v tomhle v tomhle jenom.
- K: Jo to mě zajímá hlavně ty a tvoje subjektivní prožívání, takže klidně takovýhle domněnky můžou bejt a jsou chtěný tady pro náš rozhovor.
- V: Jakoby. Já tohle řeším všude. Celkově myslím v životě tuhlenctu domněnku, ale v tomhle se to prostě vyostřuje, že jo? I prostě seš úplně odhalený před těma lidma, tak tam je to mnohonásobně větší. No já nevím, kde je realita. Já nevím, prostě nedokážu posoudit. Možná bych se těch lidí mohla zeptat. Jestli? Je ta prdel v pohodě nebo není, jo?
- K: No a ještě jsme se teda bavili na to téma toho bezpečí a ty jsi na začátku nakousla hledání těch hranic toho, co ti ještě příjemný. A co je už přes čáru, tak jestli bychom se k tomuhle mohli vrátit? Ty jsi mluvila o nošení kalhotek tak, respektive jakej byl? Jaká byla tvoje zkušenost, která tě vedla k tomu, že nejdřív teda nenosit a potom nosit? Jestli jsem to pochopil správně?
- V: Hmm. Mně to přišlo jako logický jít pózovat bez těch spodárů, protože, když seš ten člověk, co kreslí, tak je to pro tebe prostě lepší. Tak jsem si říkala, aha, tak tak jako tak půjdu, že jo? V pohodě ale. Já nevím, pak mě postupně došlo, že je to jako pro mě moc intimní partie, kterou před jako úplně cizíma lidma vlastně jako nechci takhle ukazovat a že mě to hodně limituje i v těch pózách. Že jako pak nemůžu se tam nějak jako šíleně sklánět, protože si říkám, ty vole, ty lidi mi koukaj až někam do krku, nebo já nevím, vidí prostě úplně všechno a vůbec jsem se necítila dobře. Nejdřív jsem jako se s tím snažila pracovat a říkala jsem si ty, jo, tak. Třeba se to změní, třeba to bude v pohodě, ale

neměnilo se to a já jsem si říkala, ty jo, tak jo, tak asi jako v pořádku. Vždyť jako. Asi to je ta moje hranice nějaká a já ji nepotřebuju dál měnit nebo nechci. Nejde mi to tak, prostě jsem začala nosit i ty ty kalhotky, no. A bylo to pro mě moc prostě odhalující. Je to pro mě moc intimní partie, kterou prostě už nechci takhle sdílet. Hmm, a už jenom fakt jako kvůli těm pózami, protože tam fakt jako člověk musí dělat jako takový různý err je to je to mooc si to na mě moc no. Cítila jsem se divně prostě před tím lektorem se takhle skláníš, že jo? To je prostě divný, nevím, je to přespříliš na mě. Ale to bylo pro mě fakt důležitý si uvědomit tu hranici, protože jako já s těma hranicema mám taky problém a vůbec jako stanovování z těch hranic a tady jsem prostě jako musela a vlastně mi to dalo i takovej jako. To mi dodalo trochu sebevědomí, že jsem si zvládla tu hranici takhle jako uvědomit a stanovit si jí.

- V: Hmm je to trochu takový terapeutický rozhovor, si přijdu jako u terapeutky.
- K: No. Já jsem se na něco chtěl zeptat a teďka jsem to zapomněl. A ale vlastně. Ještě bych se vrátil k tomu pocitu toho bezpečí, protože jsi sdílela nějaký zkušenosti, kdy ses cítila bezpečně a kdy ne. Tak err. Jestli bychom se mohli ještě podívat třeba na tu zkušenost, kdysi pózovala na tom bytě a ještě jakoby si tam vymezit, co tam co tam bylo, co z toho nedělalo bezpečný prostředí pro tebe, protože ty jsi mluvila o nějakým pití vína a tak tak jak ses třeba tam cejtila, jak sis připadala?
- V: Ano. Třeba to víno to pití vína u toho, to mi jako vadilo. Musím říct, no, protože vím, že člověk, že jo, když pije alkohol, tak ztrácí nějaký zábrany a já jsem se bála, že jo, už jenom to, že to je na něčím jako bytě, tak co se může stát jo a já jsem ty lidi jako neznala. Já jsem znala toho lektora a on byl takovej divnej. No, já nevím mě byl hrozně nesympatickej, ale já prostě vždycky lezu do takovejhle situací. Já jsem v tomhle prostě pitomá. Já jsem si řekla, že prostě tam půjdu. A říkala jsem si, no ty jo, ty jo, taky dobrý nápad, takhle jako k někomu jít, když jsem tam šla, tak ty ulice tam takový jako odlehlejší část Prahy, ale mě to nějak jako přitahuje tyhlencty fakt takovýhle situace. Tak jsem tam prostě přišla a ono pak tenhle ten pocit byl nabitej jako v tom pózování a v tom všem, že jo a ty lidi, co tam byli, byla tam teď nevím, jestli jedna nebo dvě holky a asi tři kluci nějak nějak jako takhle, jo fakt jako přesně si nepamatuju, možná tam byla jenom jedna holka ty jo. A upřímně, jako kdyby tam nebyla žádná, tak já asi odejdu nebo ...Doufám, že bych zvládla odejít, no možná bych si říkala, to je blbý, jako odejít jsem sem přišla a už jako je to domluvený, já vlastně nevím, jestli bych odešla, když by tam nebyla ta holka. No ale jako jelikož tam byla, tak jsem cítila trochu jako bezpečí větší. Ale stejně to bylo takový. Já nevím, prostě ten alkohol, no. Bylo to takový fakt křehký. Bylo to fakt křehký v tomhle. No a já, jelikož mám zkušenost i Err s mým tátou, kterej nebo jakože to zní hrozně zkušenosti s mým tátou, tak to nemyslím err můj táta byl alkoholik, takže jako já jsem taková jako k tomu pití alkohol, jako mě to nevadí nějak jako jít si někam tohle. Ale pak, když je člověk v takovýhle křehký situaci. A jsou tam nějaký týpci, co prostě pijou to víno a nemáš tam bezpečný prostor. Není to prostě příjemný, no není to fajn. A tam se třeba jako dělo, že já jsem nějak jako stála, nebo jsem se nějak jako sedla a oni třeba jako přišli a poupravili mi nohu, a já jsem prostě nebyla schopná jako říct hele nešahej na mě, protože se mi to nelíbí. Já jsem jako v tu dobu neměla. To jsem myslím ještě pozvala bez kalhotek, no to jako to jsem vůbec jako ty hranice. Já jsem s nima teda vždycky měla problém, ale jako tam ještě v týhle době. Fakt jsem nedokázala nějak víc si víc jako dupnout a i tím to prostě bylo. Nevím, prostě jsem to nedokázala vymezit, možná kdybych jako to zvládla, tak se cítím v pohodě a je to v pohodě, ale i vlivem toho jsem to nezvládla. No nějak. Teda. A ten lektor. Je fakt divný, nevím hrozně nesympatickej ten člověk. Ach jo. No ale to je jedno.
- K: Přesunem na takový další téma velký a to je jak jsi se cítila ve svém těle počas toho pózování.

- V: To je otázka. Já to úplně cejtím, ale přemejšším, jak to mám popsat, víš? Hmm. Cítila jsem se tak jako bych byla nějaká socha. Která jakoby žije uvnitř. Nevím, jestli to jde pochopit.
- K: Já vyzkouším se doptat, jestli je to spíš tak, že ses dostávala víc do svého těla a nebo víc ven z něj.
- V: Hmm. Spíš asi do spíš asi do svého těla, no. Ale to bylo spíš jako ze začátku. Teď to mám asi jinač no. Teď jsem taky jako někdy asi na půl cesty bych řekla. Ale to je hodně i tím, že ten způsob pózování je jinačí než předtím, že na to je kratší čas a ty pózy jsou složitější a snažím se vnímat, abych vůbec tu pózu udržela a no abych ji udržela, a hlavně taky jako jaká bude následovat. Takže jsem hodně v těchhle myšlenkách, ale dřív jsem byla třeba. Já nevím úplně někde jinde, úplně jsem si přemýšlela nad něčím jiným a jenom to tělo tam prostě bylo. Ono bylo přítomný, ale já jsem lítala tak nějak všude možně, a to to, co bylo vevnitř, mě tak úplně, tak je to takhle jakoby kmitalo, nebo že prostě tam byla ta socha a pod ní to žilo.
- K: A mohla bys říct ten pocit, že to žilo tak, co to bylo za pocit?
- V: Jakoby to bylo tak, že že jo musíš držet tu pózu, ale zároveň jsem měla všemožný jako myšlenky a představy a záleželo, co jsem si zrovna představovala a většinou to bylo něco třeba vtipného, nebo já si hrozně jako ráda si ulítávám do představ a představuju si třeba různý jako momenty věci, co bych chtěla, aby se staly něco takového, takže to bylo často nějaký třeba euforický věci, nebo já nevím, takže, takže proto jako kmitalo, protože jsem byla taková nevím, šla bych někam běhat, nebo něco takového ne, tak jsem si tam většinou jsem to jako ventilovala tím, že jsem se tam začala smát, prostě jen tak najednou. To vlastně se mi děje furt. No už ne tolik, ale před tím víc no.
- K: Ty jsi vlastně i říkala, že dřív to bylo trošku jiný než teď, tak myslíš, že bys mohla popsat nějak ten vývoj toho? Z čeho to vycházelo a kde to je teďka.
- V: Ono, to je tím prostředím strašně daný. Jak se to změnilo? Jak už nejsem v tom ateliéru a jsem tam na tom pózování, kde že jo, předtím tam bylo těch cca 6 kolem 6 lidí a teď jich tam 30 a jak se to vyvíjelo? Přemýšlím, jestli sem pózovala ještě někde jinde, teda mě se zdá že jo. A teď nějak nevím kde. Je to hodně dané, tím prostorem je to strašně daný tím prostorem. No a teď to vnímám hodně, spíš skrz ty peníze. Že dřív jsem to hodně. A jak to bylo i tím, že jsem tam jako chodila dost často, tak jsem jako s tím pracovala na různých rovinách, ale teď teď si říkám jako nejvíc asi, protože to je jednou za měsíc tak jako super vydělám si tisícovku za 2 hodky a možná se tam něco pořeším nějaký svoje věci, že jo, tyhlencty co, co ti teď povídám, ale vydělám si tu tisícovku a dobrý jdu dál, jakože spíš to vnímám teď takhle. No a spíš takhle peněžně. No ale to je možná i daný tím, že prostě nemám moc těch peněz a je to pro mě teď asi nej ne ... ne nejdůležitější, ale hodně důležitý, no? Hmm.
- K: Ty jsi říkala, že dřív z toho vnímala na vícero rovinách. Myslíš, že bys mi mohla vyzkoušet říct?
- V: Err jakože vlastně to jsou ty roviny, který jsem ti popisovala, že nějaká, jo to bezpečí ta sebeláska, tyhlencty věci jsem si tam jako víc řešila, takhle to myslím a teď to jako neřeším. Tolik no, že to je takový strojevější, no? Takže ta to myslím. Předtím jsem to prostě víc nějak jako rozebírala si. Teď to tak nerozebírám. Hmm.
- K: Tak ještě takovou dost podobnou otázku, co by si řekla, že podle tebe největší rozdíl mezi tvou první zkušeností a současností?
- V: Jako třeba poslední zkušeností?

- K: jo.
- V: Já bych odpověděla, jako jsem odpověděla teď to, co jsem ti říkala. Err to je daný hodně i tím, že se mi změnil ty životní situace. Který byli hodně odlišný předtím a teď. A myslím, že to je taky hodně odlišný tím, že chci prostě víc. Jako ne víc pózovat, ale že prostě chci být víc než modelka. A že to chci mít jenom tak jako takovou občasnou zábavu, nebo. Err peněz peníz navíc zábavu a něco jako prostě nějaký bonus. A chci hlavně si dělat tu svoji kariéru, no. A tím se to změnilo, že předtím to bylo pro mě něco nového, že jo? Chtěla jsem to víc jako objevovat a ta kariéra jsem přesně jako nevěděla, co přesně. Jenom jsem to tak jako nějak cítila, tušila a zjišťovala jsem to tam teprve teď to tak nějak jako vím a tohle to je pro mě tak trochu jako druhořadý. Hmm. A spíš se chci cítit jako ten úspěšnej umělec, i když mi to teda moc nejde, než ta modelka hezká. Ačkoliv ta hezká modelka chci být pořád, že jo, to je jako ne že ne, ale teď si jako k tomu jdu trochu jinejma způsobama než pózováním.
- K: Jaký má pózování vliv na váš na tvůj běžný život, pokud teda nějaký mám?
- V: Běžnej život. Vliv ty jo já nevím. Hmm mě baví to třeba říkat, jakože tam občas pózuju, protože lidi jsou takový, co to je hustý? No a ta jo, jako a vyptávají se třeba já zase tak moc to neříkám, že to dělám to jenom občas, ale. Ty jo hmm. Zás tak moc velkej ne jako pořád se tam řeším ty hodnoty a ne tolik, ale pořád ... a pak se to prolíná i do toho mého života. Ale já bych hrozně si to chtěla zvládnout jakoby víc užívat. Já pořád. Teď nějak řeším to, že je mi 25 a budu stárnout a to zní hrozně tyhle ty, myšlenky, ale prostě se to řeším tyhle věci a že bych si to měla jako jít, jako užívat tu pozornost i v rámci toho pózování nějakou, protože vlastně vypadám dobře a uvědomit si, že vypadám dobře, a tak bych to chtěla víc jako teď pojmout. Takže. Takhle možná no.
- K: Když bych to měl nějak shrnout svými slovy tak, že by sis chtěla chodit na to pózování pro nějaký nějakou pozitivní zpětnou vazbu jakoby.
- V: Jako to je ideální, když mám ještě pozitivní zpětnou vazbu od těch lidí to určitě ale spíš jako sama od sebe. Ale taky jí mívám. Slýchám, že mě mají rádi, že dělám skvělý pózy, takže. To je fajn no.
- K: Tak jo. A ještě. Další otázku, jestli to ta tvoje zkušenost s tím pózováním nějak ovlivnila vnímání tvého těla i v tom běžném životě? Hmm, jestli se něco změnilo například?
- V: Enhn víc přemejšším nad tím, co je pro mě komfortní a kde je ta hranice. Rozhodně to se změnilo a že víc se snažím si říct, jako když mě něco nepříjemný. Tak v tomhle určitě no a jako ne, nebát se nestydět se. Hmm. A nějak i v rámci toho studu, no to je a to třeba to, jak že jo se pohybujeme s těma přátelima i takhle jako nahata a tak i na tom pózování tak. Občas, když jsem mezi těma lidma normálně, tak mi přijde takový jako zvláštní, jak jsou všichni oblečení. A říkám si, že by všichni měli tohle to asi zkusit a víc se nějak jako jenom takhle uvolnit, že by to bylo lepší. A jenom ještě mi prosím si necháte celou tu otázku? Teď jsem vypadla.
- K: Jestli se nějak vlivem té zkušenosti s tím pózováním změnilo vnímání tvého těla v běžném životě?
- V: Tak něco. Když jsem viděla fotku toho svého zadku, já jsem s nima A to bylo možná těma spodárama ... tak to si řeším, no. No občas nějaký nepříjemný možná setkání se takto s realitou, tak že tam uvidím něco na té kresbě a říkám si ty, jo, to jako fakt úplně takhle takovýhle něco na sobě ježiši kriste, musím s tím něco udělat. Měla bych začít cvičit. Tak asi tak no.
- K: Řekla bys, že třeba i tahle zkušenost ovlivnila tvoje intimní vztahy?

- V: Hmm to je zajímavá otázka. Určitě jo stoprocentně, jo. No přemýšlím já. Možná si trochu víc dokážu užívat sama sebe. A být taková víc jako modelka, jak to mám říct? Enhn. A určitě pak taky zase ty hranice, že si víc dokážu říct co ne a co jo. A možná. Se jenom možná trochu víc cítím tu hodnotu, no nevím, jestli to je přesně jako z toho, protože jako sebe na sobě pracuji i v jiných ohledech. Ale jako určitě tam měl nějaký podíl na tom taky, no. A. A hodně mi to otevřelo, teda to téma toho tý i sexualizace sama sebe. No jo. Ale to úplně ještě vyřešený, takže fakt nevím, přesně ...
- K: Co na tom řešíš?
- V: Jako jak moc je to v pořádku nebo není? Jestli jestli to? Jak to mám vnímat? Jestli se mi to má líbit nebo ne, jestli si to mám užívat nebo ne? No. Takže si pak říkám, že jo? To je prostě i skrze to pózování, že prostě nevím, jako jsem jsem mladá, tak bych asi jako měla, ale je to takový. Že err nevím chceš lidi zaujmout i skrze svojí povahou a nejenom skrze to tělo. Hmm. A to mi vlastně i třeba. Jsem si tak jako říkala, no i na tom pózování, že třeba, když jsem tam někoho zaujala, tak ho jako vlastně zaujalo moje tělo. A ne já a to mi vadilo. A to jsem třeba vnímala u toho lektora. To bylo v těch začátkách, když jsem pozorovala a že on mě jako nějak moc neznal, jsme si nějak jako moc nepovídali. On mě prostě znal hlavně tak, jako když jsem tam pózovala a viděla jsem, že prostě mě obdivuje za to, že jako jak si tam Nevím. Různě obhejbám zahybám, nevím sama sebou a v něm skvělá modelka, ale, že mě vlastně jako neznal a obdivoval jenom tohle, a to mi vadilo ne? Hmm jako tohle se mi tam furt tak nějak jakoby je a prostě nevím, jestli si mám užívat a nebo nemám, ale nějakým způsobem je mi to vlastně jako protivný, protože nějaké ten můj intelekt nebo nějaká ta moje osobnost, kterou mám ráda, mi přijde jako fakt hodnotná, nebo jak to říct a to, že není viděná a v těchto situacích, obzvláště, že jo prostě není viděná, protože tam seš jako ten objekt. Tak mi to vlastně vadí. A jako já mám ráda tu exhibici a mám ráda nějak jako se projevovat a mám ráda, když ty lidi mi dávaj nějakou pozornost, ale líbí se mi, když je tam i to, že se jim já jako líbím jako vizuálně, ale potřebuju, aby tam prostě bylo to, že se jim jako líbím i charakterově, že jim nějak jako sympatizuju a v tomhle to prostě není, nebo fakt jako málo a to mi vadí. A zas jsem zapomněla otázku, ale.
- K: Jestli to nějak ovlivnilo tvé intimní vztahy?
- V: Jo jo ...To je vlastně hloupost jsem se možná dostala někam jinam, nebo nedostala. Já nevím.
- V: Souvisí jo až ne jo, ono to všechno takhle s tím Souvisí. Já jsem řekla všechno, ale jestli máš nějakou další návodnou otázku?
- K: Jestli se třeba změnil nějak tvůj vztah k nahotě jako takový?
- V: Hmm jo já vím teď mě napadlo, vlastně to má spojitost i s těma hranicema toho pózování, že jsem si pak uvědomovala, jak to vlastně přesně vnímám, když jsem nahatá s těma přátelima, protože tam je jako obecně takový povědomí toho, že to je prostě v pohodě, že to je fajn, že jako všichni jsme s tím jako v komfortně, jako že to pro nás komfortní. Ale jak jsem si začala uvědomovat nějakou tu hranici při tom pózování, tak jsem si začala přemejšlet i nad tím, jak to mám vlastně mezi těma přátelima asi to je fakt pro mě tak komfortní, protože já jsem s tím nebyla jako úplně jistá a došlo mi, že vlastně možná to není zas tak, že jsem si možná moc lehla do té polohy toho, že je to tak jako obecně mezi náma branný a že možná to vnímám trošičku jinak. Hmm takže možná ne ... To není zas tak komfortní. Hmm hmm. A taky tam pak vnímám tu rovinu toho. Že když jsem tam mezi nima nahatá, že přemejšlím do jaký míry, taky vnímají tu osobnost a do jaký míry vnímají to tělo? Tak to si tam taky hodně pro ...

- K: Pak máme další téma a to je jak se na tuhle činnost dívají rodina nebo přátelé.
- V: No moje rodina ta je z toho ty jo to je jak kdybych dělala, když bych dělala jako nějakou prostitutku a jsou z toho takový Ježíše Krista zase jde někam obnažovat, to je hrozný, ale už to nějak zvládli oni jako. Jsou docela kovaný v tom, jaká jsem teď už si musejí zvyknout na hodně věcí a už to zvládají. Ale moje mamka nebo jako s mým tátou to moc jako neřeší. Jako ví, že chodím takhle občas pózovat. No možná mamka v sobě já nevím a moje mamka vždycky je z toho taková jako vykořeněná, že se jí to jako moc nelíbí, že si takhle jako někde vystavuju, ale jako ona s tím nic nenadělá no. Jako i kdyby říkala, ať to nedělám, tak to stejně budu dělat. Mně je to jedno že? Jo ale není z toho nadšená, ale jako nezakazuje mi to. Je s tím jako vnuceně v pohodě bych řekla a přátelé těm to přijde zajímavý, ty se jako doptávají jako jaký to je a proč to dělám? Spíš je to tak jako zajímavá a myslím, že nebyl nikdo, kdo by byl proti, spíš naopak, že ty lidi to jako obdivují a no spíš to tak jako obdivují a ptají se mě, jaký to je takový věci. Takže jako v pohodě myslím, že jsem se nikdy nesetkala jenom od mojí mámy, no s takovou reakcí, jakože snad nebudou všichni jenom koukat jako na maso, že tam jdu jak houska do krámu, nebo něco takového, jak se to říká. No ale jinak myslím, že v pohodě vždycky.
- K: Jak se podle tebe na to dívá společnost jako taková?
- V: Ty jo. To vlastně vůbec nevím. Ale většinová společnost je většinou taková zabředla a divná, takže by to asi. Hejtili, ale v duši by se jim nebo jako v hloubce by se jim to vlastně líbilo. To si myslím.
- K: Dokázala by sis představit, že by si pózovala před lidmi, který znáš.
- V: Přemyslím, jestli jsem to někdy dělala a musela bych znát všechny, nebo jenom část, nebo to jenom jednoho, nebo můžu probrat obě varianty.
- K: Klidně obě varianty.
- V: Vono to je vlastně takový, že jako jak tam pózuješ ty lidi jsou tam pořád jako stejný, tak vlastně je pak už znáš, takže. No třeba nebo toho lektora jsem znala, že jo, a když teď pózuju mezi těma 30 lidma a tak jako. Tam znám toho člověka, co to vede a občas se tam nachomýtl někdo jinej jako někdo známej. A je to teda já asi radši pózuju mezi lidma, který neznám. No je to takový pro mě víc anonymní. A když jsou tam ty lidi, který znám, tak najednou si říkám, co když tam udělám nějaký trapas a oni to pak nevím řeknou dál nebo něco takového? Ale tak to se mi honí hlavou. Ale a myslím si, že jako když bych měla pozvat jenom mezi lidma, který znám. Nevím na to se moc necejtím no. Asi bych hodně záleželo zrovna jaký jako okruh, třeba přátel by to byl a jestli jako lidi, který znám, jestli by to byli známí, nebo fakt jako přátelé. To záleží na hrozně moc věcech to záleží na hrozně moc věcí, ale dokážu si představit, že bych jako udělala takovou jako skupinku vybraných lidí, u kterých by mi to nevadilo a tam by to bylo v pohodě. To si dokážu představit, takže to hrozně záleží.
- K: Dokázala bys říct, co tě táhne zpátky, jaká je tvoje motivace pokračovat v pózování?
- V: Protože za to jedno pózování máš tisícovku, že jo? Což je prostě skvělý za to, že se tam jenom takhle jako stoupneš, a ještě se dostaneš mezi ty lidi, tak pro mě taky motivace. No že se třeba někde zabřednu doma a říkám si to, tak tam půjdu tam prostě budou ty lidi, bude to v pohodě. Hmm ale. Mrzí mě to třeba, že to není tak jako právě intimní jako předtím v tom ateliéru. Kdyby bylo, tak tam chodím mnohem asi raději takhle, jak je. To takový víc. A to je vlastně paradoxní, že jo, že já nechci pózovat mezi lidma, který jsou moji přátelé, ale zároveň když je to intimnější, tak se mi to líbí víc. To je zajímavé. No to je jedno um. Ale no asi nejvíc prostě ty peníze, no asi nejvíc ty peníze. Určitě ne.

- K: Jací jsou podle tebe lidé, kteří pózuji?
- V: Odvážní. Rozhodně je obdivuju. To vím, že tam byla minule nakreslení jedna holka, o který jsem se dozvěděla, že tam přede mnou pózovala a ona tam pózovala, teda ještě jako víc jako hustě, ona tam dělala bondáž s nějakým člověkem přímo a kreslila v těch provazech. A pak si tam prostě jen tak kreslila a přišlo mi jako by vůbec nic jako neřešila že z ní na mě vyzařovala takovej pocit, že? Prostě si tam šla zapózovat a je to v pohodě a teď si tam jde zakreslit a je jí jedno co si o mně ostatní myslí, a to se mi líbí. Já bych se hrozně do toho nechtěla dostat do toho je mi jedno, co si o mně ostatní myslí, to bych hrozně chtěla. A z ní jsem to tak jako cejtila a já jsem viděla fotky z toho pózování. A to bylo hustý. To bylo jako mnohem víc odvážnější, no. Už jenom jako ta bondáž je taková hodně jako intimní věc a takhle jako i s nějakým lidma, který jako pořádně neznáš děláš to je skvělý. Nebo že jo Evžen, kterej ty jo bez jakýhokoliv chlupu šel takhle jako někam pózovat. To doufám, že to tak fakt bylo, že fakt jako potom, co se takhle s oholenou zadnicí. Myslím, že jo tak to mi přišlo teda hustý, myslím, že to byl první člověk, u kterého, o kterým jsem jako tohle takhle zjistila a přišlo mi to tak hrozně odvážně jsem si říkala, wow. To chci taky zkusit, to jsou neskuteční lidi a většina lidí jako to neudělá a já to chci taky. A to prostě to souvisí, že jo s tím sebevědomím a s tím vším, který si chci takhle jako víc vybudovat. Enhn takže jsou to super hrdinové.
- K: Dobře.
- V: Zkus si pozvat a uvidíš.
- K: Jak podle tebe funguje tahle komunita lidí, kteří pózuji? Nebo řekla bys, že je to komunita?
- V: Já bych neřekla, že to je komunita, prostě jednotlivci, takoví co pózují. Jak fungují, to nemá jako nějaký struktury, nebo že bysme nějak jako. To možná když si tak potkám s tím člověkem, tak si o tom jako popovídám, ale. Není to nějak jako důležitý mi přijde, že jsou takový jako jednotlivci, no možná to tak vnímám já, že jako nejsem třeba v té komunitě, i když jako to dělám já, nevím. Tam venku komunitu bych to úplně nevnímala. Že mezi těma pózerama je hrozně typů různých lidí. Jsou tam třeba, to si pamatuju, jak mi říkala vedoucí v tom ateliéru, že? Err tam často posílají fotky nějaký jako starý chlapy, kterým třeba stojí péro, a tak se vyfotí a prostě jí to pošlou že tam chtějí pózovat a že se jako děje hrozně často. Takže ... Doufám, že to není komunita to bych byla ve velmi divný komunitě. Ale jsou tam i normální lidi různý lidi. To je jedna z těch možných variant těch lidí.
- K: Je nějaká vlastnost, která ti podle tebe pomohla vypořádat se s nároky pózování, kterou třeba jiní lidé nemají?
- V: Jo u mě, protože ráda zkouším novy věci a to, že občas nad věcma nepřemejšlelim a prostě co udělám a tvrdohlavost možná taky a nadšení jo... asi tyhle vlastnosti no. A tak nějaká touha vědět, co bude jako dál, jako jak to bude pokračovat a zvědavost, no zvědavost.
- K: Je něco, co bys poradila lidem, kteří zvažují vyzkoušet si tohle?
- V: Err teda. Jen do toho ale ... Poradit. Možná. No zvážit svoje hranice, co je mi příjemný, co ne? Možná klidně jít. A hned ze začátku. Jako nejít hned úplně jako být úplně nahý. Klidně si to jako dávkovat klidně tam i třeba nejdřív jako v podprsence a ve spodárech. Potom třeba si tu podprsenku sundat. Ale to je asi jako na každým na každý povaze. No ale klidně bych jako poradila takhle jít postupně, že by to mohlo bejt komfortnější. Err. Asi i to, že jako nebát se toho úplně jako není, to nic jako hroznýho jako nikdo člověka nebude odsuzovat nikdo asi jako někdy jako takhle neodsuzoval. Je to rozhodně zajímavá

zkušenost, ale asi si jako rozmyslet, na jaký jsem povahy a jestli to není jenom nějak jako úplnej výstřelek, který by se toho člověka pak mohl nějak moc jako dotknout. Trochu si to zvážit, no nebýt nevím tak paličatá jako já a mě se to naštěstí tak jako nějak moc nedotklo, ale dokážu si představit, že by se to někoho mohlo dotknout, no, takže jo trochu si to asi trochu si to promyslet, no možná začít taky v menší skupince lidí, nebo tak něco. Ale mít v hlavě, že je to v pohodě.

- K: Myslíš si že se to naučit? Být modelem.
- V: Jasně, že jo. Jo stoprocentně.
- K: Je ještě něco, co tady, co? Považuješ za důležité, a ještě tu nezaznělo.
- V: Hm. Určitě jo, ale já si nikdy nevybavím nic. Hmm. Já teda mě přišlo důležitý, já mě trochu vadí, že mě balí ten týpek, kterej pořádá to pózování. To mi přijde takový. Hmm. Trochu neprofesionální já nevím, no úplně profesionální? Hmm. Nevím, ale jestli máš nějaký jako otázky, já ještě můžu. Jasně něco napadá co?
- K: Jo mě by ještě zajímalo. Víím, že když jsme se o tom bavili napoprvé, tak jsi psala něco o tom, že se cítíš mnohem křehčí ve svém těle. Tak jestli bys tohleto mohla ještě?
- V: Jako při tom pózování se cítím křehčí?
- K: myslím že celkově to bylo. Ale třeba se to změnilo od té doby?
- V: Ale jo to by sedělo. Ale možná to je i nějaký jako. Možná to je i nějak jako uvědomění si té křehkosti. Protože mě přijde, že si tu křehkost často nepřipouštím. A tam je tak jako nějak jako přirozená, že jo? Když tam seš nahatý před těma lidma, tak seš prostě křehčí. A prostě nejde si to nepřipustit, nebo? Je důležitý si to připustit, protože jinak je to takový možná nebezpečný, až bych řekla, v čem hrát jako si snažit se bejt hrozně jako tvrdák, kterej to zvládne, to je asi není úplně dobrý. Nebo jako jde to taky no ale nevím, jestli to je úplně ta cesta. Takže jako ale nedokážu. Teď jsem si tu křehkost zvládla úplně jako připustit, tak jak bych chtěla, protože to je prostě zranitelný. To je celý o té zranitelnosti a těchhle věcech a teď jak o tom mluvíme tak jako přemejšlím, jestli je fakt to pózování pro mě dobrej nápad, jestli to není moc, ale ty jo, já nevím. Já to nedokážu nikdy moc přesně určit, jak už moc tlačím na pilu nebo. Nebo ne? Nebo jestli jenom nějaký můj strach takovej jako zabudovanej ten. Ale je to prostě křehký, je to křehký já, no já. Je tam halda chlapů a ty seš tam nahá někde ... Ale zároveň to je vlastně takový jako divnej paradox. Že jako nechci, aby se tam na mě koukali nějak jako na jaře jako jo prostě koukají na mě jako na tu modelku a nechci, aby se na mě koukali nějak sexuálně, ale zároveň když jako na mě tak nekoukej, tak si říkám, jako proč na mě tak jako nekoukej, je to nějaký divný a vlastně chci. A když by to dělali, tak by mě to zase sralo, tak já jako nevím, co vlastně, ale. No no no. Nějaký dotaz?
- K: Já se podívám, jestli bych se. Na něco chtěl doptat.
- V: Nebo jako zkus ještě třeba nevím zahloubat jako víc hloubš, nebo já nevím, co ještě potřebuji.
- K: No.
- V: Já jsem profesionál trochu.
- K: Asi asi mě už nic nenapadá, tak se zeptám jenom takhle na pár ještě na dvě otázky a to je jaké máš nejvyšší dosažené vzdělání?
- V: Err teď jsem na vejšce nedokončená, takže mám maturitu.

- K: A pak v jakém pracuješ oboru?
- V: Err já učím na v 1 ateliéru výtvarným a pak dělám kus toho v doxu v galerii současného umění, takže to dělám.
- K: Poslední otázka kolik je ti let?
- V: 25 a teď mě ještě něco napadlo.
- K: No.
- V: Jo že ještě při tom pozvání zápolím třeba s úzkostí. To by tě mohlo zajímat.
- K: A mohla bys to popsat nějak? Víc do podrobnosti nebo jak se to projevuje?
- V: Err je to hodně daný tím, že cejtím, že tam musím bejt jako nějak víc profesionální a že to, co dělám, že prostě musím udělat nějakou přesně a prostě pak nastupuje ta úzkost právě z toho, že to udělám špatně a je to třeba právě to pocení se, že jo úzkost tíže na hrudi a takový ten pocit zužujícího se hrdla. A pak mám pocit, že třeba se mi začíná motat hlava, tak je to s tím souvisí. A tam tam to pak jako hodně je tam taková kolize s tou křehkostí, kterou já nemůžu vnímat, protože se snažím vnímat to, abych přežila, když to jako pře přetáhnu. Když se snažím, abych tam třeba já nevím. Abych tam neomdlela nebo něco takového.
- K: Jak se tím jako vypořádáváš, když přichází třeba takovéhle situace?
- V: No já si pořád snažím říkat, že to je v mojí hlavě, že to zvládnou. A snažím se hodně dejchat no. Ale je to vlastně takový divný, když seš v týhle situaci. V těchhle pocitech. Nahý anebo nahá a všichni na tebe koukaj. To je hodně divný vlastně a snažíš se, aby si toho nikdo nevšiml. To je, to je prostě hodně divný, no nebo i hodně takový jako osobní. Nevím, jestli si toho někdy někdo všimnul. Ale do určitý míry ta úzkost tam je asi vždycky no. A určitě pak taky z té nějaký jako svoji nedokonalosti, kterou vnímám, tak tam taky nastupuje. Rozhodně. Nebo když nebo občas tam jdu. Já se občas ráda tak jako překonávám, takže tam občas jdu, i když mi třeba není úplně dobře, ale prostě už tam smluvený a říkám si ty, jo, tak jako půjdu tam jenom asi jednou jsem to zrušila, tak jsem měla menstruaci. Bylo fakt špatně. Err. Vlastně se tam snažím přežít, no snažím se to tam vydržet a já tak nějak jako táhnu často v tom svém životě, že často jsou takovéhle situace, který se snažím nějak jako takhle přežít, protože nějak psychicky na mě je špatně doléhají, ale už bych se nesnažila to přežít, tak nemůžu jít kam dál, a to se vlastně odráží pak i v tom pózování. No a že to tam je taky. A je těžký jako bejt v tom. Snažit se, aby to prostě nikdo neviděl.
- K: Proč tam jako vnímáš tady ten? Pocity, že to nikdo nesmí vidět.
- V: Protože by pak všichni jako začli, jako co ti je, je to v pohodě, nebo něco takového? A těm se to vlastně ještě zhorší, víš?
- V: A jako když s tebou, když tě takhle zle a ty lidi s tebou s tebou nakládají, jakože seš normální, nic se neděje, tak tím spíš se dokážeš líp vrátit do nějaký ty ty reality. A když se najednou k tobě začnou chovat takhle, tak prostě už najednou jo oni k tobě přistupuju jako kdybys byla jako nemocná, něco jakože něco ti je a prostě těžko se jako navrátíš do toho normálu, jako je to pro mě v pohodě. Když fakt jako fakt je mi hodně zle. Fakt, jako už to hraničí, tak už jako tohle chování toho okolí je v pořádku, ale když je to jenom jako v takovéhle míře, která jako jde do ně jako nějak zvládnout, tak nechci, aby toto okolí vědělo. Ne, nechci, aby takhle se ke mně chovali. A možná taky nechci projevit svoji slabost já taky no ... kor takhle jako veřejně jako mezi tolika lidma prostě nechci úplně no. To je taky prostě o té křehkosti a těchhle věcí. Takže co mě jenom napadlo, to je taky

důležitý a on ještě určitě halda věcí, který jsem neřekla a který bych chtěla říct, ale prostě to zapomínám, nebo teď si to neuvědomím.

K: To se nedá nic dělat.

V: Nedá no, leda bys měl ještě nějaký dotazy?

K: Asi nemám tak jo, tak já ti moc děkuju za rozhovor a.

V: Dobře, tak jo.

Sylvester rozhovor

- K: Zapínám nahrávání, tak já tě tady dneska vítám a úplně na začátek se tě zeptám na informovaný souhlas, teď budu citovat přímo, souhlasíš s tím, že během našeho rozhovoru pořídím audio nahrávku, jejíž anonymizovaný přepis, který ti poskytnu k odsouhlasení zpracuji v rámci výzkumné části své bakalářské práce.
- S: Souhlasím.
- K: Super, ještě se zeptám, jestli se chci ujistit zdali, nemáš nějaké výhrady k tomuhle informovanému souhlasu? Či jestli není něco například špatná lokalita občerstvení, co by v tobě v tuto chvíli vzbuzovalo nejistotu, odpor, rozpaky, či kterékoliv jiné negativní emoce.
- S: Nic takového není.
- K: Supr, je něco, čemu bych se měl v průběhu rozhovoru vyhnout? Co je ti nepříjemné? Třeba přímé oslovení určitá témata nebo oční kontakt?
- S: Asi nic takového, všechno v pořádku, nic mě nenapadá.
- K: Super, to jsem rád. Dobře, kdyby ti přece jenom bylo cokoliv nepříjemné, tak se prosím, neboj mi to říct a vyzkoušíme s tím něco udělat. Zároveň, kdyby během mých otázek přišla nějaká, na kterou nechceš odpovídat, určitě na ní odpovídat nemusíš. Předtím, než se přesuneme k našemu tématu, tak se ještě zeptám, je něco ohledně dnešního rozhovoru? Na co by jsi se chtěl zeptat předtím, než začneme?
- S: Asi je mi vše jasné, můžeme přejít k rozhovoru.
- K: Super. Takže já teda se zajímám o téma vnímání u modelů, kteří stojí, nebo vnímání a prožívání u modelů, kteří stojí při malbě aktu. A chtěl bych se tě zeptat, jak ses nějak, jestli bys mohl svými vlastními slovy popsat to, jak se k týhle zkušenosti dostal a popřípadě i zabřednout do toho, co se ti honilo hlavou předtím, než ses rozhodl, že do toho půjdeš.
- S: Ehm. Já jsem studoval.... Na fakultě designu a umění v Plzni na ZČU. A tam nám postavili takovou novou budovu, která vypadá jak fabrika, je tam vejde se dovnitř. Je tam ohromnej prostor, který má nahoře po stranách, po stranách jsou ateliéry a nahoře jsou...ehm, je ohoz a další místnosti. A uprostřed dole se děje figura. Povětšinou kreslení a..... Viděl jsem tam jednu kamarádku, nebo známou, co jsem znal ze školy, že tam začla.... Pózovat. ...No a překvapilo mě to, že se nebojí, že jí to je jedno, že je tam nahá. V té škole, kam chodí její kamarádi všichni, kdo vejdou do školy i do vlastně kolem ní, když je ta figura, a tak mě to hodně inspirovalo a říkal jsem si, že bych to rád zkusil. A takhle začlo ...takový téma nahoty, který jsem pak přes jiný události v životě prožíval ehm, ale tady ta, ehm to pózování bylo jedno z těch částí.
- K: Hmm. A když ses teda když se teda rozhodoval, že do toho půjdeš, tak bylo to, že si chtěl nějaký adrenalin, nebo pouze si to vyzkoušet a vyjít z komfortní zóny, nebo jak bys to popsal?
- S: Rozhodně jsem chtěl vyjít z komfortní zóny.... Zároveň.... Je ten stud z nahoty.... takovej program, co máme v hlavě a říkal jsem si, že je zbytečný se stydět za svoji nahotu a todleto je ideální místo, který...Kde to pokoušet a zjistit...A nebo zlomit, nebo zkrátka se nestydět se svoji nahotu. Zároveň potom ten čas, kdy tam člověk je jenom sám se sebou hodinu, nebo to bylo většinou tři čtvrtě hodinový bloky, kde pak byla krátká přestávka.

A... tak to je potom další rozměr toho být sám se sebou jenom se svejma myšlenkami, nemoc utýct.

K: A probíhalo tam nějaký rozhodování, jestli si třeba pochyboval o tom, že do toho chceš jít? Nebo ne, byly tam nějaký takový momenty.

S: To jsem nepochyboval, jak jsem viděl tu kamarádku, tak jsem si říkal, rád bych to vyzkoušel a.... Potom. ...Jsem potřeboval nějaký peníze, někde sehnat a tohleto byla ideální příležitost, tak jsem se šel zeptat, že si to konečně zkusím. A zároveň mi to.... Možná pro člověka, kterej nevyrostal v prostředí uměleckejch škol, to může bejt jiný. Já jsem, my jsme vlastně už už od prváku na střední kreslili takový stařečky nahý, a tak to bylo taky trochu víc normální pro mě.

K: Hm měl jsi nějakou předchozí zkušenost s tímhle typem pózování, nebo to pro tebe bylo úplně něco nového?

S: Tam to bylo poprvé.

K: Jako by v jakýkoliv formě, kdy ses jako ses představoval před lidmi.

S: Vyjít se svojí kůží na trh a být středem pozornosti, to si myslím, že pro některý lidi to taky může hrát roli. Vlastně to, že se na něj. Někdo dívá celou tu session. A zkoumá jejich tělo, protože kdyby mu...Představuju si, že kdyby.... Lidi měli nějaký problém s nějakým částma svého těla, který by hodně neměli rádi rády, tak by to pro ně mohlo být vlastně problematické. Ale takhle jsem to vůbec nevnímal. Na to jsem se vůbec nezaměřoval. A abych odpověděl na otázku. No, ne mimo školní prostředí... Kdy člověk musí vystoupit před třídou a hájit si svojí práci ve škole, nebo tak tak to jsem neměl ani mluvit před nějakým publikem, nic moc takový.

K: A mohl bys ses teďka vyzkoušet přenést zpátky do toho a nějak podrobně popsat? Jaká byla tvoje první zkušenost?

S: ... Bylo to tak, že jsme tam nemuseli být nahý. Nebyla to povinnost, nebylo za to ani víc peněz. Ale já, protože už jsem ty čtyři, pět let tu figuru kreslil, tak jsem si. Říkal, že je blbost, to je kreslit lidi v plavkách. Takže to strašně ubírá tomu tělu a tomu to záměru toho kreslení. Takže sem tam chtěl bejt nahej, takže jsem se tam svlíknul a bylo to na začátku jako tu první hodinu, co jsem tam byl, tak to bylo... tak jsem se cejtil hodně nahej a svlečený a potom už mě to začlo být jedno. Err tam je to ještě tak, že jednak tě kreslej kamarádi a druhak tam furt choděj vokolo lidí, který znáš, což si myslím, že je taky rozdí, než když je to někde v cizím anonymním prostředí. A takže jsem zažíval nějaký nepohodlí trochu, ale nebylo to nic silnýho.

K: A to rozhodnutí toho, že chceš bejt úplně nahej, tak to se stalo v ten okamžik anebo už si tam prostě šel s tím záměrem.

S: To jsem tam šel s tím záměrem od začátku.

K: Hm a...

S: Když už tak už.

K: Tak pořádně.

S: A zároveň to dává smysl i pro tu kresbu.

K: Hm... Ještě by mě zajímalo, jestli by sis dokázal vzpomenout na to, co se ti honilo hlavou předtím, než jako by mělo na to přijít.

- S: ... Asi jsem to moc neprožíval, bylo to hlavně... šel jsem do toho po hlavě a moc jsem nad tím nepřemýšlel, jenom že je to fakt super že tahle tahleta holka se nestydí a to chci taky zkusit a potom až potom co jsem se tam svlíknul, tak jsem začal to prožívat stud nebo nějaký ne ne nekomfort, kterej pak rychle odezněl.
- K: Dokázal bys to nějak víc rozvinout, jako by jak se třeba ten stud projevoval?
- S: Vlastně je to jenom takovej... pocit jeden konkrétní nejde mi o to, že mě uviděj err že mě uviděj nahýho, nebo že uviděj moje eh genitálie zkrátka je to ten pocit nahosti. Vede mě je to taky hodně k přemejšlení ooo nahotě psychický, kdy jsem v ten čas jsem začal chodit s jednou holkou. A byla to taková první velká láska pro mě, takže todlecto šlo ruku v ruce právě s tím tématem nahoty, tak ten další byl další bod byl ten vztah, kdy mě to potom nutí přemýšlet o tom tak o tom, co, proč ukrývat věci, jaký ukrývat věci, proč se schovávat? Právě při tom pózování, je to potom vždyť o nic nejde. Všichni jsou nahý pod tím oblečením.
- K: Hm...A jak to třeba vnímala ta tvoje přítelkyně, když ses rozhodl todlecto dělat? Byli jste už předtím spolu?
- S: Byly a ona je byla taky z prostředí uměleckých škol, takže tomu úplně rozuměla. Zároveň mezi náma bylo hodně porozumění, takže chápala, proč to dělám a byla s tím v pohodě.
- K: Já bych se možná ještě vyzkoušel vrátit k tomu studu err, dokázal bys? Nějak popsat, z čeho třeba pramenil?
- S: ... No my jsme hodně zvyklí na nahý těla nebo tvary těl z reklamy. U nahejch těl, je to asi pro hodně lidí sporná a moc jinak nahý lidi ne nepotkávají. Eh takže to... potom jít se svojí kůží na trh, kde ty nahý těla spíš často vypadají směšně. Než. Honosně. Tak možná v tom byl nějaký stud. Taky se hodně schováváme za to oblečení a formujeme to svoje tělo pomocí oblečení. A je to taková maska bezpečí, který ztrácíme tou... Při tom pózování třeba.
- K: Takže jestli to chápu správně, tak si myslíš, že u tebe ten stud pramenil z toho, že by se o tvým těle někdo mohl myslet, že je směšný, nebo, jak přesně?
- S: Trochu, to jsem bral jako fakt, že spíš to nahý tělo vypadá směšně. Takže to už byl nějaký fakt s kterým jsem počítal. Ale ne ne, nebylo tam nic. Jsem moc jsem se nebál o tom co si druhý lidi o mě budou myslet. že že. takovej strach tam nebyl..... Bylo to spíš... no... Tam je to těžký se do toho dostat, kde vlastně ten stud byl. Ale hlavně jsem to jakoby prožíval jako pocit, kterej jsem zas tolik se nesnažil analyzovat ve slovech.
- K: A když se na to koukáš, takhle zpětně napadá tě k tomu něco?
- S: No že je to dobrá zkušenost, a že bych ji doporučoval lidem. Ať to dělaj. Protože to má víc úrovní právě nejenom ta ta fyzická ale i psychická nahota a potom umět vydržet sám se sebou, já jsem potom no asi semestr a půl jsem potom stál sochařům, bylo to ve stoje, když jsem měl za zády takovou tyč, který jsem se držel. A začínalo kolem mě takhle dvamáct sochařů kolem dokola, občas si mě otáčeli. A to potom ke konci už to bylo náročný, ne nedokázal jsem s tou svojí hlavou vydržet. Ehm nejrychlejc čas ubíhal pomocí mluvenýho slova, hudba byla taky fajn, ale nemohl jsem, stál sem takže s meditací nebylo tak jednoduchý, jako když člověk sedí nebo leží aaa stávalo se to... horší bylo to těžší to vydržet a už moc nešlo na tu nahotu to bylo jenom záležitost nějakých prvních sezení. Potom už to bylo spíš takhle o tý psychice, jak strávit ten čas, kdy člověk nemá co dělat. V tom, možná bych rád zmínil jaksi... Err... to potom projevuje, když už se nestydím za to svoje tělo.

- K: Hm.
- S: Tak jaký to má důsledky? Err, třeba nerad se koupu v plavkách aaa je mně jedno bejt na koupaliště nahej, ale potom přichází ten moment, kdy nevím, pro mě normální bejt nahatej, ale možná to není normální pro rodiče těch malejch dětí, co běhají nahatý kolem, možná jim to přijde divný, takže potom se ve mně odehrává tenhle rozhovor o tom, co, co je teda normální, protože dřív, bych si vzal plavky a vůbec bych o tom nepřemýšlel a najednou mám todleto dilema. Jestli teda můžu, nebo jestli tam jenom rychle hupsnu a aby mě nikdo neviděl a není to o tom, že bych se styděl, ale je to spíše o tom.... Jaký jsou ty společenské normy, který se mi posunuly. Ehm
- K: Řekl bys, že jsi říkal, že sis tak jako víc osvojil tu svoji nahotu? Nevím, jestli to teďka říkám správně. Myslíš si, že to bylo v důsledku té zkušenosti, kterou jsi měl se stáním modelem při malbě aktu?
- S: Určitě, určitě to k tomu přispělo, že pro mě normálnější. Bejt nahej. To trvalo asi dva semestry jsem tam chodil jednou dvakrát tejdně.
- K: Já bych to teďka zas vrátil o chvilku dřív. Jestli by sis dokázal vzpomenout na pocit, kdysi se jí měl poprvé sundat oblečení a jít zaujmout nějakou pózu? Jestli tam nějaký byl?
- S: No.... Byl to stud a měl jsem.... jako podvědomě, potřebuju se jít někam schovat, ukrejt. Člověk najednou. Už má to oblečení, tak je schovanej a najednou jsem měl potřebu se nějak schovávat nebo zakrejt. A to byl pocit kterej jsem věděl, že chci, nechci mít. Takže jsem to vydržel.
- K: A co ti pomohlo ho překonat?
- S: Um.... Asi právě to logický odůvodnění, že je to přeci zbytečný se bát být nahej. Myslím, že jsem měl taky trochu strach z erekce, což by mě eeeh dostat erekci při tom pózování tak, to by byl strašně trapnej moment a vůbec bych nevěděl co s tím. Což se naštěstí nestalo. Jsem rád, že moje tělo takhle funguje, ale eeeh z toho jsem měl hodně strach. Vlastně to by mě tak znemožnilo. Cejtil bych se znemožněnej potom.
- K: Vzpomeneš si na to, kolik lidí bylo při tvój první zkušenosti?
- S: Mě kreslilo asi pět lidí a zároveň mě viděli všichni ve škole z ochozu, kdo došli kolem chodbou. Hmm, vlastně todle. Je to rozhodně víc lidí, než když se to odehrává jenom v nějaký malý třídě pro pár studentů a je to jiná zkušenost.
- K: Hrál to pro tebe roli? Kolik je tam lidí?
- S: Hrál, říkal jsem si, že je to lepší, než kdyby to bylo v malým kroužku, že je to. Pořádnější zkušenost potom.
- K: Jak jsi vnímal pohledy malířů?
- S: Představoval jsem si, jak na mě koukají, jak studujou každej záhyb mýho těla. Jsou to takový doteky těch jejich očí, ale. Víc jsem to neprožíval. Víc jsem byl spíš ve svojí hlavě. Já se svejma myšlenkama potom.
- K: Takže ten pocit toho, že seš na očích viděnej tak v tobě vzbuzoval nějaký subjektivní prožívání, nebo ne?
- S: Spíš ne. Já asi nemám... nemám problém s žádnou částí svýho těla, nebo že bych se za nějakou eh vlastnost svýho těla nějak hodně styděl, že tam je to asi hodně ulehčilo, taky to pózování.

- K: Hm. A měnil se tady ten pocit v průběhu pózování a s dalšíma zkušenostma?
- S: Postupně mě to bylo víc a víc jedno, že jsem tam nahej a bylo to víc a víc o tom, jak srávit ten čas sám se sebou.
- K: Proč si myslíš, že to tak bylo?
- S: Hm. Ten stud odezněl, zvyknul jsem si na to. S věkem.
- K: Co je podle tebe nejtěžší na pózování takhle před lidma?
- S: Hm začít to je první zkušenost. Err. Myslím, že to může pomoci k nějakému sebezpřijetí. A jen. No a v čem je to náročný? Můžu ještě jednou tu otázku.
- K: Jo a co je podle tebe nejtěžší na pózování?
- S: Překonat nahotu... před druhýma lidma.
- K: Co třeba tobě pomáhalo k tomu překonat tu nahotu?
- S: Hm to logicky si odůvodnit, proč to dělám, a k čemu je to dobrý. Takže přes... přes tu logiku.
- K: Připravoval ses nějak předtím, než jsi šel pózovat.
- S: Nepřipravoval.
- K: A co je na pózování pro tebe to nejlepší?
- S: Nejlepší mi přijde, že to člověka učí.... Aby... byl v pohodě se svým tělem, aby se za něj nestyděl a uvědomil si, že nahota je normální. Ale tak k sebezpřijetí si myslím, že...že to je takovej velkej přínos.
- K: Dělají pořadatelé něco pro to, aby ve skupině panovalo bezpečné prostředí?
- S: U mě to probíhalo tak, že jsem přišel zatím vedoucím, kterej tam vedl tu kresbu a... a říkal jsem mu, že, bych rád pózoval a von, že super, protože to se vždycky někdo hodí a tak jsme si domluvili první sezení a to bylo všechno vlastně. Takže nic takovýho ani mi. Díky tomu, že jsem to tam znal a viděl jsem, že někdo je nahej a někdo je v plavkách. Tak jsem věděl, že můžu být v plavkách a nikdo mi neříkal, ať jsem nahej. Um vlastně tam žádná moc komunikace neprobíhala. No... potom za mnou přišli sochaři, studenti. Jestli bych jim nechtěl pózovat a nebylo tam nic o tom, jestli mě je to příjemný, nebo ne, kdyby mě to bylo nepříjemný, tak bych se nešel zeptat přece.
- K: Dělal jsi něco pro to, aby ses... nějaký věci pro to, aby ses ty cítil tam bezpečně? Nebo třeba jestli něco bylo pro tebe důležitý?
- S: Ne nic takovýho jsem neměl. Že bych si třeba vybíral nějaký místa, který jsou někde v rohu nebo něco takovýho, to se nedělo.
- K: Zároveň bych se rovnou i zeptal, jestli ten. A co svlíkání probíhal už před těma studentama anebo jste se svlíkli někde předtím a pak jste šli zaujmout pozici?
- S: Hmm, tam se není kde schovat, takže to bylo přímo přímo tam už před těma deskama kreslicíma. A před těma studentama, který už tam. Byli přepravený povětšinou.
- K: Todlecto vnímal.
- S: Hm, už jsem to bral jako součást toho pózování je to, že se svlíkám je přeci normální, když tam jdu. Být nahej. Tam je to tak, že pak jsou ty pauzy ještě a člověk si potřebuje třeba

odskočit, nebo tak. Nechce se mu pokaždý úplně oblíkat, takže jsem tam často chodil ne nahatej, ale v trenýrkách po škole. Na Záchody. To bylo vtipný docela. Zároveň právě v tom prostředí uměleckých škol. Je to tak normální, že to není jak. Někde na ulici. Nebo na koupališti.... Zároveň jde ta. Společnost je tam, vnímám tu společnost těch uměleckejch škol... Mnohem takovou um.... Víc přijímající ne... no.... Nebo mi přijde, že je před společností studentů uměleckejch škol jsem míň.... se míň stydím celkově... Protože... Cejtím víc porozumění. No.

K: Myslíš si, že s rolí modela přichází nějaký sociální status?

S: Myslím, že se dá na některý. Trošku mám nějaký předsudky. Někde tam v hlavě zasazený. Jakože tam může chodit někdo, kdo vždycky chtěl bejt studentem na takový škole a rád si doma maluje, ale vlastně nikdy mu to nevyšlo, tak tam aspoň chodí pózovat. Nevím, co to mám za obraz v hlavě nevím, jestli tak vůbec někdo funguje. Přijde mi. Rozhodně se těším na tuhle práci, abych.... Mohl znát.... Odpovědi jinejch.... Lidi, protože mě tam ta společnost přišla hodně pestrá... těch modelů. Tam jich bylo asi osm, devět. A byli to lidi různí ..studenti... Tam byli třeba jeden dva a zbytek byli lidi od.... Hmm. Pětatřiceti do sedmdesáti let.

K: Hmm.

S: Aaaa...Většinou to není moc dobře placená práce a zároveň ostatní studenti, když všichni potřebujou peníze, přemejšlím o tom, jestli jsem se cejtíl nějak jakože dělám podřadnou práci nebo něco takovýho. Ale nebyli tam žádný takový pocity.

K: Hmm.

S: Teď...Jsem dostal nějakou nabídku být modelem. Už jsem si to nevybral z toho důvodu, že můžu dělat něco, co mě nějak rozvíjí do budoucna nejenom stát na jednom místě. No.

K: Jak jsi se cítil ve svém těle počas pózování?

S: ...Dobře, cítím se dobře ve svém těle i při pózování.

K: Tak je tam taková navazující otázka. Pokud to mělo nějaký vývoj, tak jaký? ... Ty jsi vlastně trošku, už to o tom mluvil err ohledně toho trávit čas sám se sebou, že nejdřív tam byl ten stud a. Pak, jak se to měnilo, jestli bys mohl vyzkoušet popsat?

S: Ten stud odezněl a už jsem. To vlastně vůbec nevnímám, že jsem tam nahej.... Um, měl jsem potom jiný starosti než tu nahotu samotnou nebo o tom. Err, jak vnímám svoje tělo? Už to bylo, jako kdybych tam stál oblečený. V podstatě... jenom to bylo vlastně příjemný, tam stát nahej, je to... stejný jako koupat se nahatej ve vodě. Je to jakoby podobná míra příjemnosti. Člověk vlastně se nemusí starat o to, co má na sobě a jak to vypadá, jestli to není už moc opraný oblečení. Ale to tělo takhle narostlo. S tím jsem nemohl nic udělat. A. Takhle je přirozený a není tam vlastně žádný můj zásah. Mimo nějak sestřih vlasů nebo vousů.

K: To zní skoro až, jako kdyby tam bylo nějaký pohodlí s tím spojený.

S: Pohodlí toho, že se nemusím to oblečením, v jakém chodím je moje vědomí rozhodnutí. Err... jak chci abych vypadal. Když jsem nahatej, tak s tím nic nenadělám A v tom v tom je to pohodlí, že s tím... um... No že je to jako.... Teď mě nenapadá dobrý příklad do.... Ale tak je v tom určitý pohodlí. V tom že je to stav věcí, s kterým nemůžu nic udělat. Nechat se nést je to vlastně se to.... Projevuje i jindy...je to třeba když, stojím... na skále, kde není žádný zábradlí a je tam strašnej sráz dolů, tak mám strašný nutkání skočit. A čím dýl tam posedávám tím, je to horší. Snažil jsem se přijít na to, proč to tak mám a přijde mi, že je

to err...že mysl se snaží ztratit, snaží se uvolnit ty kontroly, kterou nad sebou má. Kdybych skočil, ... Tak je to. Err. ...Moment, kdy už s tím nic neudělám a můžu prostě jenom letět. A ta mysl už nemusí mít kontrolu nad tím, jak se chovám. Myslím, že v podobném duchu mě pak přitahuje i nějaký svazování, protože... se právě člověk oddává... vůli druhého člověka, nemusí mít kontrolu nad sebou samým. Takže vlastně tu kontrolu nad sebou samým vnímám... jako.... věc náročnou... A unavující, ale to jsem trochu odbočil.

K: Takže když bychom to vrátili zpátky k tomu našemu tématu, tak ta nahota pro tebe znamená nějaký odevzdání kontroly

S: ehm

K: ...a to je pro tebe teda příjemný.

S: To je pro mě příjemný, je to tak v určitém smyslu, jo.To je super.

K: Co by si řekl, že je podle tebe největší rozdíl mezi tvou první zkušeností a současností?

S: Teď už je ta nahota tak moc... pro mě normální, že bych to vůbec nevnímal jako nějakou výzvu, což jsem předtím vnímal, než jsem to začal.... Err s tím pózováním. Takže právě. Už by to pro mě bylo jenom o tom a taky ani ne tak trávit čas sám se sebou ve svojí hlavě, ale.... Jenom o tom tady musím stát a můžu přeci dělat něco lepšího... Když tak porovnávám to, že bych šel pozvat ty....

K: Ehm, že vlastně jako nějak využívat ten čas jinak ještě.

S: Hm... A smysluplňejc.

K: Jaký má pózování nebo mělo vliv na tvůj běžný život, pokud nějaký má?

S: Občas mě lidi... Lidi ze školy mě víc znali, protože si mě pamatovali nahatého. A potkávali mě tam často, protože jsem tam. Dlouho err... dlouhý čas prostál. Ale jinak to jsem trochu vnímal s tím, že se pak míň stydím za svoje tělo.

K: Hm.

S: Že při tom koupání, nebo... Ještě... Máme takovou akci s kamarádama kdy...Rok od roku se v takovém údolíčku vždycky v létě a... Rok od roku jsme tam nahatější a nahatější mně přijde. Když je horko.

K: Myslíš si že? na zdravý.

S: (Kašle) Pardon.

K: V pohodě? Kapesník nebo tak?

S: Asi dobrý.

K: Myslíš si, že tahle zkušenost nahotou nějak ovlivnila tvoje intimní vztahy?

S: ...Myslím, že ne, že vždycky... Jsem se za to svoje tělo..... Jakoby málo styděl. Za to jaký je, což.... I potom. ...Ta věc v těch intimních vztazích v žádném jiném ohledu... Myslím, že moc ne, možná i jenom trošku víc pohodlí, trošku míň strachu, ale ne, ne nějak zásadně.

K: Jak se na tuto činnost dívá vaše rodina či přátelé?

S: Vím přátelé co ... V té době povětšinou to byla fakt bublina studentů umělecký školy. Tak to pro ně bylo spíš.... Obdivuhodný. Nebo nějaký akt odvahy. A u rodiny. ...Jim to bylo jedno. Nějak to err.... Aspoň nahlas ne nekomentovali.

- K: Jak se podle tebe na to dívá společnost?
- S: Na lidi, co pózují???... To si netroufám říct, přijde mi to jako tak okrajová záležitost. S kterou se naprostá většina populace vůbec nesetká. Že. Nevím.
- K: Dobře. Dokázal by sis představit, že bys pózoval před lidmi, který znáš?
- S: To se mi dělo hned od začátku. A bylo to právě o to lepší. V.... při práci s tím studem a nahotou. A byl jsem za to rád, protože. Byl jeden z těch záměrů, proč to dělám.
- K: Dokázal bys říct, co tě táhne zpátky, jaká je vaše, jaká je tvoje motivace pokračovat v pózování?
- S: ...Jak jsem říkal, teď už mě to moc netáhne. Protože ty věci, který jsem si z toho pózování chtěl naučit. Už jsem se naučil a už tu zkušenost mám a myslím si, že.... Tam už, už toho není víc, ... Co bych se z toho pózování mohl naučit?
- K: Ty si ještě předtím mluvil o nějaký meditaci? Vlastně mohl bys mi popsat, jak to probíhá?
- S: Já vnímám meditaci, tak je to utišit ten vnitřní dialog. Pomáhá mi se zaměřit na zvuky v okolí. A být jenom tady a teď. A taky je to vlastně taková vědomá snaha utišit se, utišit myšlenky, utišit ten vnitřní dialog, ale pomáhá to trávení času. Byla to jedna z forem, jak jsem se snažil zkrátit ten čas ten.
- K: A co byly ty další formy?
- S: Hmm potom to byl. ...Budťo četba, občas byla možná četba nebo právě poslech mluvenýho slova, nebo nebo.. hudba. Protože občas.... Se ty myšlenky tak točej v kruhu, že se připomínají pořád stejný věci a občas ty vnitřní. ...Monology jsou, nebo vnitřní dialogy, jsou to spíš.... err, jsou už unavující.... A už si tak říkám, stop stačilo, ale vlastně se nedaj moc utišit.... Občas.
- K: A co v takových chvílích pomáhalo?
- S: ...Právě ta meditace, anebo se zaměřit na jiný téma tady nějaký, větší každodennost třeba.... Co mě. ...Vymyslet, vymyslet nějakou práci na zadání, který jsme dostali ve škole nebo takovou ...řešit víc každodennost.
- K: Jací jsou podle tebe lidé, kteří pózují?
- S: To právě moc nevím a. ...To by mě zajímalo. Proč to dělají.... Jiný lidi? Jestli to někdo vnímá jako dobrou formu výdělku? To nevím, mě přijde, že k tomu mají většinou i jiný důvody, protože to není nejlukrativnější práce úplně.
- K: Řekl bys, že lidé, kteří pózují, jsou komunita?
- S: Ne. Stává se tam z nich trošku komunita, když.... Ehm tam tráví všechny ty pauzy na jednom místě. Často si sedají k sobě, a tak povídaj, už se i trochu znaj.... Protože už tam pózují třeba dva, tři roky. Takže... myslím si, že jenom tam trochu.
- K: I nějaká vlastnost, která ti podle tebe pomohla vypořádat se s nároky pózování, kterou třeba jiní lidé nemají?
- S: Třeba to že... Hmm. Až si můžu říct, že mám rád svoje tělo, tak si myslím, že ten nemaj úplně všichni. A to mi rozhodně pomohlo... Taky.Potřeba experimentovat. Hmm to mě.... Pomohlo, v tom si to odůvodnit. Takže jsem k tomu měl silný důvody a potom to pro mě nebylo tak těžký to zvládnout.....myslím
- K: Je něco, co bys poradil lidem, kteří zvažují, že si to vyzkouší?

- S: Hmm... Jestli zvažují, ať si to vyzkouší, jestli zvažují, že by si to vyzkoušeli, tak ať si to vyzkouší a neotálejí.
- K: Myslíš si, že se dá naučit pózovat?
- S:ehm ...Jasně. ...Dá... Přijde mi, že to může bejt dobrá... uhm taková ta sebe terapeutická pomůcka, která....Jednoduchá.
- K: Jak myslíš, že by tahle sebe terapeutická pomůcka fungovala? Jestli bys to mohl odkrýt?
- S: No to je to, že si právě člověk řekne... nevím. Nemám rád svoje prsa. Hmm... A pak si řekne, aha, tak já bych mohl jít pózovat, protože stejně s tím nic nenadělám, musím to přijmout, tak to je nejlepší... nejlepší místo, kde to prožít? No.
- K: Co si myslíš, že ten člověk tím pak získá?
- S: Klid v duši..... a O problém míň.
- K: Protože tam jakoby dojde nějakým způsobem k tomu přijetí těch svých vlastních prsou.
- S: Hm...Protože, pak nic jinýho nezbyvá. Jinak by se z toho člověk zbláznil a nevydržel by tam... třeba, když si to představuju. Zároveň pomáhá vidět jiný lidi, který jsou na v tom prostředí, kde já jsem pózoval, tak pomáhá vidět i jiný lidi, co pózují, A ..k tomu uvědomění, že je to normální, že je normální, že je lidský těla jsou různý. Různě vypadají.
- K: Už se to docházelo přijed', že tam docházelo k nějakému hodnocení. Ať už sebehodnocení nebo hodnocení okolí?
- S: To myslím, že se děje. Obzvlášť u těch lidí, co kreslej tak...Člověk s tím jedním pohledem na toho jednoho člověka stráví docela dost času, tak si myslím, že mu hlavou proběhnou různý myšlenky a že... I hodnotící... ale to k tomu patří. K tomu jít s tou svojí kůží na trh a... Jít. Nahej. Právě v tom, že... vydržet to nějaký hodnocení nebo hodnotící pohledy. Není to jako někde při modelingu, kde na tom záleží, tady je příjemný to, že na tom nezáleží vůbec. Naopak, možná naopak. Čím zvláštnější tělo, tím zajímavější pro kreslení. ... starší tělo, tak se kreslí mnohem líp a je mnohem zajímavější právě tím kreslení, což může člověku pomáhat k uvědomění tohohle faktu, že...že pro ten účel co tam je taky je to dobře, že třeba vypadá zvláštně nějak.... ne, tak jak bych chtěl.
- K: Je ještě něco, co považuješ za důležité, a ještě tu třeba nezaznělo?
- S: A co ten fakt, že člověk zvětšovanej někam ...zrovna jeho tělo zrovna jeho osoba... je zaznamenávané. Jsem to právě na tom.... U těch sochařů, no to bylo dvanáct životních figur, ne všichni to dodělali, ale poměrně dlouho u toho vydrželi, že jsem tam byl já jedna ku jeden dvanáctkrát.
- K: Jak to na tebe působilo?
- S: A říkal jsem si hustý. Ale err... jestli k tomu bylo ještě připojený něco jinýho..... Mě by zajímalo, jestli by to. ...Spíš mě zajímá, co to jinejm lidem dělá. A.... Pro mě samotnýho, spíš se na to koukám z toho uměleckýho hlediska. Jak se to těm lidem povedlo. Většinou se o těch pauzách tam ty modelové procházejí a koukají se na to, jak jim to jde. Aaaa...často jim to i nějak komentují..... Není to nic takovýho jako..... vždycky záleží na umu toho člověka, kterej kreslí, nejen na tom, jak vypadá to tělo, právě.
- K: Hmm.

- S: Nebo zároveň se mi neděje třeba to, že bych tu kresbu nedokázal ocenit proto, protože tam jsem já nakreslel. Zároveň je pro mě v pořádku to pochválit. A nebral bych to jako nějakou se sebechválu přehnanou.
- K: Takže se vlastně, jako distancuješ od toho výsledku do jistý míry.
- S: Jo. Je to um toho umělce. Já na něm nemám zásluhu, možná jenom to, že se málo hejbu, nebo že po pauze si sednu do té stejné polohy, to je jediná zásluha, co na tom člověku má pózující.
- K: Já bych to ještě vrátil k tomu, jak jsi říkal, že seš dvanáctkrát zvětšenej. Tak, jestli tam opravdu nejsou nějaký emoce, však? Kdyby sis třeba představil, že po 20 letech bys potkal takovou sochu.
- S: To by bylo jenom tak jako. Pro zábavu, zavzpomínal bych si na ty časy, to by bylo. Všechno, ale mohla by být taková situace, že nějaký ten sochař.... z té moje sochy udělá něco směšného, třeba.... že ňák zesměšní tu sochu.... Ale.... Na to ten pózující nemá žádný, jako vliv. Nebo vůbec tam nejde o jeho osobu.
- K: No a jaký emoce to v tobě vzbouzí?
- S: Takovéhle situace, kdybych byl nějak zesměšněn?
- K: Když by tě někdo zesměšnil?
- S: ... asi žádnou, protože je to pro mě takový odosobněný. Kdyby to byla přímo nějaká, vadilo by mi, kdyby to byla přímo nějaká práce, kde by šlo o ty pózující a nějak by tam byla.... Byla ta socha nějak spojovaná přímo se mnou. A bylo by to dílo, v kterým bych si nemyslel, že je dobrý, tak to by mě vadilo. Potom... kvalita toho umění potom dosahuje.
- K: Jo, tak tohle by asi k tomu tématu bylo všechno. Já bych se ještě doptal na dvě doplňující otázky a jedna z nich je, jaký máš nejvyšší dokončené vzdělání? A v jakém oboru pracuješ?
- S: To je vysokoškolské magisterské, co mám dokončené? ...A.... Nejvíc asi navrhuju plošný spoje. Dostudovanou mám animaci a s jedním klukem vyrábíme syntáky. Nevím, jak to víc popsat.
- K: Poslední. Kolik je ti let?
- S: 28.
- K: Super, tak já moc děkuju za rozhovor a já jsem se tě zapomněl zeptat, jestli ti nevdí tykáni, ale doufám, že je to v pořádku a neovlivnilo to náš rozhovor.
- S: Neovlivnilo. V pořádku. Tak jo...
- K: Tak jo, tak super. Tak kdybys chtěl třeba ještě tady čokoládu za odměnu, nebo tak něco, tak si můžeš nabídnout.
- S: Už je to vypnutý?
- K: Ještě ne.

BIBLIOGRAFICKÉ ÚDAJE

Jméno a příjmení autorky: Kryštof Pšenička

Studijní program: Psychologie

Název práce: Prožívání lidí stojící modelem při malbě aktu

Vedoucí práce: Mgr. Ing. Eva Dubovská, Ph.D.

Rok dokončení práce: 2024

Počty znaků hlavního textu práce (včetně literatury, bez příloh): 99 485

Přímé citace: 0

Ostatní text: 214 347

Celkový počet znaků: 314 738

Počet pramenů a literatury: 54

Názvy souborů

Text práce ve formátu PDF: Bakalářská práce – Prožívání lidí stojící modelem při malbě aktu – Kryštof Pšenička

Text práce ve formátu DOC nebo DOCX: Bakalářská práce – Prožívání lidí stojící modelem při malbě aktu – Kryštof Pšenička